

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Esrarengiz Kitaplar

Sapık

Robert Bloch

Çeviren: Elif Kolcuoğlu

SAPIK (THE PSYCHO) ROBERT BLOCH

GÜRÜLTÜYÜ işittiği vakit Norman Bates iliklerine kadar ürperdi. Sanki birisi pencerenin kenarına tık tık tık diye vuruyordu. Şöyle bir doğruldu, yerinden kalkmaya hazırlandı. Elindeki kitap dizlerinin üzerine düştü.

Sonra aklı başına geldi. Pencereye vuran eden yoktu. Yağmur başlamıştı aniden. Öğleden sonranın geç saatlerinde yağmur daima bu azizliği yapardı... Yağmurun başladığını fark etmediği gibi, havanın karardığını da fark edememişti. Kitabı yine eline aldığı vakit harflerin güç seçilmeye başladığını gördü. Alışkın bir hareketle uzanıp lâmbanın düğmesini çevirdi. Eski model masa lâmbalarından biriydi bu. Norman kendini bildi bileli onu evde görmüştü; annesi bir türlü atmaya kıyamamış, dede yadigârı öteki eşyalarla birlikte bu lâmba da eski evin bir parçası olarak bugünlere kadar sürüklenmişti... Annesinin, hiçbir şeyi atmama huyuna Norman aldırıyordu. Ömrünün kırk senesini geçirdiği bu evde, eskimiş eşyalar arasında yuvarlanıp gitmenin, insana huzur veren bir rahatlığı vardı... Evet, kırk uzun sene evin içinde pek fazla değişiklik yapmamıştı. Ama dışarı!.. İşte bütün değişiklik dışarıdaydı. Orada olanlar olmuştu... Ama dışarıya kimin aldıracağı vardı ki. Meselâ şimdi Norman evin bir köşesinde kitabını okuyacağı yerde, yürüyüş için dışarı filân çıkmış olsa sucuk gibi ıslanmış olmayacak mıydı?

Lâmbadan akseden ölgün ışık, saçsız başını, pembemsi alnını ve gözlüklerinin camlarını parıltatıyor, içeri batık şakaklarını büsbütün gölgeliyordu... Elindeki kitap bayağı ilgi çekici bir eserdi. Vaktin geçtiğini, yağmurun başladığını fark etmediğine şaşmamak lâzımdı. İnkaların, dillere destan medeniyetinden ve tarihe karışmış ananelerinden bahsediyordu. Savaş kazanmış İnkaların Kızılderililerinin zafer dansından bahseden şu kısım hakikaten tüyler "ürperticiydi. Şöyle diyordu aynen: "Dansa tempo veren davul, vaktiyle İnkaların düşmanı olan birinin vücuduydu. İç organları boşaltılıp temizlenmiş, karın kısmı davulun derisini teşkil edecek şekilde terbiye edilip gerilmişti. Tokmaklar kalkıp indikçe, ölü gövdenin karın boşluğunda hasıl olan ses, uhrevî bir ahenkle açık ağızdan dışarı aksediyordu..."

Norman acı acı gülümsedi. Hakikaten dehşet verici bir manzara olmalıydı bu. Düşünün bir kere... Zavallı düşman esirinin karnı, muhakkak ki, zavallı daha canlı iken deşilmiş ve içi boşaltılmıştı. Hele sesin ölü ağızdan gelişi!. Peki ya, vücudun sert kalması, bozulmaması için ne kullanmışlardı?.. Bu ölüm davulunu meydana getirmek için insanda ne gibi bir şeytani muhayyile olması lâzımdı!. Kitabın, daha sonraki paragrafta etraflıca tasvir ettiği sahneyi gözlerinin önünde canlandırmaya çalışan Norman bir ara davulun güm gümlerini âdeta kulaklarının dibinde işitmeye başladı. Kitabı katlayıp kulak verdi. Kendi kendine gülümsedi. Yağmur yine onu gafil avlamıştı. Ama... Daha dikkatle dinledi. Yağmurdan da başka bir şeydi bu... Ayak sesleri. Kulaklarının son derece alışık olduğu bir tempo... Norman bu sesleri duymadan evvel âdeta hissederdi. Annesinin gelişi, odaya girişiydi bu.

Başını çevirmesine bile

lüzum yoktu. Annesi gelmiş, başucuna dikilmişti. Uzun zaman odasından çıkmamış olduğuna göre yeni uykudan kalkmıştı annesi. Uyku sersemliği içinde onun ne kadar huysuz olduğunu bildiğinden Norman hiç ağzını açmamayı münasip gördü. - "Saatin kaç olduğunu biliyor musun Norman?"

Adam içini çekti ve elindeki kitabı kapadı. Annesi buraya gelirken koridorda, büyükbabasından kalma eski, upuzun saatin önünden geçmişti. Saatin kaç olduğunu biliyordu. Şimdi ağzını açıp münakaşa etmek bayağı akılsızlık olurdu. Ama bir şey de söylemek lâzımdı .

- "Okumaya dalmışım" dedi, "geç olduğunu fark etmedim."

- "Gözlerim var, değil mi? Ne yaptığını gördüm." Annesi şimdi pencerenin önüne gitmiş, perdeyi aralayıp dışarı bakmıştı. Kitap okuyacağım diye motelin ışığını yakmayı da unutmuşsun. Ne işin var burada? Ne diye aşağı, vazifenin başına gitmedin?"

- "Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, bu havada kimsenin geleceğini tahmin etmedim."

- "Saçmalama, esas müşteri havası bu... İnsanlar yağmur altında yollarına devam edeceklerine, arabalarını kenara çekip bir çatı altına girmeyi tercih ederler."

- "Biliyorum, ama kimin yolu bu tarafa düşüyor ki... Herkes yeni yoldan gidiyor." Norman kendi sesine acı bir itham geldiğini ve bunun annesini çileden çıkaracağını biliyordu. Ama yine de susmadı. "Yeni yolu nereden geçireceklerini haber aldığımız vakit sana olacakları söylemiştim, değil mi?"

Millet daha haberi duymadan burayı birine satıp yeni yolun geçeceği yerde başka bir motel yaptırabilirdik. Hem Fairval'e daha yakın olurduk şimdi, hem de cebimize birkaç kuruş girerdi. Ama beni dinlemedin, kendi bildiğini okudun. Beni hiç dinlemezsin zaten, ne zaman bir şey söylesem hep alay edersin. Senin bu hallerin artık sinirime dokunuyor, anladın mı? Sinirime dokunuyor!"

- "Sinirine dokunuyorum, öyle mi çocuğum?"

Annesinin sesi son derece sakindi, ama Norman bu sükûnete aldanmazdı. Annesi ona ne zaman "çocuğum" diye hitap etse, bu onun deli gibi hiddetlendiğini gösterirdi. "Çocuğum!" Kırk yaşında adama çocuk demek. Dinlemeseydi ya onu, dinlemek mecburiyetinde olmasaydı da kapıyı vurup gitseydi ya!. Ama

dinleyeceğini, kadının söyleyecekleri bitinceye kadar burada oturup dinlemek mecburiyetinde olduğunu biliyordu. Annesi, eskisinden de daha sakin bir sesle tekrarladı:

- "Seni sinirlendiriyorum, öyle mi... Yanılıyorsun çocuğum. Sinirine dokunan bizzat kendi sünepeliğin. Kendine kızıyor, sinirleniyor, bana kızdığını zannediyorsun. Yeni yolda başka bir motel yaptırmadığım için beni suçlu tutuyorsun. Ama esasında suçlu olan, tembel olan, yerinden kalkıp iki adım atacak hali olmayan sensin. İstesen bu işleri kendin yapamaz mıydın? Yapardın, ama içinden seni iten bir şey yok. Miskin miskin burada oturmayı tercih ediyorsun. Hiçbir zaman şu evden dışarı bir adım atıp kendine bir iş, bir meşguliyet bulmaya cesaret edemedin. Askerde tutunamadın. Bir kız arkadaşın bile olmadı. Çünkü içinde bir damla ataklık yok."

Norman, "Gitmek istesem bırakır mıydın ki..." diye kekeledi.

- "Bırakmazdım. Ama içinde bir damla erkeklik olan insan kimseyi dinlemez, vurur kapıyı giderdi."

"Yalan", diye bağırarak Norman'ın dudaklarının ucuna kadar geldi. Ama ağzından en ufak bir ses bile çıkmadı. Annesinin bunları söylediğini işitmek istemiyordu, ama yine biliyordu ki, kadın hakikati söylemekteydi. Bunların hepsi de binlerce defa Norman'ın kendi zihninden geçmiş olan şeylerdi. Ne yazık ki, hepsi hakikatti...

- "Hiçbir zaman bu evi terk etmek istemedin, buranın karanlıklarına sinip herkesten kaçtın, saklandın. Hiçbir zaman da gideceğin yok. Ne buradan bir yere adım atacak, ne de bir nebze büyüyebileceksin. Alnına yazılmış bu senin!" Norman gözlerini pencereden etrafa, yağmur altındaki karanlığa

çevirdi. Kaçıp gitmek, bu sesten kurtulmak istiyordu. Ama dışarıda, köhne eşyaların ve bir alay uğursuz hâtıranın doldurduğu bu evin dışında, kendisine bir sığınak olmadığını biliyordu. İ nka'lardan bahseden kitaptaki bavul gümbür gümbür ötüyor, ölü ağızdan çıkan ses kulaklarında, beyninin içinde uğulduyordu. Kurtuluş yoktu ki...

- "Niye aşağı gidip ışıkları yakmadığını biliyorum. Unutmuş filân değilsin. Unutulacak şey mi bu... Bu gece buraya kimsenin gelmesini istemiyorsun, onun için moteli karanlık bıraktın." Norman, "Evet, kabul ediyorum," diye mırıldandı. "Kimsenin gelmesini istemiyorum. Bu motel işinden hiç hazzetmediğimi biliyorsun."

- "Moteli bahane etme şimdi. Esasında sen insanlardan hazzetmiyorsun. Çünkü onlardan korkuyorsun! Yalansa söyle, yalan de... Daha bacak kadar çocukken bile dışarılara gidip akranlarıyla oynayacağın yerde, bir masanın altına girer, eline bir kitap geçirir, saatler saati kimseye gözükmezdin... insanlardan korkuyorsun sen, bir kitabın arkasına gizlenip herkesten uzak kalmak istiyorsun."

- "Daha fena da olabilirdi. Başkalarının çocukları gibi dışarılara gezmelere gider, başıma bir sürü belâ satın alırdım. Böylesi daha mı iyi olurdu? Hiç değilse evde oturup kitap okuyarak zihnimi geliştiriyorum."

- "Zihnini geliştiriyorsun ha!... " Annesi, odanın duvarlarında çın çın öten bir kuru kahkaha koyverdi. "Beni hiçbir zaman aldatamazsın çocuğum. Okuduğun kitapların nasıl pespaye şeyler olduğunu biliyorum. Adam gibi şeyler okusan belki kızmadım. Ama elinde ne görsem hepsi bir başka çeşit süprüntü." Norman bir itiraz edasıyla elindeki cildi salladı. - "Süprüntü dediğin bu kitap İnka'ların medeniyetine ait kıymetli bir tetkik."

- "Ne tetkiktir Allah bilir. Olmadık vahşet sahneleriyle dolu bir deli saçmasıdır. Herhalde Güney denizlerinin vahşilerine dair okuduğun öbür kitaptan farkı yoktur. Öyle olmasalar hepsini bucak bucak odanda saklar mısın?"

- "Odamda sakladığım kitapları sen sevmiyorsun, ama çoğu kıymetli doktorlar, psikologlar tarafından kaleme alınmış büyük eserler."

- "Psikoloji deyip de tepemi attırma. O gün gelip bana utanmadan sıkılmadan söylediğin şeyleri de güya psikoloji kitabında okumuştun. Bir oğlun öz annesine söyleyeceği şeyler miydi onlar. Hatırladıkça hâlâ sırtım ürperiyor." Norman yutkundu.

- "Sana sadece bir hakikati izah etmeye çalışıyordum... İlimde Oidipus Kompleksi denen şey bu. Zannediyordum ki, şayet ikimiz de bu meseleyi anlayıp iyice hazmetmeye çalışırsak birbirimize karşı-"

Sustu, arkasını getiremedi.

- "İ stediğin kadar oku, ne yaparsan yap. Zerre kadar değişmeyeceksin sen. Bunu benden daha iyi biliyorsun..." Annesi söylenmeye devam ediyor, kuru dudakların arasından birbiri ardınca dökülen kelimeler Norman'ın kulaklarında, beyninin içinde, biraz evvel okuduğu davuldan gelen ahenkle gümbürdeyip duruyordu. Annesi başlamıştı bir kere, susmayacaktı artık. Ne dese, ne yapsa faydası yoktu. Söyleyecek, söyleyecek, söyleyecekti. Olmaya ki...

- "Olmaya ki ne?"

Allahım; aklının içinden geçenleri de mi okuyordu bu kadın?

- "Ne düşündüğünü biliyorum Norman, senin zihninden ne geçiyorsa hepsini biliyorum. Şu anda beni öldürmeyi, ortadan kaldırmayı düşündüğünü bile biliyorum. Yalansa söyle. Onu düşünüyordun, değil mi? Yapamayacağın şeylerin rüyasıyla yaşamaktan vazgeç artık çocuğum. Nerede sende bunu yapacak yürek. Biliyorsun ki, ben ortadan yok olursam, şu karanlık dünyana bile tahammül etmekten aciz kalacaksın. Benden kurtulmayı istemeyişinin asıl sebebi bu, değil mi? Bana muhtaçsın!" Norman ayağa kalktı, fakat sırtı hâlâ annesine dönüktü. Onun yüzüne bakmaya cesaret edemediğinden değil, sadece baktığı takdirde, söylememesi gereken şeyleri ağzından kaçıracağından korktuğu için bakmıyordu. Akli başında değildi annesinin, kusuruna

bakmamak lâzımdı. Ama onun saatler saati böyle konuşmasına, söylenmesine müsaade ederse, günün birinde Norman'ın da kafadan yana ondan farkı kalmayacaktı. İyisi mi artık çekilmeli, odasına gidip onu rahat bırakmalıydı. Ama bunu kadına söylemek için sakın olmak lâzımdı.

Tam döneceği sırada zili işitti. Aşağıda, motelde kimse olmadığı zaman gelen müşterileri haber veren tesisatın ucundaki zil çalmıştı. Biri vardı orada.

Norman yürüdü, odadan çıktı. Holde asılı yağmurluğunu sırtına aldı ve kapıyı açıp karanlığa doğru yürüdü.

YAĞMUR başladığı sıralarda Mary o kadar dalgındı ki, elini cam silecekleri çalıştıran düğmeye uzatmak neden sonra aklına geldi. Aynı zamanda farları da yaktı. Zira dev ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla giden yol daha

şimdiden güç seçilir hale gelmişti. Ya ağaçlara ne demeli?.. Mary son defa bu yoldan geçtiğinde etrafta ağaç filân gördüğünü hatırlamıyordu. Son geldiğinde, ki geçen yazdı, şimdiki gibi yorgun ve bitkin değildi. Hem de buralardan gündüz gözüyle geçmişti. Ağaçları unutmuş olabilirdi. Ama yolun kendisine tamamen yabancı gelen havasında Mary gayri tabii hissediyor ve bunu on sekiz saatten beri devamlı araba sürmüş olmanın verdiği yorgunlukla da izah edemiyordu. Bir tuhaflık vardı bu işin içinde, ama neydi?..

- "Hatırlamaya çalış!" dedi kendi kendine ve hatırlar gibi de oldu. Yarım saat keder evveldi. Birden bire kendini bir yol ağzında bulmuş ve ne yana gideceğine karar vermesi için fazla vakti olmadığından, lalettayin bir tarafa, sol taraftaki yola girmişti. Ana caddeden işte o zaman ayrılmış olmalıydı. Kim bilir nerelere gelmiş, gideceği yerden ne kadar uzaklaşmıştı?.. Bu yağmurda da etrafı iyice görmenin imkânı yoktu ki...

- "Haydi Mary, kendini topla biraz. Paniğe kapılmanın sırası değil. Nasıl olsa işin en güç tarafını hallettin.. Topla kendini de yüzünün akıyla çık bu işin içinden!"

Böyle düşündü ve içi biraz rahatladı. İşin en güç tarafını dün, parayı çaldığı vakit atlatmıştı. Bundan sonrası biraz yorgunluğa katlanmak, biraz da numara yapmasını becermekten ibaretti. Tom Cassidi bir tomar yeşil banknotu Bay Lowrey'in yazıhanesindeki masanın üzerine bıraktığından beri sadece bir gün ve birkaç saat geçmişti. Otuz altı tanesi binlik, sekiz tanesi de beş yüzlük dolarlardı. Tom Cassidi paraları masanın üzerine, bakkaldan aldığı ekmek parasının üstünü veren bir çocuk edasıyla bırakmış ve yaptığı şey pek alelâde bir işmiş gibi, "Kapayalım bu işi artık Lowrey" demişti. Kapayalım dediği iş, kızına düğün hediyesi olarak aldığı evin alım-satım muamelesiydi. Cassidi yazıhanede kaldığı müddetçe, Bay Lowrey sakın gözükmeye çalışmış ve bayağı da muvaffak olmuştu. Ama o gittikten sonra, paralara ve bu gibi işlere alışık olması lâzım gelen patronunun, biraz heyecanlandığını fark etmişti Mary. Dolarları bir bir açıp düzeltir ve daha sonra bir zarfa koyup yapıştırırken Bay Lowrey'in parmakları titrer gibiydi. Zarfı Mary'ye uzatıp, "Haydi şunu bankaya götürüver" demişti. "Kapanma saatleri geldi, ama Gilbert almamazlık etmez sanırım." Uzanıp zarfı alırken titremek sırası Mary Crane'nin parmaklarındaydı.

- "Nen var Bayan Crane, rahatsız mısın?"

- "Benim şu meşhur baş ağrısı. Bay Lowrey. Son günlerde sık sık gelmeye başladı. Sizden, bugün eve biraz erken gitmeme izin vermenizi isteyecektim."

Bay Lowrey gülümsemişti. Öyle ya, g lmeyip ne yapacaktı. Kırk binin yüzde beşi iki bin dolar ediyordu ve böyle paraları birkaç dakika içinde kazanıvermeye artık iyice alışmış, kanıksamış bir adam olması gerektiği halde, Lowrey hâlâ, iki kuruş bile kazansa, daima ilk dolarını kazandığı günün heyecanını duyardı.

- "Tabiî Bayan Crane" demişti. "parayı bankaya yatırdıktan sonra eve gidebilirsin... İster misin seni ben götüreyim?"

- "Yok yok, o kadar fena değilim. Biraz dinlenmek iyi gelecek herhalde." Ve böylece Mary Crane patronuna iyi hafta sonu tatili dilemiş, onun aynı şekildeki temennisine teşekkür etmiş, kırk bin dolar çantasında olduğu halde yazıhaneden ayrılmıştı.

Böyle fırsatlar insanın önüne her gün çıkmazdı. Hatt  ve hattâ bu gibi bir durum birçoklarının gözüne fırsat olarak g z kmezdi bile. Mary Crane tam yirmi yedi sene beklemişti. Gün artık onun günüydü.

Koleje gidip tahsil görme ümitleri, Mary daha on yedisindeyken, bir otomobil kazasına kurban giden babasıyla birlikte ölüp gitmişti. Onun yerine, bir seneliğine sekreterlik kursuna gitti. Sonra da annesiyle kız kardeşi Lila'ya bakmak için çalışması gerekti.  mr ndeki ilk ve uzun bir zaman içinde son evlenme imkânı Mary yirmi ikisindeyken, Dale Baker'le birlikte askere gitti. Dale  nce Kentucky'den, daha sonra da birliğiyle sevk edildiği Havai'den mektuplar gönderiyordu. Mektupların seyrelmesi öyle tedrici oldu ki, Mary neden sonra farkına varabildi... En nihayet tamamen kesilmeleri ve daha sonra ise Dale'nin başka bir kızla evlenme haberi kızın üzerinde pek üzücü bir tesir hasıl etmedi. Zaten o günlerde annesi iyice hastaydı... Tam üç sene çekti, daha doğrusu     birden çektiler. Annesi  ld ğu sene Lila da ortaokulu bitirmişti... Bay Lowrey evi satmaları için onlara yardım etti. Mary pek emin değildi, ama Allah bilir patronu o işten bile, belli etmeden normal komisyonunu almıştı. Borçlarını ödeyip eski hesapları kapadıktan sonra iki kardeş ellerinde sadece iki bin dolar kaldığını gördüler. Bu bile bir ř eydi... Lila ısrar etti. "Yedi senedir evin bütün yükünü sen çektin Mary", dedi. "Gece demedin, gündüz demedin, kendini helâk ettin. Biraz dinlenmenin, kendini toplamanın sırası artık. Uzunca bir tatil yapıp her şeyi unutman lâzım. En iyisi bir seyahate  ık."

Lila itiraz dinlemedi... Kendi bir plâk dükkânında iş bulduktan ve iki odalı bir apartman dairesine beraberce yerleştikten sonra, Mary "S.S. Caledonia" adlı lüks yolcu gemisiyle Karaip Denizi'nde on günlük bir geziye çıktı.. O gün kamarasına girip valizini yatağın üzerine attıktan sonra yaptığı ilk iş aynada kendi yüzünü uzun uzun seyretmek olmuştu. Yirmi yedisinde olduğunu biliyordu. Ama yine kendi kendine, "Yirmi ikiden fazla göstermediğini" söyledi. Sam Loomis, Dale'den en az on yaş daha fazlaydı. Onun gibi hareketli ve konuşkan da değildi. Ama Mary onu sevmişti. Hattâ Sam ona kendi durumunu izah etmeden önce vaziyet, genç kızın hayatındaki en tatlı evlenme imkânı gibi bile gözüküyordu. Kuzeyde, Fairval isimli ufak bir şehirde bir aktar dükkânı vardı. Sam'ın derdi buydu işte. Bir sene önce babası öldüğü vakit genç adam dükkânla birlikte onun bütünü işini üzerine almıştı. Maalesef babasının işleri yirmi bin doların üzerinde açık gösteriyordu. Hattâ ölüm sigortası bile hacizliydi. Sam için iki yol vardı: İflâsını ilân etmek, veya senelerce sıkıntıya katlanıp borçları temizlemeye çalışmak.

- "Zor yolu tercih ettim" demişti. "Alacaklılar iflâsla paralarını büsbütün kaybetmektense uzun vâdeli ödeme yolunu tercih ettiler. Üstelik iş de iyi. Borçlar almasa senede sekiz, on bin bırakacak. Hele çiftlik aletleri işine başlarsam daha fazlası da mümkün. Yalnız dişimi sıkmam gerek. Borcun dört binini ödedim bile, birkaç sene daha, tamamen temize çıkacağım." Mary şaşkınlık içinde sormuştu. "Anlamadığım bir şey var... Madem bu kadar zorluk içindesin, nasıl oldu da böyle bir seyahate çıktın?"

- "Mükâfat kazandım.. Farkına varmadan, bizim bölgede en fazla traktör aksamı satan acente haline gelmişim. Bu seyahati mükâfat olarak verdiler. Birkaç kuruş eksikine parasını almak istedim, "Olmaz" dediler. Ya seyahat, ya hiçbir şey! Ben de bedava iken gidip biraz dünyayı göreyim dedim. Bir yardımcım var, dürüst bir çocuk. İşleri o çeviriyor şimdi". Sam dalgın gözlerini denizden tarafa çevirdi.

- " Şu mükâfat dalgası olmasaydı ne işim vardı burada... Halbuki buradayım ve beraberiz.. " İçini çekti. "Bunun balayı seyahatimiz olmasını ne kadar isterdim.. "

Mary kendini tutamadı. "Niye olmasın, pekâlâ olabilirdi!"

- " Şimdilik olamaz. Beklememiz lâzım.. En az iki sene daha borç ödeyeceğim".

- "Beklemek hiç hoşuma gitmiyor. Paraya ehemmiyet vermem. İşimi bırakır dükkânda sana yardım edebilirim."

- "Dükkânda da yatar mısın benim yaptığım gibi? Arka tarafta bir odam var, çoğu günler kuru fasulyeyle karnımı doyuruyorum. Etraftan herkes cimriliğimi alay mevzuu yapıyor, ama en kısa zamanda borçtan kurtulmam için başka çare yok."

- "Ne olur yani? Adam gibi yaşasan borcunu nihayet bir sene geç ödemiş olursun... "

- "Fairval küçük yer. Akşam yemeğinde ne yediğini bile herkes bilir. Kendime kahredip bütün kazandığımı alacaklılarıma verdiğimi bildikleri müddetçe her yerden istediğim malı krediyle alabilirim... Şimdi bunu bırakıp da keyfime bakmaya kalkarsam bütün yollar yine kapanır. Anlıyor musun, ileride rahat etmek için en iyisi bu. Yani seninle benim müşterek istikbalimiz için demek istiyorum... Beklememiz lâzım." Karaip Denizi'nden döndükleri zaman vaziyet işte bu merkezdeydi. Beklemek!.. Mary'nin en istemediği şey beklemektir. İki seneden bahsediyordu Sam. İ ki sene sonra kız yirmi dokuzunda olacaktı. Dale ve Sam... Hayatında kendisini isteyecek üçüncü bir erkek çıkacak mıydı? Allah bilir. Bir sene evvel Fairval'e gidip Sam'ı ve dükkânını görmüştü. Beş bin dolar daha ödemişti delikanlı. "On bir bin dolar kaldı" diyordu. "Bir buçuk sene, belki daha az. Ondan sonrası bizim, ikimizin... "

Beklemek!.. Mary yine Lowrey Emlâk Bürosu'ndaki masasına döndü ve patronunun her çevirdiği işten yüzde beşi cebine atıp yeni yeni yerlere el attığını seyre koyuldu. Lowrey'in parası vardı. Birinin sıkışık bir durumda olduğunu sezdi mi, merhamet nedir unutuyor, ev mi, arsa mı her ne ise, ölü fiyatına kapatıyor, sonra banka kredisi ve taksit gibi kolaylıklarla dünyanın parasına bir başkasına devrediyordu. Hayatta başka hiçbir mevcudiyeti yok gibiydi. Satıcıyla alıcının arasında durmuş, birinin cebinden diğerine giren her paradan yüzde beşi çekip alıyordu... bankadaki hesabı gittikçe kabarmaktaydı. Kaç bin doları vardı kim bilir ve işin acı tarafı, bu paraya hiç mi hiç ihtiyacı yoktu. Evinin masrafları haricinde, onun bir kuruş bile harcadığını görmemişti Mary... Bunun için ona içerliyor, kızgınlığı gün geçtikçe bayağı nefret halini almaya başlıyordu.

Sade ondan değil, ihtiyacı olmadığı kadar parası bulunan herkesten nefret ediyordu. Tom Cassidi de bunlardan biriydi. Kiraya verdiği bir alay petrol

yatağından gelen para kâfi değilmiş gibi durmadan emlâk alıp satıyor, bundan gelecek birkaç kuruşu kâr sayıyordu. Bu gibi adamların bir tek hüneri vardı: Sıkıntıda olan insanlardan istifade etmek... Merhamet nedir bilmiyorlardı. Cassidi kızına düğün hediyesi diye ev almak için o parayı masanın üzerine bırakırken kılı bile kıpırdamamıştı. Alt tarafı kırk bin dolar! Ne hükmü vardı onun için.

Mary'nin masasına bıraktığı ilk para değildi bu. Altı ay kadar evvel bir öğle vakti yazıhanede Bay Lowrey'i beklemekte olduğu sırada gelmiş, kızın önüne bir yüz dolar bırakmıştı. Sonra da kendisiyle beraber Dallas'a hafta sonunu geçirmeye gelip gelmeyeceğini sormuştu.

Her şey o kadar âni olup bitmişti ki, birkaç saniye sonra Bay Lowrey yazı haneden içeri girip de bu mesele, bir daha bahis mevzuu edilmemek üzere kapanıp gidinceye kadar geçen zaman zarfında Mary kızmaya bile vakit bulamamıştı. Fakat hâdiseyi hiçbir zaman unutmadı. Cassidi'nin şişman gövdesini ve çirkin yüzünü ondan sonra her görüşünde, bir hafta sonu tatili için ona biçtiği fiyat olan yüz dolar hep gözlerinin önünde canlandı. - "İşte kırk bin doları onun için aldım!"

Hayır, onun için almamıştı. Kimse bilmese bile kendisi biliyordu bunu... Farkında bile olmadan senelerden beri aklından geçmekte olan şeyi yapmıştı. Parçaları, bir plân gereğince ayrı ayrı yerlerde yapıp bir an içinde monte ediliveren bir uçak, bir gemi gibi bir şeydi bu. Şu ana kadar da her şey yolunda gitmişti. Parayı Cuma günü geç vakit almıştı. Cumartesi ve Pazar her yer gibi bankalar da kapalıydı. Pazartesi sabahı Mary'yi ortada göremediği için şüpheyeye düşmezden önce Lowrey hiçbir şeyin farkına varamayacaktı. En iyisi, Lila'nın hafta sonu için Dallas'a gitmiş olmasıydı. Pazartesi sabahı da eve uğramadan doğrudan doğruya çalıştığı dükkâna gidecekti.

Mary yazıhaneden doğruca eve gitmiş, en iyi elbiselerini ve birkaç parça lüzumlu öteberiyi valizine attıktan sonra yola çıkmıştı. Lila ile ikisinin, ne olur ne olmaz diye dolapta sakladıkları müşterek bir paraları vardı. Topu topu üç yüz altmış dolar olan bu paraya elini sürmemişti tabiî. Apartmanın masraflarını yalnız başına karşılamak zorunda kaldığı vakit, bu para hiç değilse birkaç ay keza medar olurdu... Ona birkaç satır yazıp bırakmayı çok isterdi, ama bir türlü cesaret edememişti buna. Lila muhakkak ki pek sıkıntılı ve endişeli günler geçirecekti. Ama bir müddet sonra yine onunla temasa geçmenin bir kolayı bulunurdu elbet.

Apartmanı saat yedide terk etmişti... Bir saat kadar sonra şehrin dışlarında bir yerde durdu. Hem karnını doyurdu, hem de ikinci el araba satan bir acentede ufak otomobilini, epey zarar etmek pahasına, eski model bir başka arabayla değiştirdi. İzini kaybettirmek için tasarladığı tedbirlerden ilkiydi bu. Bütün gece hiç durmamacasına yol aldı. Sabahleyin erkenden, daha iş yerleri yeni açıldığı saatte, bir başka acentede durup arabasını yine değiştirdi. Hiç pazarlık etmiyor, eski arabasına biçilen ve yeni alacağı için istenen fiyatları olduğu gibi kabul ediyordu... Aynı günün akşamı üçüncü defa araba değiştirdiği vakit çantasında sadece otuz doları kalmıştı... Kırk bin dolar başka tabî. O para hâlâ zarf içinde durmaktaydı.

Fairval'den evvelki son durak olan Springfield'de altındaki arabayı da satmak ve izini tamamen kaybettirmek niyetindeydi. Ondan sonra polis arasın da bulsundu. Ufak bir şehrin, ufak bir adamı Sam Loomis'in karısından şüphe etmek kimin aklına gelecekti. Sam'a ne diyeceğini en ufak teferruatına kadar tasarlamıştı: Uzak akrabalarından birinin ölüp kendisiyle Lila'ya bir miktar para bıraktığını söyleyecekti. Kırk bin değil tabî, ikisine ayrı ayrı on beşer bin dolar kaldığını söylemek daha mantıkîydi. Kız kardeşi parasının bir kısmıyla Avrupa'ya gezmeye gitmişti, onun için düğünde bulunmayacaktı. Sam muhakkak ki, bir alay akla gelmedik sualler soracaktı. Telâşa kapılmadan bunlara verecek akla yakın cevaplar bulması ve en mühimi, sakın gözükmemesi lâzımdı. Bunda muvaffak olduğu takdirde genç adamın şüphelenmesi için hiçbir sebep yoktu. Babasının borçları meselesi bu şekilde halledildikten sonra, ortada evlenmeleri için hiç sebep kalmamış olacaktı. Ne kadar çabuk evlenirlerse haklarında o kadar hayırlı olacaktı. Lowrey'in yazıhanesinden bin iki yüz kilometre uzakta, sakın bir şehirde Sam Loomis'in karısı olarak yaşamamanın tatlı vaadi daha şimdiden kızın içine huzur vermeye başlamıştı. Lowrey, Sam hakkında hiçbir şey, hatta böyle birinin mevcut olduğunu dahi bilmiyordu. Tabî ilk iş olarak Lila'ya gideceklerdi. Ama Mary onun bir şey söylemeyeceğinden emindi. Zamanı gelince Mary yine onunla buluşmayı tasarlıyordu. Kardeşini, Sam'a ve polise bir şey söylememek hususunda ikna etmek, güç olmasa gerekti. Kendisi onun için az mı fedakârlık etmişti!.. Hattâ kabul ederse, paranın bir kısmını da ona verebilirdi... Mary bundan ötesi için fazla bir şey düşünmemişti. Zamanı gelince düşünürdü herhalde. Şimdi, Fairval'e bir an evvel varmak ve Sam'a, "sürpriz" dediği haberi vermekten başka gayesi

yoktu. Hoş bir sürpriz yapmış olmak için böyle apansız ve habersiz çıkageldiğini söyleyecekti

ona. Yanında duran yol haritasında, bulunduğu yerle Fairvel'in arası iki santim kadar gözüküyordu. Ama bu iki santim, on sekiz saattir direksiyon kullanmış olan bir genç kız için iki günlük yol gibiydi. Hele gayesine bu kadar yakınlaştıktan sonra, yağmur altında yol büsbütün bitmez tükenmez bir hale gelmişti. Ne olurdu sanki o yol kavşağında yanlış tarafa sapmasaydı! Dikiz aynasında kendi kendine baktı ve gözlerinin altında iki karanlık çizgi fark etti. Yorgunluğunun böyle yüzüne vuracağını tahmin etmemişti. Ama işte aynada, uykusuz geçen on iki saatin ve daha fenası, geçirdiği heyecanın bütün izlerini okumak mümkündü. Her zaman yüzünden eksik olmayan gülümseme gitmiş, yerine gergin bir asabiyet ifadesi gelmişti. -"Sam' ın kollarına kendini bu vaziyette atamazsın Mary!. Sen başka hikâyeler anlatsan bile, yüzün, gözlerin, elbiselerin, çorapların, her şeyin hakikati ona fısıldar. Bir yerde durup dinlenmelisin. Bu gece rahat bir uyku uyuman, kendini toplaman lâzım. Ona hoş bir sürprizi müjdeleyeceksin, ölüm haberi değil. Mesut gözükmen, gülmen lâzım ki, sana inansın... " Arabayı yavaşlattı. Yolun munasip bir yerinde manevra yapıp dönerse, yarım saat kadar sonra yine esas yola çıkar ve yakınlarda bir yerde geceyi geçirebileceği güzel bir motel bulabilirdi. Daha yavaşladı, neredeyse biraz sonra, geri dönmek üzere duracaktı. Yolun ilerisinde, sağ taraftaki bina işte o anda gözüne ilişti. Yine hızlanıp binanın yanına kadar gitti. Bir sıra ufak kulübe buranın bir motel olduğunu gösteriyordu. Bir de levha gördü. Levhada şunlar yazılıydı: -2-MOTEL Boş yerimiz vardır.

Levhanın neon ışıkları yakılmamıştı, ama tepede kara gölgesi seçilen eski evde ışık vardı.

Otomobili o tarafa sürdü ve farkına varmaksızın, gelen arabaları bildirmesi için yola serilmiş olan kablonun üzerinden geçti. İdare ofisi olduğunu tahmin ettiği kulübenin önünde durdu. Diğer kulübelerin hiçbirinde ışık gözüküyordu. Kimse yoktu belki; belki de motel işletilmiyordu. Öyle ya, ana yoldan bu kadar uzakta, bu ücra köşede kim müşteri bulabilirdi? Halbuki kendisinin böyle bir yerde kalması daha akıllıca bir işti. Motoru susturup bekledi. Kulaklarına, arabanın üstüne tıp tıp vuran yağmur damlalarından başka ses gelmiyordu. Birden aklına geldi. Annesinin öldüğü gün de böyle yağmur yağıyordu. Yağmur altında toprağa vermişlerdi onu...

karanlıkta, yağmurun altında yapa yalnızdı. Yanlış yola sapmış, tanıdığı kimselerden kilometrelerce uzakta, bilmediği bir yerde tek başına kalmıştı. Kimseden fayda yoktu ona şu anda. Kendi mezarını kendi elleriyle kazmıştı ve şimdi kuzu kuzu içine yatması gerekiyordu.

Neden düşünmüştü sanki bunları? Belki yanlış bir iş yapmıştı, ama dönülmez bir noktada değildi ki.

O karanlık gölge, yağmurun içinden sıyrılıp, dışarı çıkması için arabanın kapısını açtığı sırada Mary hâlâ bunu düşünüyordu. -3-

ADAM genç kıza baktı.

- "Oda mı istiyorsunuz?" diye sordu.

Mary adamın zararsız yüzünü ve mütereddit sesini fark ettikten sonra kararını çarçabuk verdi. Burası, geceyi tehlikesizce geçirebileceği gibi bir yerdi.

- "Evet" der gibi başını salladı ve arabadan çıktı. Adamın peşi sıra ofis kulübesine yürürken, saatlerden beri arabanın içinde durmaktan uyuşmuş bacaklarını gererek açmaya çalışıyordu. Adam cebinden çıkardığı anahtarla kulübenin kapısını açtı, içeri girip elektrik düğmesini çevirdi.

Mary'yi içeri buyur ederken de:

- "Özür dilerim aşağı çarçabuk gelemediğim için" diye söyledi, "annem biraz rahatsızdı da.. "

Mary bir şey demedi, etrafta dolaştırmakta olduğu bakışlarını adama çevirdi ve gülümsedi.

- "Tek kişilik odalarımızın geceliği yedi dolardır. Görmek ister misiniz?"

- "Lüzumu yok" dedi kız.

Çantasını açtı, bir beşlik, iki tane de tek dolar çıkartıp adamın önüne koydu. Sonra, doldurması için önüne sürülen deftere birkaç saniye kadar tereddütle baktı.

İsim yerine Jane Wilson diye yazdı, adres olarak da San Antonio kaydını koydu. Otomobilde Teksas plâkası olduğu için nereden geldiğini gizlemesine imkân yoktu.

Adam "Valizlerinizi getireyim" diyerek kapıya doğru yürüdü. Mary onun peşi sıra birkaç adım attı. Para hâlâ, kahverengi zarfın içinde, otomobilde duruyordu. Galiba en iyisi onu geceleyin orada bırakmak olacaktı. Arabanın kapılarını kilitledikten sonra paranın emniyetinden şüphe etmeye lüzum yoktu.

Adam valizi, ofise bitişik olan kulübenin kapısı önüne getirdi. Mary, onun ittiği kapıdan içeri girerken de adam:

- "Ne berbat hava, değil mi?" dedi. "Uzak yerden mi geliyorsunuz?"

- "Eh, oldukça. Bütün gün direksiyon kullandım."

Motel odası oldukça sade, eski usulde, fakat tertipli döşenmişti. Tepedeki yuvarlak lâmbadan dökülen sarı ışığın altında Mary, geceyi burada geçirmekten vazgeçmesine sebep olabilecek gibi bir şey göremedi. Sağ tarafta banyo kısmı gözüküyordu. Gömme banyo yoktu, yorgunluğunu duş altında girmesi gerekecekti. Ama buna bile itirazsız razı oldu.

- "Başkaca istediğiniz bir şey var mı?"

Adam sormamış olsa az daha unutacaktı. Acele ile:

- "Yemek yiyebileceğim bir yer var mı buralarda?" diye sordu.

- "Üç kilometre kadar aşağıda bir yer vardı, ama yeni yol yapıldıktan birkaç ay sonra kapandığını işittim. Zannedersen en yakın yer Fairval."

- "Orası ne kadar uzak?"

- "Yirmi dört, yirmi beş kilometre kadar bir şey... Bu geldiğiniz yoldan aşağıya doğru gidecek ve yol ikiye ayrıldığı vakit sağa döneceksiniz. Bu dönüş sizi yeni yola çıkarır. Ondan sonra dosdoğru on kilometre kadar gideceksiniz... zaten şayet kuzeye gidiyorsanız, nasıl oldu da bu eski yola saptınız anlayamadım... Uzun zamandan beri buraya uğrayan olmadı."

- "Yolumu kaybettim de ondan buraya düştüm." Şişman adam, "Haa, şu mesele" gibilerden başını salladı.

- "Zaten çoğu zaman böyle oluyor."

Kapıya doğru yürüdü. Tam çıkacağı sırada durdu. Önüne bakarak ve söylememesi gereken bir şeyi söylüyormuş gibi bir sesle:

- "Şey" dedi. "Düşünüyorum da, belki bir yemek için ta Fairval'e kadar gidip gene buraya dönmek zor gelecek. Hem de bu yağmurda... Şayet isterseniz.. Zaten kedime yiyecek bir şeyler hazırlayacaktım... İsterseniz gelip benimle bir şeyler yiyebilirsiniz." Mary acele ile "Yok, yok" dedi.

"Olmaz. Size zahmet vermek istemem."

- "Ne zahmet olacak... Annem zaten yattı. Kendime soğuk etlerden bir sandviç yapacaktım, biraz da kahve... Şayet sizce mahzuru yoksu memnun olurum."

Mary tereddütle "Bilmem ki... " diye mırıldandı.

- "Bakın, ben şimdi yukarı, eve gidiyorum. Siz de hazır olunca gelirsiniz."

- "Çok te ş ekkürler Bay ...?"

- "Bates... Norman Bates" diye kendini tanıttı adam. "Bu el fenerini buraya bırakıyorum, yol biraz dardır, gelirken ihtiyacınız olacak." Çıktı ve kapıyı kapattı.

Yalnız kaldığı vakit Mary kendi kendine başını salladı. Tuhaf bir hali vardı bu kırkılık adamın. Kendisini yemeğe davet ederken bayağı mahcup olmuştu.

Yirmi saatten beri ilk defa Mary'nin yüzüne gülümseyen bir ifade geldi. Valizini açtı ve içinden, beyaz desenli pembe bir elbise çıkarttı. Buruşukları biraz düzelsin diye onu astı. Üzerindekilerden bir kısmını atıp banyoya yürüdü. Şimdilik sadece elini yüzünü yıkayacaktı, fakat karnı doyup yine buraya döndüğü vakit, yatağa girmeden önce, şöyle esaslı bir duş alması lâzımdı... Biraz yiyecek, temizlenme ve rahat bir uyku... Ondan sonra artık, yarınki buluşmaya hazır olacaktı. On beş dakika kadar sonra, tepedeki büyük eski evin kapısını çaldı. Kapının hemen yanındaki pencerede ve yukarı kattaki bir odada ışık vardı. Norman Bates'in annesi her halde orada yatıyor olacaktı.

Mary bir müddet kapının açılmasını veya birinin yukarıdan inmesini bekledi. Belki duyulmamıştır diye yine çaldı. Bu gibi eski evlerde çoğu zaman, eskiyenlerin yerine konmuş birkaç parça yenice öteberi görmek mümkün olurdu. Ama Mary, pencereden bakmakta olduğu sofada yeniliğe delâlet eder tek bir parça eşya göremiyordu. Her şey eski, çok eski tarihlerde buraya getirilip konmuş şeylerdi. Bunu bir pencere camının ardından bile kolayca fark etmek mümkündü.

İ çeriye seyrederek kapının açılmasını beklemekte olduğu sırada kulağına hafiften birtakım sesler geldi. Önce içerde bir yerde gramofon çalınıyor zannetti. Ama sonra farkına vardı. Sesler yukarıdan, ışık yanan odadan geliyordu.

Kız bu defa, elindeki kocaman elektrik fenerinin tersiyle kapıya hızlı hızlı vurdu. Nihayet ayak sesleri işitildi ve Norman Bates merdivenlerden aşağı hızlı hızlı indi. Kapıyı açtığı zaman nefes nefeseydi.

- "Beklettiğim için özür dilerim" dedi. "Annemle meşgul oluyordum. Bazi geceler böyle aksi olur".

- "Hasta olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Ona bir rahatsızlık vermiş olmayacağım ya?"

- "Yok canım, ne münasebet. Birazdan dalıp gider..." Norman Bates kaçamak bir nazarla merdivenlerin üst başına doğru baktı. "Çoğu zaman

kendi halindedir, doğrusunu isterseniz, bedenen bir rahatsızlığı yok. Ama bazı bazı sinir basıyor kadını."

Uzanıp Mary'nin yağmurluğunu aldı, antika portmantoya astı ve "Bu taraftan" diyerek önüne düştü.

- "Mutfakta yemeğe bir itirazınız yoktur inşallah. Ben çoğu zaman burada yerim... Her şey hazır zaten, bir kahveleri fincanlara koymak kaldı." Mutfak, antrenin bir devamı gibiydi. Musluk taşından dolaplara, kömür ocağına kadar her şey, Mary'nin mevcudiyetlerini bile unutmuş olduğu eski devirlerden kalma şeylerdi. Duvarlardaki sıra sıra raflarda, cam kavanozlar içinde, evde yapma turşular, reçeller ve benzeri öteberi diziliydi. Kırmızı-beyaz kareli masa örtüsünün üzerinde, yine cam tabaklar içinde, salam, peynir, yeşil zeytin ve buna benzer yiyecekler vardı.

- "Otursanıza."

Mary, uzun arkalıklı iskemlelerden birine ilişti ve gözlerini bir defa daha etrafta dolaştırdı. Tenha bir lokantada tek başına bir masada, ısmarladığı şeylerin getirilmesini bekliyor olmaksızın, burada iki üç lokma şeyle açlığını gidermesi çok daha iyiydi.

- "Siz beni beklemeyin, karnınız aç olmalı. Başlayın, ben geliyorum."

Norman elinde iki fincan kahveyle masaya döndüğü vakit Mary ilk sandviçini yarılammıştı bile... O bitince bir başkasını yaptı ve yemeye devam etti... Adamın hemen hemen hiçbir şey yememekte olduğunu neden sonra fark etti.

- "Siz hiçbir şeye dokunmadınız" dedi. "Yoksa daha evvel yemiş miydiniz?"

- "Hayır, hayır" dedi Norman, "karnım aç değil nedense". Kahvesinden bir yudum aldı. "Annem bazı zamanlar asabımı bozuyor... " Sesi yine alçalmış ve o mahcup ifade gözlerinde ışıldamaya başlamıştı. "Kim bilir, belki de benim hatamdır. Ona karşı vazifelerimi lâıykıyla yerine getirdiğimi zannetmiyorum."

- "İkiniz bu evde yalnız yaşıyorsunuz değil mi?"

- "Evet, hiçbir zaman da bir başkası olmadı... Hiçbir zaman!"

- "Herhalde böyle yalnız yaşamak güç bir şey olmalı."

- "Bilmem, benim fazla bir şikâyetim yok." Gözlüklerini düzeltti. "Babam daha ben bebekken ölmüş. Annem beni tek başına büyüttü. Zannederim kendi ailesi cihetinden, ikimizin ihtiyaçlarına yetecek adar geliri vardı. Ben büyüdüğüm günlerde, çiftlik arazisini sattı. Bu evi ipotek etti ve moteli yaptırdı. Orayı uzun zaman ikimiz beraber işlettik. Yeni yol

yapılıncaya kadar işler bayağı iyiydi. Sonra yeni yolu yaptılar, buradan kimseler geçmez oldu. Tabiî annemin sıhhati yol meselesinden epey önce bozulmaya başlamıştı; yol işinin onunla bir alakası yok... Vaktiyle o beni tek başına nasıl yetiştirdiyse, hastalığından sonra da ben ona medar olmaya çalıştım. Ama bazı zamanlar insanın vazifesini hakkiyle yapması o kadar kolay olmuyor, inanın bana... " Mary tasdik eder gibi başını salladı.

- "Tahmin ederim... Akrabalarınız filân yok mu?"

- "Kimsemiz yok."

- "Herhalde evlenmediniz de?"

Adamın yüzü kızardı, bakışlarını masa örtüsünün kırmızı-beyaz desenine çevirdi.

- "Özür dilerim" dedi Mary, " şahsi sualler sormak hakkım değildi."

- "Sorun canım, ne ehemmiyeti var... " Dudaklarını ısırды. "Hiçbir zaman evlenmedim... Annem bu meselede biraz tuhaftır. Şimdiye kadar hiçbir kızla, böyle sizinle yaptığımız gibi, bir masada karşı karşıya oturmuşluğum da yok."

- "Ama... "

Mary ne diyeceğini şaşırmıştı.

- "Tuhafınıza gitti, değil mi? Ben yaşta bir adam için inanılmaz bir şey... Bu meseleyi sık sık düşünürüm. Onu dinlemeseydim bilmem ne olurdu. Bana çok ihtiyacı vardı, onu yüzüstü bırakamazdım... Bilmem, belki onun bana olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı."

Mary kahvesini bitirmişti. Çantasını açıp sigara paketini çıkardı ve Norman Bates'e uzattı.

- "Teşekkür ederim, ben içmem."

- "Benim içmemde bir mahzur var mı?"

- "Ne münasebet, istediğinizi yapın... " Biraz tereddüt etti. "Size içecek bir şey ikram etmek isterdim, ama anlıyorsunuz ya annem alkollü içkilerin evde bulunmasına müsaade etmiyor." Mary iskemlenin arkasına yaslanıp sigarasından bir nefes çekti. İçine bir sıcaklık gelmişti. Birazcık dinlenme ve azıcık yiyeceğin insanda yaptığı değişiklik inanılmaz bir şeydi. Karşısındaki adamın söylediklerinin çoğu ipe sapa gelmez şeyler olmakla beraber, Mary gevşemenin içine verdiği rahatlıkla, bunları bayağı tabiî kabul ediyordu.

- "Sigara ve içki içmenize müsaade yok" diye söylendi. "Kızlarla gezmeye filân gitmiyorsunuz. Boş vakitlerinizde ne yapıyorsunuz öyleyse? Yani bu moteli işletmek ve annenize bakmaktan artan vaktinizde demek istiyorum."

- "Ooo, kendimi meşgul etmek bakımından hiç zorluk çekmem. Bir defa bol bol okurum. Sonra başka eğlencelerim de var... " Gözlerini duvarda bir yere dikti. Mary onun baktığı yerde, içi doldurulmuş, cam gözleriyle kendilerini seyretmekte olan bir sincap gördü.

- "Ava mı meraklısınız?"

- "Hayır, av değil, hoşuma giden hayvanları temizler, ilâçlar, içlerini doldururum. Onları canlı hallerine en yakın şekilleriyle uzun zaman dayanacak bir hale getirmek benim için büyük bir zevktir. Ava gelince, ateşli silâhlar kullanmama annem izin vermiyor. Bu sincabı bana George Blunt vermişti... " Mary ciddi bir tonla, " Şahsi işlerinize karıştığım için affınızı dilerim Bay Bates" diye söylendi. "Ama bu vaziyetin böyle gitmesine daha ne kadar katlanacaksınız? Büyümüş bir insansınız. Herhalde bütün ömrünüz boyunca bir ufak çocuk muamelesi görmeye niyetiniz yok."

- "Böyle düşünmenize hak vermiyor değilim. Ama daha evvel de size söylemiş olduğum gibi, boş vakitlerimin çoğunu okumakla geçiririm. Psikologların bu hali ne şekilde tefsir ettiklerinin de farkındayım. Yalnız anneme karşı birtakım mecburiyetlerim olduğunu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

- "Bu mecburiyetinizi, onu bir sıhhat yurduna yatırmak suretiyle daha iyi yerine getirmiş olacağınıza kani değil misiniz?"

- "Annem deli değildir!"

Bates'in sesi artık yumuşak ve çekingen değildi. "Annem deli değildir" diye bağırarak ayağa fırladığı sırada, eliyle kahve fincanına vurmuş ve savrulan fincan yerde tuzla buz olmuştu.

- "Deli değil o!" diye tekrarladı. "Ne düşünürseniz düşünün, kim ne düşünürse düşünsün umurumda değil. Onun vaktiyle benim için yaptıklarını hiçbir zaman unutamam. Benim için ne sıkıntılara katlandı zavallı... Şimdi belki biraz tuhaf hareket ediyor olabilir, ama böyle bile olsa mesulü benim... Bugünkü hale gelmesine, babam öldükten sonra tekrar evlenmemesi sebep oldu. Evlenmemesinin tek sebebi ise bendim. Bunu hiçbir zaman unutacak değilim ve ne sizin, ne de bir başkasının onu tımarhaneye yatırmak gibi sözler söylemesine müsaade edemem. Anladınız mı? Delilik bambaşka bir şeydir, tuhafılık ise başka... Kimin deli, kimin akıllı olduğunu tespit öyle güç bir iştir ki, şu evde mevcut

üç kişiden hangimizin tımarhaneye daha lâıık olduğunu ancak Allah bilir.

Ne biliyorsunuz, belki annemden çok siz, yahut da ben deliyiz." Sustu. Ama konuşacağı lâflar tükendiğinden değil. O kadar çok şeyi birbiri ardınca bir nefeste sıralamıştı ki, şimdi durup bir nefes alması gerekiyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Dudakları sinirli sinirli titriyordu. Mary ayağa kalktı.

- "Özür dilerim" diye kekeledi. "Anneniz hakkında böyle konuşmaya hakkım yoktu. Hakikaten çok özür dilerim".

- "Evet, evet, sizin ne niyetle konuştuğunuzu biliyordum, özür dilemenize de lüzum yok. Belki ben lüzumundan fazla telâşa kapıldım. Beni anlamanızı isterim. İnsan uzun müddet tek başına kalınca içinde birtakım şeyler birikiyor. İçiniz dopdolu oluyor... " Döndü ve duvarda bir noktayı işaret etti. " şu gördüğünüz doldurulmuş sincap gibi içi içine sığmaz oluyorsunuz." Yüzünün rengi biraz normale döner gibi olmuş, birkaç saniye evvelki kırmızılık kaybolmuştu.

- "Sevimli hayvan, değil mi? İsterdim ki bir tane canlısını bulup terbiye edeyim, evin içinde bana arkadaş olsun." Mary çantasını masanın üzerinden aldı.

- "Galiba ben artık gidip yatsam iyi olacak" diye söylendi.

- "Ne olur gitmeyin daha... Demin biraz kendimi kaybedip o şekilde konuştuğum için hakikaten müteessirim".

- "Hayır, hayır, yanlış anladınız. Gidip yatmam, dinlenmem lâzım biraz. Çok yorucu bir gün geçirdim."

- "Ne de olsa biraz daha oturabilirsiniz. Ne güzel konuşuyorduk. Size meraklarımdan, yaptığım işlerden bahsedecektim. Aşağıda, bodrumda kendime bir çalışma yeri yaptım.. "

- "Sizinle uzun boylu konuşmayı hakikaten isterdim, ama dediğim gibi çok yorgunum, gidip istirahat etmezsem yarın halim fena olur."

- "Madem öyle, sizi aşağı kadar götüreyim. Zaten yazıhanenin ışıklarını filân söndürmem lâzım. Bu gece artık başka müşteri geleceğini zannetmem."

Sofaya çıktılar, adam Mary'nin pardösüsünü giymesine yardım etti.

Hareketleri acemice gözüküyor, her halinden beceriksizlik akıyordu. Genç kız önce ona içlerledi, sonra da acıdı. Yaşına rağmen bu adam kadınlardan korkar, onlara dokunmaktan ürker gibiydi. Bu halini, uzun zaman yalnız kalmış olmasına vermekten başka çare yoktu.

Norman Bates elektrik feneri elinde olduğu halde önden yürüdü. Mary onu karanlık yolda takip etti. Nihayet Motelin önündeki çakıl yola indiler. Yağmur dinmişti, ama gece hâlâ kapkaranlıktı. Gökte bir tek yıldız bile görmenin imkânı yoktu. Motelin köşesini döneceğı sırada Mary başını çevirip evden yana baktı. Üst kattaki ışık hâlâ yanıyordu. İhtiyar kadın uyanık mıydı acaba. Oğluyla konuştuklarını dinlemiş miydi?

Norman Bates kapının önünde durdu, kızın anahtarıyla kapıyı açışını seyretti. Sonra, " İyi geceler" dedi, "inşallah rahat uyursunuz."

- "Teşekkürler, yiyecek için de arıca teşekkür ederim." Adam bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra döndü, yürüyüp gitti.

Mary içeri girip kapıyı kapadıktan sonra kilidi içeriden kilitleyen düğmeyi itti. Bir müddet dışarıda adamın ayak seslerini dinledi. Kendi kaldığı dairenin bitişiğindeki kapının açılıp kapandığını işitti. Bates yazıhaneye girmişti. Valizini açıp pijama, terlik, diş fırçası, macun, krem gibi öteberisini çıkarmaya koyuldu. Bu iş bitince valizi kapayıp büyük bavuldan, ertesi gün giyeceğı elbiseyi askıya koyarsa gece esnasında buruşuklardan hiç değilse bir kısmı açılırdı. Sam'ın karşısına mümkün olduğu kadar kusursuz çıkması lâzımdı. İşte o sırada, Norman Bates'in biraz evvel, evde söylemiş olduğu bir söz aklına geldi. "Kimin deli, kimin akıllı olduğunu biliyor muyuz?" kabilinden bir şey demişti. Yalan mıydı? Hemen herkes zaman zaman delilikler yapıyordu. Meselâ bir gün evvel para tomarını masanın üzerinde gördüğü an kendisinin akıllı başından gitmemiş miydi? Bunu ve ondan sonra yaptıklarını delilikten başka bir kelimeyle izah etmeye imkân var mıydı? Hem sade o an değil, ondan sonra da deliliğı devam etmiş olmalıydı. Böyle derme çatma bir plânla muvaffak olabileceğine inanmak delilikten başka neydi? Bir rüya görmüştü. Hem de akıllı rüyası değil. Basbayağı, delice bir rüya.

Belki polisin elinden kurtulmaya muvaffak olacaktı. Ama Sam'ın hiç akla gelmedik sualler soracağı muhakkaktı... mirasına konduğu bu akraba kimdi? Nerede yaşamıştı? Sağlığında Mary ondan kendisine niye bahsetmemişti? Nasıl olmuştu da miras meselelerini bu kadar çabuk halledip parayı yanına almayı becermişti? Bay Lowrey, böyle apansız yanından ayrılmasına ne demişti? Sonra kız kardeşi Lila vardı... Hadi diyelim ki Mary'nin ümit ettiği gibi, sırf öz kardeşini ele vermemek için polise malûmat vermedi. Böyle bile olsa Lila vaziyeti biliyor olacaktı. Kim bilir neler hissedecek ve bu duruma ne kadar katlanabilecekti? Günün

birinde Sam onu görmek isteyecek değil miydi? O zaman ne diyecekti ona? Kız kardeşini yanlarından uzak tutmak için mâkul bir yalan uydurabilecek miydi? Uydursa bile Sam kendisine inanmakta ne kadar devam ederdi? Hayır, hayır, bütün bu plân delice bir şeydi. Ve artık vaziyeti kurtarmak için de çok geçti! Acaba! Hakikaten iş işten geçmiş miydi? Meselâ hemen şimdi yatsa, rahat bir uykuyla yorgun vücudunu dinlendirse, yarınki Pazar sabahı bayağı dinç olarak uyanırdı. Sabah dokuzda buradan hareket ettiği takdirde Pazartesi günü erkenden, Lila, Dallas'tan dönmeden önce evde olurdu. Parayı erken erken bankaya yatırabilir ve yarım saat kadar filân geç yazıhaneye gidebilirdi.

Şurası muhakkaktı ki yazıhaneye gittiği zaman bitkin bir halde bulunacaktı. Ama yorgunluğunu Bay Lowrey'den gizlemenin çaresi vardı. Böylece ne o, ne de başka biri vaziyetin farkına varabilirdi. Arabasını değiştirmiş olması acayip bir durum yaratacaktı. Ama bunu Lila'ya izahın çaresi vardı. Meselâ Sam'a bir sürpriz ziyareti yapmak niyetiyle Fairval'e yola çıktığını, yolda araba bozulduğu için onu değiştirmek zorunda kaldığını söylerdi. Evet, bu hikâyede delice bir taraf yoktu. Tamamen akla yakın, herkesin inanabileceği bir şeydi.

Bu aptalca teşebbüs kendisine tam yedi yüz dolara patlamış olacaktı. Ama yedi yüz dolar, bir insanın mahvolmak üzere bulunan istikbalini kurtarması uğrunda gözden çıkaramayacağı bir para değildi.

Evet, böyle yapacaktı. Kararı katiydi.

Birden bire kendini bir kuş kadar hafif hissetti. Üzerindeki bütün ağırlık bir an içinde kalkmıştı.

Sonra düşündü: Bu kararı vermesine, plânlarını böyle bir anda altüst etmesine, yukarıdaki evde o adamın söylediği bir çift söz sebep olmuştu. Yolunu kaybetmese, bu motelde durmasa, o adam o sözleri söylemese şimdi dönülecek noktayı çoktan geçmiş bulunacaktı... İçinden kalkıp koşmak, adamın pembe yanaklarından öpmek geldi. Böyle yapsa zavallı muhakkak ki utancından düşüp bayılırdı.

Kendi kendine sesli sesli gülererek ayağa kalktı. Bir an evvel banyoya girip bir duş alması ve artık yatması lâzımdı... Ayakkabılarını çıkarıp birer yana fırlattı. Üzerindekileri bir bir atıp bir külot ve sutyenle kaldı. Önce sutyeni çıkardı, sonra da külotunu. Bir an aynanın önünde durup kendi vücudunu seyretti. Belki yüzü yirmi yedi yaşımda olduğunu elâleme ilânda kusur

etmiyordu. Ama yüzü ne derse desin, vücudu katiyen yirmi yaşındaki bir kızinkinden farklı değildi. Güzel bir vücudu vardı, hem de çok güzel. Sam'ın, vücudunu hemen şimdi, şu haliyle görmesini ne kadar isterdi... Zira beklemekle geçecek iki senenin bu vücut üzerinde ne gibi değişiklikler yapacağı hiç belli değildi... Ama beklemekten başka yol yoktu ki... Çoğu kimse, "Bir kadın otuzuna girmeden cinsiyetin zirvesine çıkamaz" derdi. Belki de haklıydı böyle diyenler. Her ne ise, bekleyecek ve görecekti. Omuzlarını silkip düşün altına girdi ve musluğu açtı. Su önce soğuk, sonra ılık, daha sonra da sıcak sıcak akmaya başladı. Soğuk musluğunu açıp suyu istediği hararet derecesine getirdi. Su tatlı bir mırıltıyla akıyordu ve banyo daha şimdiden buharla dolmaya başlamıştı. Kendini o kadar hafif hissediyordu ve kafasındaki düşüncelere o kadar dalmıştı ki, dış kapının açıldığını duymadı bile. Ayak seslerinin, kendi bulunduğu yere doğru yaklaştığını da işitmedi... Banyoyu dolduran buhar, kapıda peyda olan çehreyi anlaşılmasız bir hale getiriyordu. Bu çehreye uzun uzun baktı.. Boşluğun ortasında, yokluğa asılı gibi duran maskede onu seyretti.. Karma karışık bir tutam saç, cam gibi kanlı gözler ve buruşuk bir yüz. Ama bu bir maske değildi; maske olamazdı. Gözler ifadesizdi, ama kendisine bakıyordu. Kıpırmızıydı gözler. Deli deli bakıyorlardı kızın gözlerinin içine... Deli kadının yüzüydü bu. Damarlarında bir an donmuş olan kan tekrar harekete geldiği vakit Mary'nin boğazından acı bir çığlık koptu. Bu anda sislerin arasında bir el peyda oldu. Bu el upuzun bir et bıçağını sıkı sıkıya kavramıştı. Mary'nin feryatlarını ve... boğazını kesen işte bu bıçak oldu. -4- NORMAN yazıhaneye girdiği andan itibaren titremeye başlamıştı. Geçirdiği heyecanın tesiriydi bu. Çok kısa bir zaman zarfında çok şey olup bitmişti. Tahammülünün sonuna erdiğini hissediyordu. Şu anda en çok ihtiyacını hissettiği şey içkiydi... Yalan söylemişti kıza tabî. Annesinin eve içki sokmadığı hakikatti, ama ne var ki, yine içiyordu. Gizli gizli. Burada, yazıhanede daima bir şişe viskisi bulunurdu. İnsan midesi içkiye tahammüllü olmasa bile ara sıra içmek bir ihtiyaçtı. Ve Norman'ın viskiye hiç yüzü yoktu. Bir iki yudum içti mi başı dönmeye başlar, fazla kaçırırsa kendinden geçerdi. Çoğu zaman da böyle olurdu. Önce ihtiyat tedbirlerini aldı: Perdeleri sıkı sıkı örttü ve dıştaki bütün ışıkları söndürdü. Yazıhanenin içinde de bir tek masa lâmbasını yanık bıraktı.

Şimdi artık, gecenin bu saatinden sonra bir yabancı bile gelecek olsa, içeride ışık yandığını imkânı yok fark edemezdi. Masanın alt gözünü açıp şişeyi çıkardı. Mantarı çekip aldı ve şişeyi dudaklarına götürdü. Viski önce ağzını, sonra boğazını yakarak aşağı indi. Gözlerini sıkı sıkıya yummuş, yüzünü buruşturmuştu. Viskinin lezzeti hoş değildi, ama böyle insanın içini yakmasından hoşlanıyordu. Kız ı eve götürmüş olması büyük hata idi. Norman, bunu, daha onu yemeğe davet etmek için ağzını açtığı an biliyordu, ama ne yapsın, başka türlü elinden gelmemişti. Kız o kadar güzeldi ve aklını öylesine başından almıştı ki, içinde kabaran arzulara hâkim olamamıştı. Annesinin bu işe ne kadar kızacağını biliyordu. Ama istediği kadar kızsındı. Nihayet ev sadece onun evi değildi ya. Norman'ın da hissesi vardı onda. O da ara sıra istediğini yapmakta, eve istediği kimseyi getirmekte serbestti. Şimdi düşünüyordu, eğer bu akşam annesine bu kadar kızmış olmasa, basbayağı ona meydan okumak demek olan böyle bir harekete cesaret edebilir miydi? Kısacası annesini hiçe saymıştı. Fena bir şeydi bu. Hiç iyi değil... Fakat Norman aynı zamanda daha fena bir şey de yapmıştı. Kızı yemeğe davet edip eve gittikten sonra annesinin yanına çıkmış ve yemeğe birini davet ettiğini ona söylemişti. "Çağırdım bakalım ne yapacaksın!" der gibi söylemişti hem de. En fenası bu olmuştu işte... Kadın zaten akşam üzeri kâfi derecede sarsılmış bulunuyordu. Üstünden hiç vakit geçmeden, böyle yepyeni bir tehditle karşısına çıkmak kafasını allak bullak etmişti. Öylesine hiddetlenmişti ki, Norman'ın üzerine, "Hele bir getir, gebertirim onu" diye yürümüşü.

Annesi her zaman böyle konuşmazdı. Hattâ onun öldürmekten bahsettiğini bile Norman ilk defa işitiyordu. Belki de kız haklıydı. Yapılacak en akıllıca iş, daha kötü durumlar meydana gelmesine imkân vermemek için, onu bir sıhhat yurduna filân kapamaktı. Yavaş yavaş annesini idare etmekten âciz hale geldiğini hissediyordu.

Şişeyi yine dudaklarına götürüp üçüncü bir yudum aldı. Biraz fazla kaçırıyordu, ama bu akşam fazla viskiye ihtiyacı vardı... Evet kız haklıydı; bu yaşayışa daha uzun müddet tahammül etmesinin imkânı yoktu. Mutfakta kızla beraber oturmakta oldukları sırada yüreği birkaç kere ağzına gelip gelip gitmişti. Annesi her an aşağıya, yanlarına inip bir rezalet çıkarabilirdi. Vâkıa kapısını kilitlemişti, ama onun kilitli kapıların ardından meydana çıkması olmadık işlerden değildi. Bunu yapamasa bile bağırıp çağırmasından, kapıyı yumruklayıp kızın rahatını kaçırmamasından

çekiniyordu Norman... Fakat korktuğu başına gelmemiş, annesi sessiz sedasız odasında oturmuştu. Öyle geliyordu ki Norman'a, sessiz kaldığı bu müddet zarfında yere yatıp onların aşağıda ne konuştuklarını dinlemişti. Şu anda onun artık uyumuş olmasını temenni ediyordu. Eğer vaktiyle uyursa belki yarına kadar olup bitenleri unuturdu. O anda bir gürültü duyup irkildi. Annesi mi geliyordu? Kulak kesilip dinledi. Hayır, annesi değildi. Gürültü kızın kalmakta olduğu yandaki kabineden geliyordu... Kulağını duvara yapıştırdı. Evet, kız odanın içinde yürüyordu. Herhalde yatmaya hazırlanıyor olmalıydı. Sinirlerini yatıştırmak için bir yudum daha aldı. Ve faydasını da gördü. Elleri titremiyordu artık, eski korkusu da kalmamıştı. Kızı düşündüğü için unutmuş olmalıydı korkuyu. Onu düşündüğü zaman kimseden, annesinden bile korkusu kalmıyordu. Bu kıza karşı hissettiği şeylerde bir tuhaflık vardı. Neler gelmiyordu aklına. Neler yapabilirdi bu kızla!.. Gençti, güzeldi ve zekiydi. Yahut da öyle gözükmesini becerebiliyordu. Meselâ annesi hakkında yaptığı tavsiye tam mânasiyle makûldü. Onun karşısında kendini kaybedip o sözleri söylemekle bayağı gülünç duruma düşmüştü. Ama ne ehemmiyeti vardı bunun... Alt tarafı yarın sabah kız erkenden kalkıp gitmiş olacaktı. Bir daha onu göreceği yoktu ki.

Gidecekti kız. Onu bir daha görmesine ihtimal yoktu. Sonra kendi kendine içerledi. Ne vardı onu bu kadar düşünecek. Alt tarafı bir kızdı. Kızlara bu kadar önem vermek yanlış değil miydi? Annesi bunu senelerden beri Norman'a telkin etmek için az mı dil dökmüştü?

Elinde olmaksızın yine, kızın ertesi sabah gideceğini ve bir daha onu hiç göremeyeceğini düşündü. Bir an içinde yine annesini ve onun telkinlerini unutuvermişti... Evet yarından sonra onu göremeyecekti. Ama isterse şu anda derhal görebilirdi. Hem de görecekti. Çünkü duvarda bir delik vardı. Çok uzun zaman önce kendi elleriyle ve bin bir itina ile açmış olduğu bir delik. Norman'dan başka bu deliğin mevcudiyetini bilen bir kişi daha yoktu yeryüzünde. Senelerden beri bu kulübede yüzlerce kişi gecelemiş, içlerinden bir tanesi bile deliğin mevcudiyetini hissetmeye muvaffak olamamıştı. Bu delik Norman'ın en büyük sırrıydı. Annesi bile bilmiyordu. Bir duysaydı maazallah.

Duvardaki ufacık çatlağa gözünü iyice yapıştırdı mı, banyonun bir kısmıyla odanın ufacık bir parçasını görebiliyordu. Şayet biri tam karşısında durursa onu uzun uzun seyretmesine imkân vardı. Durmayanları ise, deliğin

önünden geçmekte oldukları birkaç saniyelik kısa müddet zarfında şöyle bir görebiliyordu. Norman, motel müşterilerinin âdetini biliyordu. Yüzde doksani, odaya girdikten birkaç dakika sonra, soyunmuş olarak banyoya geçerlerdi. Kız da öyle yapacaktı tabî. Hele yapmasın! Duvarın önünde durup gözünü uydurdu ve baktı. İlk önce hiçbir şey göremedi. İ çkiden ziyade, kızın verdiği heyecandan ileri geliyordu bu. Sonra, tam karşısındaki duvarda asılı aynada onun hayalini fark etti. Büsbütün heyecanlandı. Zira kız üzerindeki çıkarıyordu. Norman'ın, viski şişesini tutan parmakları kasıldı. Yüzü yine kıpkırmızı oldu. Üzerinde sadece külotuyla sutyeni kaldığı zaman kız durdu. - "Durma, durma" diye söylendi Norman. İçi içine sığmıyordu. Sonra yine akli başına gelir gibi oldu. Kelimeler dudaklarından gayri ihtiyari dökülmüştü. Kız duymuş muydu acaba? Sonra kız soyunmasına devam etti. Norman'ın gözleri pırıl pırıldı. Şakakları hızlı hızlı atıyordu. Kız seyredilmekte olduğunun farkında mıydı acaba? Farkındaydı da onun için mi aynanın önünde duruyor böyle gerinip sağa sola eğiliyordu? Birden bire aynanın önünden çekilip gitti. Biraz sonra Norman duşun musluğundan akan suyun sesini işitti.

Zaten kendisi tahammülünün sonundaydı. Gözleri bulanık görüyor, başı fırıl fırıl dönüyordu.. Ayakta durmaya bile mecali kalmamıştı. İ ki eli duvarda olduğu halde yavaş yavaş aşağı doğru kaymaya başladı.

İşte o esnada bambaşka bir gürültü işitti. Yandaki banyodan gelen sese benzemiyordu bu. Yazıhanenin kapısından geliyordu. Bir anahtar dönmekteydi kilidin içinde. Gelenin kim olduğunu düşünmek bile abesti. Kim olduğunu biliyordu Norman. Çünkü yazıhanenin bir anahtarı da annesindeydi.

Annesinde yazıhanenin de, evin de, kendi odasının da anahtarları vardı.

Kapıda öylece duruyor, duvarın dibinde, kendinden geçmekte olan oğlunun sefil manzarasını seyrediyordu. Hiç ses ettiği yoktu. Norman kımıldamaya teşebbüs etmedi bile, yapacağı hiçbir hareketin fayda etmeyeceğine kaniydi. Kımıldayacak hali kalmamıştı zaten. Göz kapakları ağırlaşıyor, yandaki banyodan gelen su şırıltısı gittikçe daha uzaklaşıyor, karmakarışık beyninin uzak bir noktasında ölüyor, ölüyordu.

"Uyu" diye söylendi içinden, "uyu artık. Nasıl olsa annen başının ucunda. Kimseden zarar gelmez sana... "

Kendini tamamen kaybetmeden önce fark edebildiği son şey, annesinin sert bir hareketle dönüp kapının aralığında kaybolması oldu.

Norman'ı kendine getiren şey başının arka tarafındaki acı idi. Ensesine yakın bir yer, sopayla vurulmuş gibi ağrıyordu. Sonra yine o mırıltıyı işitti. Yabancı bir ses değildi bu. Epey bir zaman önce kendini kaybettiği sırada da aynı sesi dinlemekteydi. Biraz daha kendini toparladığı zaman sesi tanıdı. Yandaki kabinenin banyosundan gelen su sesiydi bu. Güçlükle ayağa kalkıp gözünü deliğe uydurdu. Işıklar yanıyordu hâlâ. Banyonun perdeleri kapalıydı, ama duş hâlâ aktığına göre kız banyoda olmalıydı. Norman çok gayret ettiyse de, kendini kaybettiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bulup çıkaramadı. Yarım saat mi, bir mi, iki-üç saat mi? Tahmin edebilmesine imkân yoktu. Bu kadar zamandır banyoda ne yapıyordu kız? İşte o sırada gözüne, yerde bir hareket ili ti. Su vardı yerlerde. Banyodan geliyor, kapıdan tarafa akıp gidiyordu. Kız acaba duşun musluğunu kapamayı unutup da yatmış mıydı? Öyle bile olsa bu su böyle g r l g r l akarken nasıl uyuyabilmişti? Norman onun, evden ayrılmakta ısrar ederken çok yorgun olduğunu söylediğini hatırladı. İnsan çok yorgun olunca, ba ucunda dağlar devrilse yine de uyuyup kalırdı.. böyle olmuştu zahir. Fakat bu yerde yürüyen şey!. Su muydu o? Değildi galiba? Suya benziyordu, ama rengi başkaydı. Pembe pembe akıyordu. Yer yer de kırmızı benekler vardı. Akıntının içinde kayıp giden ince ince kırmızı yollar. D  m  t  kız. Yıkanırken d  m   , bir tarafını kesmi  olmalıydı. Suya karışmış akan şey kana benziyordu. Norman i inin çekildiğini hissetti, az daha pani e kapılıp oradan kaçacaktı. Ama ne yapması lâzım geldiğini biliyordu. Masanın üzerinden anahtar destesini kaptığı gibi ko tu, yandaki kulübenin kapısını açtı. Odada kimse yoktu, yatağın üzerinde açık bir valiz duruyordu.. Norman'ın tahmini doğru olmalıydı, kızın başına banyoda bir kaza gelmişti. Banyoya doğru hamle ettiğ  sırada aklına başka bir ihtimal geldi. Nasıl olmuştu da daha evvel d   nememi ti bunu? Ama artık çok geçti!.. Annesinde de vardı bu kulübenin anahtarı.

Banyonun perdelerini çekip açtı ve kanı damarlarında buz gibi dondu. Uzun müddet öylece, banyonun içinde kıvrılıp kalmış olan şeyi seyretti. Duş durmadan akıyor ve kırmızıya boyanan sular banyonun kenarlarından ta ıp yerlere yayılıyordu. Annesi anahtarını kullanmıştı! -5-

NORMAN kapıyı kapayıp kilitledikten sonra yukarı, eve doğru koşmaya başladı. Üzerindeki elbiseler berbat olmuştu. Her tarafı kan ve kusmuk içindeydi. Banyoda o manzarayı gördükten sonra üst üste o kadar çok gaseyan etmişti ki, boğazı ağrıyor, midesi yanıyordu. Ama kendi kendisine aldıracağı yoktu. Şimdi yapılacak başka iş, temizlenmesi gereken başka şeyler vardı. Uzun zamandan beri yapmaktan korktuğu şeyi artık yapması şart olmuştu. Annesinin evden gitmesi, bir akıl hastanesine yerleştirilmesinden başka çare yoktu. Bu gece olup bitenler o kadar feci, o kadar inanılmaz, o kadar mide bulandırıcıydı ki, bir daha hiç olmaması lâzımdı. Bunu temin etmek de Norman'ın vazifesiydi. Silkinip, korku ve tiksintiyi üzerinden atmaya çalıştı. Kendi başına karar vermeye, iş görmeye alışması lâzımdı bundan böyle. Kapıyı açıp eve girdi. Holde ışık hâlâ yanıyordu. Etrafa şöyle bir bakınıp merdivenleri tırmandı. Annesinin odasının kapısı açıktı ve odanın aydınlığı sofaya sızıyordu. Odadan içeri yıldırım gibi daldı, gözlerini dört tarafta dolaştırdı. Evet annesinin bu yaptığı yanına kalmamalıydı. Her hareketi saniyesi saniyesine kontrol edilmeliydi. Ama nasıl edilecekti? Ortada yoktu annesi.. Evde değildi. Bozulmuş yatakta onun yattığı yerin izi gözüktüyordu. Senelerden beri yaşamış olduğu kapalı hayatın, sıkı sıkı örtülü pencerelerin odaya sindirdiği koku, kısaca annesinin kokusu odadaydı. Ama kendisi yoktu. Onun elbiselerinin sıra sıra asılı durduğu dolaba koştu ve kapısını çekip açtı. Buranın ve bu elbiselerin de kendilerine mahsus, geniz yakan bir kokuları vardı. Midesinin hâlâ kabarmakta olduğu o sırada koku Norman'a her zamankinden ağır geldi. Bununla beraber başka yabancı bir kokuyu sezmekten geri kalmadı. Elbiseleri birer birer çekiştirip nihayet buldu. Üzerinde kırmızı kan lekeleri bulunan bir entari ve bir başörtüsü.. buraya dönmüştü annesi. O feci şeyi yaptıktan sonra odasına gelmiş, üzerindikileri değiştirmişti. Değiştirdikten sonra da ortadan kaybolmuştu. Ne yapacaktı? Polise haber veremezdi. Bunu hiç hatırandan çıkarmaması lâzımdı. Polisi bu işe karıştırmayacaktı. Her ne yapmış olursa olsun bu işte suçu yoktu. Hareketlerinden mesul tutulamazdı. Çünkü hastaydı. Aklen, yaptıklarından mesut tutulamayacak kadar muvazenesizdi. Polis bu işe burnunu sokamayacaktı. Her ne kadar, akli başında olmayan bir insanın, yaptıklarından suçlu tutulamayacağı bir hakikatse de, mahkemeler bazen aksi karar da alıyorlardı. Annesinin ücretli, temiz bir hastahaneye yatırılması başkaydı, mahkeme kararıyla,

hükümet tımarhanelerinden birinde, eşyasız, çıplak bir hücreye tıklması başka.

Polisin b işe burnunu sokmamasını temin o kadar zor olmayacaktı. Bütün mesele soğukkanlılığını toplayıp, gece olup bitenleri bir bir düşünmekteydi... Kız buraya geç vakit geldiğine bakılırsa onu gören olmamıştı. Fairval'de bir tanıdığı filân olması ihtimali yoktu. Kuzeyde bir yere gidiyor olmalıydı. Gideceği yerde onu bir bekleyen filân var idiyse bile, burada durmuş olduğunu nereden bileceklerdi? Ana yoldan bu kadar uzakta, تنها bir motel kimin aklına gelirdi? Otel defterine ismini yazmıştı. Ama bir soran bile olsa, gece kalıp gittiğini söyler, olur biterdi.

Yapması gereken en mühim şey, cesedi ve diğer göze görünenleri yok etmek, her tarafı temizleyip bütün delilleri ortadan kaldırmaktan ibaretti. İşin bu tarafı kolaydı. Ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Hoş bir meşguliyet olmayacaktı tabii, ama yapması şarttı. Annesinin kanlı elbisesi ve kendi üzerindikiler ortadan kaldırılmalıydı. Önce onları yakmayı düşündü. Sonra da cesetle birlikte ortadan kaldırmanın daha münasip olacağına karar kıldı. Bir torba alıp annesinin entarisiyle başörtüsünü içine koydu ve merdivenlerden aşağı indi.

Üzerindikileri çıkarmadan önce ceplerinde ne varsa masanın üzerine koydu. Ayrıca elbiselerinin bayağı yeni olduğunu düşünmekten de geri kalmadı. Yazık günah olacaktı böyle yepyeni şeyleri atmak. Ama annesinin emniyeti mevzubahisken böyle şey düşünülür müydü?

Sırtına bir gömlek, ayağına da başka bir pantolon geçirdikten sonra mahzene indi. İ stediği şeyin orada olduğunu biliyordu. Kışa saklanacak meyvaların içine konduğu büyük, kapalı sepetlerden bir tanesiydi bu. Norman onun, içine koymayı tasarladığı şeyi alacak genişlikte olduğunu tahmin ediyordu. Bir an yine, yapacağı şeyin dehşeti içinde kalır gibi oldu. Ama kendini toparlaması uzun

sürmedi. Bu gibi saçmalıklarla vakit kaybetmesi doğru değildi. Son derece soğukkanlı, sakin ve hesaplı olmaktan başka çaresi yoktu. Torbayı ve elbiselerini, sükûnetle sepetin içine yerleştirdi, kapağını kapadı ve yukarı çıktı.

Evden ayrılmadan evvel bütün ışıkları bir bir söndürdü. Dışarıda bir defa daha dönüp eve baktı ve her tarafın kapkaranlık olduğunu görerek içine su serpildi. Aşağı doğru yürürken düşünmekten kendini alamadığı şeyler vardı. Karanlıkta sakin olmak, paniğe kapılmamak kolay değildi. Hesaplaması

gereken bin bir türlü şey vardı. Bunların bir tanesinin yanlış gitmesi her şeyin berbat olması demekti. Annesi ortada yoktu. Nereye gitmişti acaba? Yola mı çıkmıştı? Hâlâ yaptığı fena işin tesiri altında mı idi? Bir daha dönmemek üzere mi çıkıp gitmişti, yoksa sinirleri yatışana kadar evin etrafında bir yere saklanmayı münasip bulduğu için mi kaybolmuştu ortadan.. Belki de, evin arka tarafındaki on dönümlük arazinin bir yerindeydi. Bataklığa doğru gitmiş olabilir miydi? Acaba bu işleri bırakıp önce onu aramak daha mı akıllı kârlıydı ?

- "Olmaz" diye söylendi. O şey banyonun içinde öyle yatıp dururken annesinin peşinden gitmesi mantıksızlıktı... Kulübenin kapısını açtı ve sepeti içeri aldıktan sonra tekrar kapadı. Kısa bir tereddütü takiben elektrik düğmesini çevirdi. Aydınlığın gözleri önüne sereceği manzarayı görmeye hiç hevesi yoktu, ama... Odanın ortasında durdu.

- "Hayır, yapamayacağım.. Bir daha bakamam ona!"

- "Fakat yapman lâzım, başka çaren yok. Anneni kurtarmak istemiyor musun?.. Öyleyse kendine hâkim olman lâzım.. " Birden bire sinirlendi. Yine kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Yapmaması lâzımdı bunu. Kendi kendine konuşması hiç hoş değildi. Vazgeçmesi lâzımdı bu huyundan... Kendi kendine konuşmak hayalî olmak demekti. Halbuki şimdi hayalin sırası değildi. Hakikatle karşı karşıya bulunuyordu. Ve hakikat de, banyonun içinde yatan ölmüş bir kızın cesediydi. Annesinin öldürdüğü bir kız.

Banyodan içeri baktığı zaman midesi yine alt üst oldu. Bıçağı daha ilk nazarda görmüştü. Eğilip onu aldı, sepetin içine attı. Onu ellerken içine nefret ve tiksinti dolmuştu. Cebinden bir çift eldiven çıkarıp ellerine geçirdi. Biraz sonra yapması gereken şeyi çıplak elle yapamayacağını evvelden düşünmüş tü çünkü. Şayet midesinde çıkacak başka şey kalmış olsaydı, işin bu en güç kısmını yapmakta olduğu sırada muhakkak onlar da çıkardı. Ama midesi bomboş olduğu halde ikide bir öğürmekten kendini alamıyordu. Her tarafına sancılar girmişti. Nihayet sepeti sürükleye sürükleye kulübeden çıktı. Kızın arabasının bagaj yerini açtı ve son bir gayretle sepeti oraya koyup kapağını kapadı. İşin en ziyade göz korkutan kısmı böylece nihayete ermiş oluyordu. Tabii banyonun temizlenmesi, yerlerin kurulanması filân lâzımdı, ama unların daha sonra yapılması daha doğruyd.

Yine kulübeye döndü ve kızın etrafa yayılmış eşyalarını toplamaya koyuldu. Külotla sutyeni yatağın üzerinden alırken bayağı içi tuhaf oldu. Her tarafa

iyice bakındı. Kadınlar belli olmazdı, odaların içine öyle saçma sapan öteberi yayarlardı ki, hepsini toparlamak kendi ellerinden bile gelmez, bazı şeylerini geride bırakırlardı. Motelde kalıp giden kadın müşterilerin ardından çok çeşitli şey topladığını hatırlıyordu Norman. Çantayı aldığı zaman, "Her halde içinde para vardır" diye düşündü, ama açıp bakmadı bile. Parada gözü yoktu. Her şeyi arabanın içine atıp odayı son bir defa daha dikkatle gözden geçirdikten sonra ışığı söndürüp kapıyı kilitledi. Motelin önündeki yolun iki istikametine göz attı. Bu saatlerde buradan kimse geçmezdi. Geçmediği ve geçmeyeceği muhakkaktı, ama yine tedbirli olmakta beis yoktu tabii.

Kışları, ayda bir filân Norman'ın, arka taraflardaki fundalıktan, mutfağa odun toplamaya gittiği zamanlar kullandığı bir patika vardı.

Bu defa da oradan gidecekti... Karanlıkta yolu bulması güç oldu, ama sonunda buldu. Ertesi sabah ilk işlerinden biri kendi otomobiliyle bu yoldan geçip yine odun toplamak olmalıydı. Böylece kızın arabasının bıraktığı izleri örtmüş olurdu. Bataklığın kıyısına geldiği vakit arabanın ışıklarını söndürdü. Karanlıkta pek bir şey görünmüyordu, ama Norman burayı iyi bilirdi.

Bulunduğu yerden bataklığa inen bir meyil vardı. Arabayı vitesine takıp vaktinde yere atladığı takdirde, hiçbir yere sapmadan doğruca çamurların içine gidecekti. Sol taraftaki kapı açık olduğu halde el frenini çözdü. Arabayı birinci vitesine taktı ve gaza basıp kendini dışarı attı. Otomobil yokuş aşağı gidip, acayip bir sesle çamurun içine oturdu.

İşte olup bitmişti... Şimdi onun yavaş yavaş batmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Norman birçok şeyin bu bataklıkta kaybolup gittiğini görmüştü. O kadar kaypak ve emirci bir çamurdu ki bu bir yaprak bile düşse, yavaş yavaş gözden kaybolurdu.

Cep fenerini yakıp arabadan tarafa tuttu. Tekerleklerin yarısı daha şimdiden batmıştı. İnşallah hepsi batacak, hem de çarçabuk gözden kaybolacaktı.

Her şey çamurun arabayı yutmasına bağlıydı. Yutmazsa felâketti, ama böyle bir şeyin olacağını hiç tahmin etmiyordu Norman.

Batması lâzımdı. Batmadığı, yarısı içerde, yarısı dışarıda kaldığı takdirde onu oradan çekip almanın imkânı yoktu. İş istediği kadar çabuk yürümüyordu. Çamur tekerlekleri tamamen örtmüştü ve araba batmakta devam ediyordu. Ama her santimi insanın içine ezinti veren bir yavaşlıkla..

Saatler geçti gibi geliyordu Norman'a; otomobilin yarısından fazlası hâlâ yukardaydı. Ama hiç durmamıştı. Hepsi gidecekti; gidecekti ama Norman'ın da içi gidiyordu. En nihayet sadece üstü kaldı ve bir müddet sonra, "plop" diye acayip bir ses çıkararak o da gözden kayboldu.

Norman bir müddet onun kaybolduğu noktaya baktı. Bataklığın ne kadar derin olduğunu bilmiyordu tabii. Hattâ başlangıçta arabayı içine çekebilecek derinlikte olduğundan bile emin değildi.. Şimdi de çamurun onu mümkün olduğu kadar derine, kimsenin bir daha bulamayacağı, çıkaramayacağı derinliklere inmesini ta kalbinden temenni ediyordu.

Yüzüne acayip bir gülüş yayıldı. İşin en mühim kısmı sona ermiş bulunuyordu. Araba bataкта, sepet arabada, delil de sepetin içindeydi. Artık bunu düşünmemesi lâzımdı. Yapılması gereken daha başka işler vardı .

Motele döndüğü vakit âdeta bir makine gibi bu işleri yapmaya koyuldu. Yazıhaneden toz sabunu, kova ve bez aldı. Bütün banyoyu ve odanın döşemesini tekrar tekrar sildi. Kuruladı. Yavaş yavaş odadan kaybolmakta olan koku hâlâ midesini döndürüyordu. Ama yerlerde iki büklüm tahtaları ovmak ne de olsa bir meşguliyetti. Bu iş bittikten sonra yatağı ve etrafı tekrar gözden geçirdi. Şansı yerindeydi. Yorganın üzerinde bir küpe teki buldu. Kızın kulaklarında küpe gördüğünü hatırlamıyordu, ama bunu bulunduğunu göre öyle olmuş olması lâzımdı.

Küpenin öbür tekini uzun uzun aradı. Fakat ortalıkta yoktu. Kulağında mı unutmuştu acaba, yoksa elbiselerden birine takılıp da ötekilerle arabaya mı girmişti? Her neyse, ertesi sabah Norman bu teki de bataklığa atacaktı. Yukarı, eve gittiği zaman, büyükbabasından kalma saat sabahın ikisini vuruyordu. Çamurlu elbiselerini çıkardı ve soğuk suyun altına girip bir saat kadar yıkandı. Üzerindeki her türlü kiri atmak istiyor ve ne kadar çok yıkanırse o kadar daha ferahlayacağını zannediordu... Çamurlu elbiselerin ehemmiyeti yoktu. Nasıl olsa ertesi sabah odun toplamak için bataklığın oraya gidecekti. O sebeple amurlandıklarını söyleyebilirdi soran biri olursa. Ama kim

soracaktı ki? Kan temizlenmişti ya. Ne elbiselerinde, ne vücudunda, ne ellerinde bir damla kan kalmamıştı.

Yatak odasına girip pijamalarını giymeye hazırlandığı sırada bütün işinin henüz bitmemiş olduğu kafasına dank etti. Annesi hâlâ dönmemişti.

Hâlâ dışarılarda dolaşıyordu. Allah bilir neredeydi? Acaba yine giyinip onu aramaya çıksa mıydı? Çok mu lâzımdı böyle yapması sanki?

Bu düşünce kafasına birden bire geldi.. Yaptığı bu şeyden sonra annesini bu kadar düşünmesinin, onun için kendini helâk etmesinin mânası neydi sanki? Beki şu anda onu yakalamışlardı bile. Belki de kendi ayağıyla gidip polise olanı biteni anlatmıştı. Ama kim inanırdı ona. Ortada hikâyesini inanılır hale getirecek delil kalmamıştı ki. Deli bir ihtiyarın uydurması der geçerlerdi.. Deyip geçerler ama, onu bir daha cebinden çıkardığı anahtarlarla kapısını kolay kolay açıp dışarı çıkamayacağı bir yere kapatmakta da kusur etmezlerdi her halde..

Annesi bu işi yapmıştı ona. Basbayağı harcamıştı kendi öz oğlunu. Sonra da o kıza da kıymıştı. Cinayeti işleyiş tarzı ancak bir delinin yapacağı kadar hunharcaydı. Tabii ona da bir deliye yapılacak muamele reva görülecekti. Böylesi en iyi çareydi. Hem kendi iyiliği için hem de başkalarının. Ama zihninin bir başka tarafı bu işin böyle olmayacağını fısıldıyordu. Annesi polise filan gitmiş değildi. Evin arka tarafındaki fundaların arasında bir yerde dolaşüyor, dönmek için nöbetinin geçmesini bekliyordu. Hattâ belki arabayı atmaya giderken onu takip etmiş, bütün yaptıklarını uzaktan sessiz sessiz seyretmi ş ti.

Norman artık uykuya dalmak, saatlerden beri kafasının içini allak bullak eden düşünce hercümercinden kurtulmak istiyordu. Ama uyumanın, umulduğu kadar kolay olmadığını biliyordu. Çünkü annesi evde değildi. Annesi yanında değildi.

Her ne kadar şu anda ondan nefret ettiğine kendini ikna için çeşit çeşit şeyler icat etmeye çalışıyorsa da, ne bunda muvaffak olabiliyor, ne de yüz sene aynı şekilde düşünce muvaffak olabileceğini zannediordu.

Saatlerce yattığı yerde döndü durdu. Bazen dalar gibi oluyor, bazen rüya gördüğünü zannediyo, sık sık da kendini, hiçbir zaman olmadığı kadar uyanık hissediyordu. Terden her tarafı s ı r ı l s ı klamdı .

"Allah belâsını versin annemin" diye yüksek sesle söylendi ve hemen akabinde, yine kendi kendine konuşmaya başladığını fark etti.

- "Anneeee.. anneciğim!" diye bir feryat kopardı. Tahammülünün sonuna gelmişti artık. Boşu boşuna inkârda fayda yoktu. Annesi olmadan beş para etmezdi. Onun yardımına, tesellisine her zaman ihtiyacı vardı.

EndiŖe içinde kulak kabarttı. Bir ses duymuŖ gibiydi. Gözlerini açıp karanlığa bakmaktan çekindi...

Annesinin sesi kulağının dibinde fısıldıyordu. "Merak etme oğlum, burada, baŖucundayım. Hiçbir Ŗeyden korkmana lüzum yok, her Ŗey çok iyi olacak.. "

Sonra onun elinin alnında gezindiğini hissetti. Gözlerini s ı m s ı k ı yumdu.

- "zlme evldım, rahat rahat uyumana bak... Seni yalnız bırakıp kaacağımı aklına nasıl getirdin?.. "

İŖte, annesi yine aklından geçenleri okumaya baŖlamıŖtı. Ondan hem korkuyor, hem korkmuyordu. Yanında olmasını hem istiyor, hem istemiyor; hem seviniyor, hem sevinmiyordu.

- "... Ben her zaman yanındayım, her yaptığını seyrettim. Seni hiçbir zaman yalnız bırakmadım. Her Ŗey yine yoluna girecek, hadi Ŗimdi sen bunları unut da uyumana bak yavrum." İŖte Norman hep böyle olsun istiyordu. Annesi baŖucunda bulunsun ve ona her Ŗeyin yolunda olduğunu defalarca söylesin. İŖçini rahat ettirsin...

Derin bir uykuya dalmadan önce kati kararını verdi. Olup biteni kimse duymayacaktı. Annesini hastahaneye göndermeyi de dŖnmeyecekti hiçbir zaman. Ne yapmıŖ olursa olsun, bu eve aitti o... Evet deliydi, cinayet iŖlemiŖ, katil olmuŖtu. Ama annesiydi, hayatta sahip olduğu tek varlıktı. Onun istediği, ihtiyacında olduğu kimseydi.

Yan tarafa döndü ve yüzünde mesut bir glŖle uykuya dalıp gitti. -6- BİR HAFTA sonraki Cuma günüydü.

Ufak Fairval Ŗehrinin tek aktar dkknının arkasındaki odada, Ottorino Respighi adlı bestecinin Brezilya İntibaları adlı parçası alınmaktaydı. Respighi toprak olalı yıllar vardı ve Konser Orkestraları adlı topluluk, eseri binlerce kilometre uzakta bir yerde almaktaydı. Ama sam Loomis ufak radyosunun düğmesini çevirdikten az sonra müzik, zaman, mesafe ve ölüm gibi mefhumları hileŖtirircesine odayı dolduruvermiŖti. Sam gibi, gündelik hayatlarında olmadık hdiselere fazla yer bulunmayan kimseler için bu gibi Ŗeyler bayağı bir ufak mucize sayı l ı rdı .

Bir an kendi kendine dŖnd. Bu gibi zevkler yalnız bir kiŖiye mal olmamalıydı. Hissettiği memnuniyeti baŖkalarıyla paylaŖmak bayağı bir ihtiyaçtı. Ama Fairval'de bu zevki paylaŖacaęı gibi bir kimse bulunmadığını gayet iyi biliyordu. Fairval'liler pratik tabiatlı insanlardı. Müzik onlar için, binde bir, dansa veya düğün merasimine gittikleri zaman çalınan parçalarla,

televizyon ve sinemada işittikleri bölük pörçük kısımlardan ibaretti. Sam Loomis, hiç değilse kendisinin, hayatın sayılı zevklerinden hisse almakta olduğuna şükrederek masanın başına oturdu, muhasebe defterini açtı. Yemesi, içmesi, yatması, çalışması hep bu odadaydı. Dükkânı kapamış ve karnını doyurmuştu; şimdi de günlük satışları deftere işlemesi gerekiyordu. Hesaplara başlamadan evvel son ayın kayıtlarına şöyle bir göz gezdirdi. Rakamlar hiç de fena bir duruma işaret etmiyordu. Ayın çıkmasına bir haftadan az kalmıştı. Şu son birkaç gün esnasında da alışveriş aynı tempoda devam ederse, ay sonunda borcunun bin dolarını daha ödemesi mümkün olacaktı. Hakikaten hiç fena değildi; inşaat mevsiminde olmadıkları halde bu kazanç, birkaç ay sonra işlerin çok daha tatlılaşacağını gösteriyordu. Zira sonbahar satışları her zaman senelik iş hacminin rekorunu teşkil ederdi. Yüzüne bir rahatlık yayıldı.. Mary bunu bilse o da her halde kendini daha iyi hissederd.

Fakat Mary son zamanlarda pek mesut değil gibiydi. Son mektuplarından devamlı bir endişe içinde olduğu anlaşıyordu. Zaten pek muntazam yazmış da sayılmazdı. Sam'ın iki mektubuna karşılık bir cevap ya geliyor, ya gelmiyordu. Meselâ ona geçen Cuma bir mektup daha atmış, henüz cevap almamıştı. Hasta mıydı acaba kız? Ama öyle olsa kardeşi Lila iki satırla ona durumu bildirirdi. Herhalde Mary yine, arada sırada insanın üzerine çöken kötümserlik devrelerinden birine girmişti. Bundan dolayı da Sam ona kabahat bulamazdı. Acaba birkaç günlüğüne dükkânı yardımcısı Bob'a bırakıp gitse, onu görse, cesaret verici sözlerle moralini kuvvetlendirse nasıl olurdu? Pek o kadar fena bir fikir değil gibiydi bu. Birkaç gün daha üzerinde düşünmesi lâzımdı. Sam'ın ara sıra, kızla arasındaki anlaşmanın hatalı olup olmadığını düşündüğü olurdu. Birbirleri hakkında ne biliyorlardı? Karaip Denizi'ndeki o iki günlük tanışmadan sonra hemen evlenmeye karar vermişlerdi. Geçen sene Mary'nin Fairval'e yaptığı kısacık ziyaretten başka birbirlerini hakikaten tanımak için hiç fırsatları olmamıştı. Tabii mektuplaşıyorlardı. Ama mektuplar ne ifade ederdi ki. Birden silkinip bu düşünceleri üzerinden atmaya çalıştı. Ne olmuştu bu akşam ona öyle? Müziğin tesiri miydi acaba? Radyoya iyice kulak kabarttı. Birkaç defa dinlemiş olduğu bu parçanın bütün kısımlarını iyice bildiğini sanırdı, halbuki bu davul sesi. İyice dinledi. Davul gümlemesine benzeyen sesler

radyodan gelmiyordu. Dükkânın önündeki kapıda birisi vardı. Biri kapıyı vuruyordu. İ skemlesini itip ayağa kalktı. Fairval'liler bu saatten sonra dükkânın kapalı olduğunu bilirlerdi. Akşam vakti acele bir şeye ihtiyacı olanlar ise gelmeden evvel telefon ederdi. Kim bilir, belki de yolu buradan geçen bir turistti. Kapı ya doğru yürüdü. Cebinden anahtarları çıkarırken "Bir dakika" dedi "Açıyorum". Kız kapının önünde bir şey söylemeden ona bakıyordu. Sokak lâmbasının tam arkasından vuran ışığında, ancak dış hatlarını fark etmek mümkündü. Onu tanıdığı ilk anın şaşkınlığı birkaç saniye için Sam'ı hareketsiz bıraktı. Sonra heyecanla atılıp kızın boynuna sarıldı.

- "Mary" diye mırıldandı.

Dudaklarıyla onun dudaklarını aradı, kollarını onun omuzları etrafında sıktı. Fakat, kız ellerini göğsüne dayamış onu itiyor, başını yandan yana kaçırmaya çalışıyordu. Ne oluyordu Mary'ye böyle? Sonra "Ben Mary değilim" diye bir ses işitti. "Lila'yım ben!.. "

- "Lila mı?" Sam bir adım geri çekildi. "Mary'nin kardeşi Lila?"

"Özür dilerim" diyebildi.

"Karanlı kta

Kız başını salladı. Sam şimdi onu daha dikkatle süzüyor ve hatasını anlamaya başlıyordu. Sokak lâmbasından dökülen ışıktaki kızın saçlarının Mary'ninkilerden açık olduğunu fark etti. Burnu da daha ince ve ucu hafifçe havaya kalkıktı. Ondan daha kısa ve belinden aşağı kısmı daha ince gibiydi. Neden sonra, tanıyamadım".

- "Ehemmiyeti yok."

Sesi de Mary'ninkinden bambaşkaydı. yere, gördü. onun Eğilip baktığı aldı ve yere kızın

odaya gittiler. Sam düğmesini çevirip bakmaya çalışın... Birazdan çıkıp geceyi

Yarı n sabah erkenden "Mary'yi ar ıyorum". Sam hakikaten büyük bir "Mary'nin burada ne işi var?" de sebebini sizden öğrenebileceğimi Mary'yi son

- "Buyurun, içeri girin". Kız bir an tereddüt etti. Sam gözlerini çevirince ufak bir valiz geçmesi için kapıyı iyice açtı.

- "Böyle gelin, beni takip edin". O önde, kız arkada dükkândan geçip arka valizi yere bıraktıktan sonra radyonun müziği

hafifletti.

- "Oturacak fazla yer yok, ama rahatınıza Müsaade edin, pardösünüzü alayım."

- "Teşekkür ederim" dedi kız, "kalsın. geçirebileceğim bir yer aramam lâzım."

- "Ne kadar kalacaksınız?"

- "Sadece bu gece zannederim... gideceğim". Birkaç saniye sessiz kaldı.

- "Mary'yi mi arıyorsunuz? Burada mı?" şaşkınlık içindeydi.

- "Bilmem. Ben zannetmiştim."

- "Benden mi? Benden nasıl öğrenebilirsiniz? gördüğümünden beri çok uzun bir zaman geçti."

- "Yani bu hafta hiç buraya gelmedi mi?"

- "Gelmedi tabii. Geçen yaz gelip kalmıştı, ondan beri kendisini görmedim." Sam masanın kenarına ilişti. "Söyleyin bana Lila, nedir bütün bu mesele? Nerede Mary?"

- "Bilmiyorum ki" diye söylendi kız.

Sam şimdi onu ışıktaki daha iyi tetkik etmek imkânını bulmuştu. Kardeş oldukları muhakkaktı, ama birbirlerine benzer pek az tarafları vardı. Lila'nın saçları çok açık, bayağı sarıya yakındı. Hareketlerinde de bir sinirlilik vardı. Sam, "Her şeyi anlatın bana" dedi. "Meraklanıyorum. Nerede Mary, nasıl oldu da onu aramak için buralara kadar geldiniz?"

- "Mary'nin burada olmadığını söylerken yalan söylemiyordunuz değil mi?"

- "Hayır, size doğruyu söylüyorum. İki, üç haftadır ondan mektup bile almadım. Yavaş yavaş meraklanmaya başlıyordum. Sonra da siz böyle âniden çıkageldiniz... " Sesi hafifledi. "Her şeyi anlatın bana... "

- "Size inanıyorum" dedi kız, "ama maalesef ben de fazla bir şey bilmiyorum... Mary'yi bir haftadan beri gördüğüm yok. Hafta sonunu Dallas'ta geçirmem icap ediyordu. Perşembe akşamı hareket edip Pazartesi sabahı erkenden apartmana döndüm. Mary evde yoktu. Belki çalıştığı yere erken gitmesi icap etmiştir, diye düşündüm ve üstümü değiştirip, çalışmakta olduğum plâk dükkânına gittim. Mary çoğu zaman telefon edip beni arardı. O gün öğleye kadar beklediğim halde aramadı. Öğleyin yazıhanesine, patronu Bay Lowrey'e telefon ettim. Mary'nin o gün işe gelmediğini,

kendisinin de merak içinde olduğunu söyledi. Onu son olarak Cuma öğleden sonra görmüştü." Sam heyecan içinde, "Bir dakika" diye kızın sözünü kesti "yani bana Mary'nin geçen cumadan beri kayıp olduğunu mu söylemek istiyorsunuz".

- "Maalesef öyle".

- "Öyleyse neden bana daha önce haber vermediniz?" Ayağa kalkmıştı şimdi. Sesi bayağı yüksek çıkıyordu. "Bana niye hemen telefon etmediniz... Polise haber verdiniz mi?"

- "Sam, bir dakika... "

- "Böyle yapacağınıza bir hafta beklediniz ve neden sonra kalkıp bana geldiniz. Mary burada mı diye soruyorsunuz... "

- "Müsaade ederseniz anlatacağım... Anlamaya çalışın. Polisin bu işten haberi yok. Bay Lowrey'in de sizden haberi yok... Onunla konuştuktan sonra bir müddet için polisi haberdar etmemenin daha münasip olacağını kararlaştırdık.. Ama tabii ben o kadar çok merak ediyor ve öyle üzüliyordum ki, en nihayet dayanamayıp buraya gelmeye karar verdim.. Bilmiyorum ama, beki bu işi ikiniz birlikte tasarladınız diye düş ünüyordum.. "

- "Hangi işi?"

- "Bunu ben de öğrenmek istiyorum!."

Ses çok yumuşaktı. Ama sesin sahibi olan adamın yüzünde yumuşaklıktan eser aramak nafileydi. Uzun boylu, esmer yüzlü, dimdik bir adamdı. Kapının önünde duruyor, onları üzüyor. Masmavi gözleri vardı.

- "Sen kimsin?" dedi Sam. "Nasıl girdin buraya?3

- "Ön kapı açıktı, oradan geldim... Maksadım bazı sualler sormaktı. Ama görüyorum ki Bayan Crane bu işe benden evvel başlamış bulunuyor. Belki şimdi ikimizi birden, cevabını pek merak ettiğimiz bir hususta aydınlatırsınız."

- "Kimsin sen?"

Adam cebinden cüzdanını çıkarıp uzattı, kartını gösterdi.

- "Adım Milton Arbogast. Parity Mutual Kumpanyasını temsilen soruşturmada bulunuyorum. Kız arkadaşınızın çalışmış olduğu firma, bizim kumpanya tarafından sigortalıdır. Burada bulunmamın sebebi bu... Anlıyorsunuz değil mi, kırk bin doların ne olduğunu meydana çıkarmaya çalışıyoruz!"

-7-

ARBOGAST ceketini çıkarıp iskemlenin arkasına asmıştı. Masanın başında, sanki senelerden beri bu odada çalışmış gibi alışkanlıkla oturuyor, sigara üzerine sigara içiyordu... yeni biten sigarasını tablaya bastırdıktan sonra bir tane daha yaktı.

- "Anlıyorum" dedi, "geçen hafta esnasında Fairval'den bir yere gitmediniz. Bunu ispata hazırsınız. Zaten size inanıyorum, böyle bir durumda yalan söylemek akılsızlığını gösterecek bir kimseye benzemiyorsunuz".

Sigarasından derin bir nefes çekti. "Fakat bütün bunlar, aynı hafta zarfında Mary Crane'yi görmemiş olduğunuz mânasına gelmez. Meselâ bu akşam kız kardeşinin yapmış olduğu gibi, hava karardıktan sonra kimseye gözükmeden gelmiş ve arka kapıdan gizlice içeri girmiş olabilir... "

Sam, sonsuz bir can sıkıntısı içinde, "Evet, böyle olmuş olabilir" diye söylendi. "Fakat size gelmediğini söylüyorum.. Biraz evvel Lila'nın bana sorduklarını ve ona ne cevap verdiğimi duydunuz. Haftalardan beri Mary'yi ne gördüm, ne de kendisinden bir satır haber aldım. Daha ona geçen Cuma mektup gönderdim. Şayet onu görmüş olsaydım veya birlikte bir plân hazırlamış olsaydık ayrıca bir mektup göndermeme lüzum var mı ydı ?"

- "Bu bir şey ifade etmez" dedi Arbogast. "Vaziyeti örtbas etmek için düşünülmüş bir tedbir olabilir".

- "Böyle şeyler icad edecek kadar zeki değilim. Bahsettiğiniz parayı ne gördüm, ne işittim. Zaten söylediğinize göre, yani Bay Lowrey'in söylediğine göre, Cuma günü Mary'ye verilene kadar, böyle bir paranın geleceğinden onun bile haberi yokmuş. Böyle aniden ortaya çıkan bir para için evvelden nasıl plân yapmış olabiliriz?"

- "Burasını da düşündüm... Mary Crane parayı alıp yazıhaneden çıkar çıkmaz size telefon etmiş olabilir. Mektup bahanesi de bunun üzerine pekâlâ düşünülüp yoluna konabilir.

Sam kızgınlıkla "Ne diye telefon idaresine sormuyorsun" dedi. "Sor bakalım dediğin gün Fairval'e böyle bir telefon yapılmış mı? Yapılmış olsa tarihiyle, saatiyle bilirler".

- "Pekâlâ, diyelim ki size telefon etmedi. Doğrudan doğruya buraya gelip kısaca vaziyeti anlattıktan ve ileride işler gevşedikten sonra buluşmak üzere, gidip bir yere saklanmış olamaz mı?"

Lila dudaklarını ısırdı.

- "Kardeşim cânî tabiatlı bir insan değildir" diye lâfa karıştı. "Zaten onun parayı kaçırdığına dair kati bir delil de yok ortada. Belki Bay Lowrey yaptı bu işi. Belki o yaptı da, kendi suçunu örtmek için bu vaziyeti yarattı".

- "Olmaz" diye cevap verdi Arbogast. "Temsil ettiğim şirket, suçlu yakalanıp muhakeme edilmede ve suçlu sabit olmadan evvel bir kuruş tazminat ödemek mükellefiyetinde değildir. Böyle bir durumu en iyi bilen kimse Lowrey olduğuna göre, dediğiniz gibi bir şey yapmasına imkân yoktu. Bir kuruş kazancı olamaz... Hem zaten ortada olan birtakım vâkıaları da inkâr etmeyelim. Mary Crane ortada yok, paranın ortadan kaybolduğu Cuma günü öğleden beri kayıp. Parayı götürüp bankaya yatırmadı, apartmanda bir yere de saklamadı. Fakat para ortada yok, kız ortada yok, arabası yok... " sigarasını tablaya bastırdı. "Vaziyet böyle olunca kimden şüphe etmek gerektiği apaçık ortaya çıkıyor değil mi?"

Lila hırçınlıkta, "Hayır, hiç değil" diye ısrar etti. "Polise haber verelim dediğim zaman bana hiç mâni olmayacaktınız. Zaten akılsızlık bende, ne sizi, ne Bay Lowrey'i dinlemeliydim". Sam'a döndü. "Beni bir müddet beklemenin daha iyi olacağına inka ettiler. "Beklersek belki Mary yaptığına pişman olup parayı geri getirir" dediler... Onlara inanmamam lâzımdı. Ben kardeşimin parayı alıp kaçırdığına inanmıyorum. Muhakkak, üzerinde büyük para bulunduğunu bilen biri onu alıp kaçırdı. Böyle olduğundan eminim." Arbogast başını sallaya sallaya yerinden kalktı, kıza doğru bir adım atıp durdu.

- "Dinleyin beni Bayan Crane. Size daha evvel de bunu izaha çalıştım, hatırlıyorsunuz, değil mi?.. Ablanızın üzerinde para bulunduğunu bilen bir Allahın kulu yoktu ve olamazdı da. Onu kimse kaçırmadı.. Yazıhaneden ayrıldıktan sonra kendi başına eve gitti, eşyalarını topladı, çantalarını yanına aldı ve kendi arabasıyla, kendi arzusuyla kalkıp, bilmediğimiz bir yere gitti. Ev sahibenizin, onun tek başına apartmandan çıktığını görmüş olduğunu biliyorsunuz. Bütün bunlardan sonra onu birinin kaçırmış olduğunu nasıl düşünebilirsiniz? Biraz mantıkî olun!"

- "Benim mantığıma karışmayın siz.. Asıl saçma işler yapan sizsiniz. Casus gibi peşime takılıp buralara gelmeniz doğru mu?"

- "Sizi takip ettiğimi de nereden çıkarıyorsunuz?"

- "O halde nasıl oldu da burayı buldunuz? Mary ile Bay Sam Loomis'in alâkasından haberiniz var mıydı? Benden başka bilen yoktu ki... Sam Loomis diye birinin mevcut olduğundan bile haberiniz yoktu." Arbogast gülümsedi.

- "Yanılıyorsunuz Bayan Crane. Haberim vardı.. Dairenizde ablanızın dolabını araştırdığımı hatırlıyorsunuz, değil mi? İşte o sırada bu zarf elime geçti..." Cebinden bir mektup zarfı çıkardı.

Sam baktı ve üzerinde kendi ismiyle adresini gördü.

- "Bana yazılmış" dedi e uzanıp almak istedi. Arbogast elini kaçırdı.

- "Bu zarfa hiç ihtiyacınız yok Bay Loomis. İçinde mektup filân yok, boş bir zarf... Ama bana lâzım, çünkü üzerinde Mary Crane'nin el yazısı var. Doğrusunu isterseniz Çarşamba sabahı bu tarafa doğru yola çıktığımdan beri pek de işime yaradı." Lila şaşkınlıkla sordu. "Çarşamba günü mü çıktınız yola?"

- "Evet. Evvelce de dediğim gibi sizi takip etmiş değilim. Zarfın üzerindeki adres bana yolu gösterdi. Bu zarf ve bir de yine ablanızın öteberisini karıştırırken elime geçen resim. Bay Loomis'in resmi. Altında (Bütün sevgimle, Sam'a) yazılıydı.. Kendimi Bayan Crane'nin yerine koydum. Bir an içinde elime kırk bin dolar geçtiğini düşünün. Yapacağım ilk iş şehirden kaçmak olur. Sonra ne yaparım? Nereye giderim? Kanada'ya, Meksika'ya veya adalardan birine kaçmak için vakit henüz çok erken ve durum tehlikeli. Uzun

uzun plânlar yapmak için de vaktim yoktu. Ne yapacağım? Tabii ilk işim, sevdiğim adamın yanına koşmak olur, değil mi?" Sam masaya öyle bir tekme indirdi ki, tabladaki küller ve sigara izmaritleri etrafa saçıldı. Hiddetli hiddetli:

- "Yeter artık!" diye bağırdı. "Bırak saçmalamayı. Böyle çirkin ithamlarda bulunmaya ne hakkın var, ne de elinde kâfi derecede ispat. Şu ana kadar ne söyledinse hepsi kendi tahminlerinden ibaret. Bir tane bile ispat gösteremedin... Bırak saçmalamayı !" Arbogast sükûnet içinde izmaritleri bir bir alıp tablaya koyduktan sonra:

- "İspat istiyorsunuz, öyle mi" dedi. "Çarşambadan beri yollarda olduğumu söylemiştim size. Bu kadar zamandır ne yaptım zannediyorsunuz?. Bayan Crane'nin otomobilini bulduğumu söylersem bana inanır mısınız?"

Lila, "Mary'nin arabasını mı buldunuz?" diye bağırdı.

- "Evet, buldum.. Kendi otomobiliyle uzun boylu gitmeyip, bir yerde onu değiştireceğini tahmin ediyordum. Civardaki ikinci el oto satıcılarını dolaştım. Kolay oldu izini bulmak... Büyük para kaybı pahasına arabasını satıp bir başkasını almış ve kuzeye doğru yoluna devam etmiş. Tabiî yeni vasıtanın numarasını ve eşkalini alıp aynı istikamette gittim. Perřembe günü Tulsa'ya kadar gelmiş bulunuyordum. Motelleri soruşturdum, ama kardeşinize benzeyen birinin kaldığını tespit etmem mümkün olmadı... Bu sabaha kadar başka iz bulamadım. Ama bu sabah başka bir ikinci elden arabasını yine değiştirmiş olduğunu öğrendim. İkinci alışverişi gečen Cumartesi yapmış ve yine yok pahasına, 1953 modeli, mavi renk, sol çamurluğu ezik bir Plymouth'la yoluna devam etmiş.. " Elini cebine vurdu. "Elde ettiğim bütün malûmat burada.. Ama şimdilik maalesef fazla iře yaramayacak. Zira Cumartesi sabahı Tulsa'dan ayrıldıktan sonra Bayan Crane'nin gelebileceği en akla yakın yer burası. Buraya gelmemiş olduğuna göre başka ihtimalleri düşünmek gerekiyor. Yolda umulmadık bir řey başına gelmiş, meselâ arabası bozulmuş filân olabilir... Öyle olmasa, Cumartesi akşamı buraya varmış bulunması gerekirdi.. " Sam, "Biliyorsunuz ki buraya gelmedi" dedi. " İnanırsan inanırsın, inanmazsan sana ispat ederim. Gečen Cumartesi gecesi kulüpte çocuklarla briç oynuyordum. İstediğin kadar şahit bulabilirim. Pazar sabahı kiliseye gittim. Orada da herkes beni gördü. Pazar öğleyin yemekte.. " Arbogast elini kaldırdı.

- "Yeter" dedi, "kızı görmediğinizi kabul ediyorum.. Bu takdirde başına bir şey geldiğine hükmetmekten başka çare yok. Yeniden araştırmaya başlamak gerekecek.. "

- "Polise haber vermeyecek miyiz hâlâ?" diye sordu Lila. "Artık polise söylemenin zamanı geldi bence". Bir an sustu, dudaklarını ısırđı. " şayet tahmininiz doğruysa, şayet başına bir kaza filân geldiyse onu kendi başımıza nasıl bulabiliriz? Belki ř u anda bir hastanede kendini bilmeden yatıyor zavallı... Belki de-".

Sam elini onun omzuna koydu. "Kötü şeyler düşünme.. Böyle bir kaza olsaydı seni çoktan bulup haber verirlerdi. Mary'nin başına bir şey gelmedi. Fakat-" Bu defa Arbogast'a döndü. "Kızın hakkı da var. Bütün soruşturmayı tek başına yapamazsın. Polise haber vermemiz lâzım. Teferruatı anlatmadan, Mary'nin ortadan kaybolduğunu bildirir, yerini tespit etmelerini isteriz".

- " Şu ana kadar işi en zor şekilde yürütmeye çalıştık, bunu kabul ediyorum. Fakat Mary Crane'nin başı mümkün olduğu kadar az derde girsin diye yaptık bunu. Tabii işin içinde Lowrey Emlâk Bürosu'nun da menfaati var. Ne olsa böyle bir hâdise onlar için iyi reklâm değil... Anlıyorsunuz, değil mi? Şayet kendisini bulur da parayı iade etmesini temin edersek, çok muhtemelen Bay Lowrey onu dâva etmeyecek. Böylece iş örtbas edilmiş olacak. Ama polis işin içine girerse o zaman neticenin ne olacağını tahmin edersiniz... "

- "Anlıyorum, anlıyorum tabii. Fakat Mary buralara kadar geldikten sonra nasıl oldu da bana gözükmedi. Bunu izah için aklımıza bir şey gelmiyor. Ben de yavaş yavaş kötü düşünmeye başlayacağım. Onun için daha fazla vakit kaybetmemizi istemiyorum." Arbogast, "Yirmi dört saat daha bekleyip bu işi bana bırakamaz mı s ı n ı z?" diye sordu.

- "Ne düşünüyorsun ki?"

- "Hiç değilse bir gün daha civarı araştırmak istiyorum. Bu civardaki lokantaları, otel ve motelleri iyice dolaşayım. İ çimde bir his var ki, yeni bir ipucu bulunsa bulunsa ancak burada bulunacak... "

- "Peki, yirmi dört saatte bir şey elde edemezsen ne olacak?"

- "O zaman artık polisi haberdar ederiz. Kayıp kimselerin bulunmasında her zaman başvurulmuş usullerin tatbikini istemekten başka çare kalmayacak." Sam, Lila'ya döndü.

"Ne dersiniz?"

- "Bilmiyorum ki," diye söylendi kız. "Kafam çok karışık, hiçbir şey düşünemiyorum. Siz verin kararı".

- "Pekâlâ Arbogast, dediğini kabul ediyorum. Fakat şunu şimdiden bilmeni isterim ki, yarın bu vakte kadar bir ipucu elde edemezsen polise gideceğim. Anlaştık mı?"

- "Anlaştık... Şimdi ben artık gidip kendime otelde bir yer bulmaya bakayım... Siz de otelde kalacaksanız benimle gelebilirsiniz Bayan Crane... "

Sam müdahale etti. "Mis Crane ile ben meşgul olurum. Zannederim ilk önce bir şeyler yemesi lâzım."

- "Pek güzel... " Apansız meydana çıktığımdan beri ilk defa olmak üzere Arbogast gülümsedi. "Size inanıyorum Bay Loomis. Başlangıçta biraz sert davrandığım için özür dilerim. Ama hak verirsiniz ki, evvelâ doğru

söylediğinizden emin olmam lâzımdı". Lila'ya döndü. "Üzülmeyin artık, kardeşinizi bulacağız".

Çıkıp gitti. Odada ikisi kaldıkları zaman bir müddet sessizlikle geçti, sonra artık tahammülünün sonuna ermiş olan genç kız hıçkırıklar içinde kendini kaybetti. Sam onun omzuna teselli makamında elini koymaktan başka ne yapacağını bilemiyordu.

- "Sam, çok korkuyorum. Ya hakikaten Mary'nin başına bir şey geldiyse?"

- "Gelmedi, hiçbir şey olmadı... "

Böyle diyordu, ama kendi düşünceleri kızınkinden daha iyimser değildi. Sonra kız birden ayağa fırladı, elleriyle gözlerini kuruladı. Sesinin tonu da değişmişti.

- "Sana nasıl inanayım Sam?" diye patladı. " İnanmam için bir sebep var mı? Bana doğruyu söyle Sam. Mary buraya geldi mi? Bu parayı, bu işi biliyor muydun?

Adam başını salladı. "Hayır, bilmiyordum. Bana inanman lâzım."

- "Haklısın Sam.. " Kız başını önüne eğdirdi. "Sana inanıyorum. Ama bu o kadar zor ki. Anlıyorsun değil mi. İnsan kendi öz kardeşinin böyle bir şey yap-" Sustu, sözlerinin devamını getiremedi.

- "Düşünmemeye çalış artık bunları... Şimdi senin bir şeyler yemen ve yatıp istirahat etmen lâzım... Yarın sabah vaziyet gözüne bu kadar kötü gözükmeyecek."

- "Hakikaten öyle mi olacak dersin Sam?"

- "Tabîî, öyle olacak."

Sam aşağı yukarı hayatında ilk defa olmak üzere bir kadına yalan söylüyordu!

-8-

YARIN, bugün olduğu vakit Sam için sonu gelmez bir bekleyiş başlamış oluyordu.

Saat on sularında otele telefon edip Lila'yı aradı. Kız çoktan kalkmış, kahvaltısını etmişti. Arbogast otelde değildi, erkenden kalkmış, işe koyulmuştu anlaşılan. Bıraktığı pusulada, geç saatlerde Lila'ya telefon edeceğini bildiriyordu.

Sam kıza, "Niye buraya, dükkâna gelmiyorsun?" dedi. "Bana arkadaşlık edersin. Otelde tek başına ne yapacaksın? Beraber yemeğe gideriz. Ben otel santralına söylerim. Arbogast aradığı takdirde dükkâna bağlarlar."

Lila "Peki", dediği zaman Sam kendini daha iyi hissetti. Kız otelde yalnız başına oturduğu takdirde muhakkak ki kafası işleyecek ve hiç de iyi şeyler düşünmeyecekti. Kendisi yarı uykusuz bir gece geçirmişti. Tek başına kötü kötü düşünmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Sam aşağı yukarı bütün gece vaziyeti tekrar tekrar aklından geçirmiş, enine boyuna düşünmüştü. Ve şu anda, Arbogast'ın tahmininin en mantıklı izah şekli olduğunu kendi kendine itiraftan başka yol bulamıyordu... Mary parayı aldıktan sonra buraya, kendisini görmek üzere yola çıkmıştı. Buna muhakkak nazariyle bakmak lâzımdı.

Mary'yi hırsız durumunda kabul etmek işin en kötü tarafıydı.. Ve işin tuhafı, vaziyet nasıl gözükürse gözüksün, Mary'yi hırsız rolünde tasavvur çok güçtü. Fazla tanıyamamıştı onu, ama yine bir türlü yakıştıramıyordu.

Zaten işin can alacak noktası buradaydı. Mary hakkında ne biliyordu ki?

Onu ne kadar iyi tanıdığını dün geceki hâdise büsbütün ortaya koymuştu. Nişanlısını ancak, alacakaranlıkta bir başka kızı onunla karıştıracak kadar tanıyabilmişti. Zaten şu dünyada kim kimi tanıdığını iddia edebilirdi?

Fairval'dekileri düşünüyordu: Civardaki okulların müfettişi Bay Tomkins bir müddet evveline kadar herkesten hürmet gören, hayır cemiyetleri âzası, muteber bir şahıstı. Onun, yirmi iki yıllık karısını ve iki çocuğunu yüzüstü bırakıp, on dokuz yaşında bir kızla kaçacağı kimin aklının ucundan geçirdi.

Ama böyle olmuştu. Demek koskoca Fairval, müfettişi tanıyamamıştı... Sonra Mike Fisher vardı. Herkes onun için "şehrin yüz karası" diyordu. Bütün havalide oynanan kumardan, kirli

işlerden haraç aldığını bilmeyen yoktu. Ama işte bu Fisher iki sene evvel öldüğü zaman vasiyetnamesi herkesin ağzını bir karış açık bırakmıştı.

Servetinin topunu birden yetimhaneye bırakacağını kimse aklından geçirmezdi... Bütün bunlar kimsenin kimseyi tam mânasıyla

tanıyamayacağını gösteriyordu. Yahut da mesele daha derindi... İnsanları esas karakterleriyle tanımak mümkündü de, muhtelif tesirler altında ve en umulmadık zamanlarda onların ne şekilde hareket edeceğini kestirmek güçtü. Her şey mümkündü. Mary, senelerce beklemiş olmaktan ve daha da beklemesi gerektiğini bilmekten usandığı için parayı çalmış olabilirdi. Belki kendisine gelip bir başka hikâye uyduracaktı? Belki birlikte kaçıp izlerini kaybettirmelerini teklif edecekti?

Peki ama, bütün bunlar doğruysa, Mary ne demeye bu kadar zamandır ortaya çıkmamıştı?

Acaba? Evet, acaba, Sam'ın tahmin ettiği niyetlerle yola çıktığı halde, sonradan fikrini değiştirip, tek başına yepyeni bir hayata başlamak hevesine mi kapılmıştı? Bu da olabilir. Lila dükkânından içeri girdiği vakit Sam ilk bakışta, kızın evvelki gecekine nispetle kendini bayağı toparlamış olduğunu fark etti. Onu, yardımcısı Bob Summerfield'e tanıştırdıktan sonra birlikte yemeğe gittiler.

Yemek boyunca tabiî Arbogast'ın nerede olabileceğinden, bir ipucu bulup bulmadığından başka şeyden bahsetmeye lüzum görmediler. Sonra yine dükkâna döndüler.

Cumartesileri müşteri çok olurdu, ama nedense bugün pek fazla gelen giden olmuyor, Bob onlarla tek başına meşgul olabilmeye imkân bulduğu için, Sam çoğu zaman arka odada, kızın yanında oturuyordu.

Bir ara radyoyu çevirip güzel bir müzik buldu.

Lila bir müddet müziği dinleyip, "Yabancı bir melodi değil, ama ne olduğunu bulup çıkaramıyorum" dedi.

- "Bartok'un Orkestra için Konçertosu" diye cevap verdi Sam. Kız ın bayağı şaşırdığı meydandaydı.

- "Hayret. Ben alıştığım yerde her gün bunları dinlediğim halde bilemedim, senin bu çeşit müzikle ilgili olduğunu tahmin etmezdim."

- "Tuhafına mı gitti?"

- "Hayır, değil, ama.. "

- " İşimle zevklerim arasında münasebet bulmak g de ondan herhalde."

- "yle olacak."

Sam eğilip yerden bir şey aldı ve kıza doğru tutup sordu. "Avucumda ne var biliyor musun?"

- "ivi galiba.. "

- "Evet, basbayağı bir ivi. Her gün bu ividen, veya buna benzeyenlerden kilolarca satarım, sene hesabına vursan tonlara yaklaşır. Belki de babamın zamanından beri bu dükkândan yüz ton çivi satılmıştır.

"Derinine inmeden düşünürsen çivi deyip geçmek gerek. Ama bir de şöyle düşün: Allah bilir Fairval'deki evlerin yarısından fazlasını ayakta tutan çiviler, buradan, bizim dkkânımızdan satın alınmıştır. Belki biraz tuhaf gelir sana, ama ne zaman şehrin sokaklarında böyle bir yürüyüşe çıksam, evlere bakar ve "Bu şehrin yapılmasında benim de payım oldu" diye düşünürüm. Benim sattığım âletlerle o evlere şekil verdiler. Benim sattığım boyalarla evleri

boyadılar. Benim sattığım kapı, çerçeve, musluklarla evlerini donattılar... " Bir an sustu, kızın gözlerinin içine baktı.

- "Eğer yaptığı şey, sattığı nesne bir gayeye hizmet ediyorsa, o zaman kendini başka türlü hisseder insan. Bir çivi bile olsa, eğer o çivi gerektiği yere, gerektiği şekilde çakılmışsa, yüzlerce sene, sen ölüp gittikten asırlar sonra yine o yerde duracak ve bir işe yaramaya devam edecek demektir... "

Birden sustu. Hiç aklının ucunda olmadığı halde ölüm lâfını etmiş olduğundan dolayı kendi kendine içerledi... Bir müddet sessiz kaldılar.

Nihayet kız dayanamadı:

- "Sam" diye söyledi, "içime yine fenalıklar gelmeye başladı. Saat dörde geliyor, Arbogast'tan hâlâ ses seda çıkmadı."

- "Birazdan arar, sabırlı ol."

- "Olamıyorum işte. Yirmi dört saat demiştik. Polise gitsek mi artık."

- "Daha yirmi dört saat olmadı ki. Unutma, ona söz verdiğimiz zaman akş amın sekiziydi. Daha dört saat kadar vakti var. Sözümüzü tutmamız lâzım".

- "Sakin gözüküyorsun Sam."

- "Evet sakinim, çünkü içimde bir ses Arbogast'a itimat edebileceğimi söylüyor."

- "Bana kalırsa numara yapıyorsun. Sadece sakın gözükmeye çalışıyorsun, aslında senin de için kaynıyor olmalı. Beni teselli etmek için sakın gözükmeye çalışıyorsun. Çiviler hakkında o konferansı vermenin esas sebebi de bu!3

- "Belki haklısın, ama şimdi polise gidemeyiz. Yemek vaktine kadar Arbogast'tan haber çıkmazsa o zaman Hâkim Chambers'e gideriz".

- "Kime gideceğiz?"

- "Hâkime. Aynı zamanda Fairval'in şerifidir."

İşte telefon tam bu sırada çaldı. Sam koşa koşa odadan çıktı. Kız da peşinden gitti tabî.

- "Alo, ben Sam Loomis."

- "Ben Arbogast... Merakta kalmayasınız diye telefon ediyorum".

- "Meraktayız. Lila ile bütün gün senden haber bekledik. Bir şey bulabildin mi?" Kısa bir sükût oldu.

- "Henüz bir şey yok."

- "Henüz bir şey yok mu? Ne yaptın bütün gün, neredeydin?"

- "Nerede değildim ki. Girmedığım delik kalmadı."

- "Ne yapıyorsun şimdi?3

- "Geri döneceğim. Yalnız bu defa başka yoldan geliyorum."
 - "Eski yoldan mı?"
 - "Evet."
 - "Bana kalırsa yine ana caddeden gel, eski yolda hiçbir şey yok artık. Bir tek benzin istasyonu bile bulamazsın."
 - "Burada, lokantada biri bana eski bir motelden bahsetti.. " Sam bir an düşündü, sonra, "Ha, evet" dedi. "Bates'lerin eski yeri. Ama orası kapandı galiba, seneler önce moteli kapattılar zannediyorum.. Orada bir şey bulabileceğini zannetmem."
 - "Ne olur, ne olmaz, ben yine bir bakacağım. Nasıl olsa ana yolda bakacağım yer kalmadı. Hiç belli olmaz. Her neyse ben şimdi buradan ayrılıyorum. Siz nasılsınız?"
 - "Bizi düşünme.. Ne zaman burada olacaksın?"
 - "Bir saate kadar."
 - "Pekâlâ bir saate kadar gelmeye bak. Kız sabırsızlanıyor. Gelmezsen polise gitmek zorunda kalacağız."
- Telefonun öbür ucunda Arbogast'ın dün akşamdan beri dostça çıkan sesi birden yine değişti:
- "Bir anlaşma yaptık, değil mi? Bana yirmi dört saat müsaade verdiniz. Vakit daha dolmadı. Bir yer daha kaldı. Oradan da bir şey çıkmazsa o zaman doğruca geleceğim, polise birlikte gideriz. Yanınızda ben olursam sözümüzü başka türlü geçiririz. Ben gelmeden sakın bir yere kımıldamayın... Bakarsın bu motelde bir ip ucu bulurum... Bekleyeceksiniz değil mi?"
 - "Evet, bekleyeceğiz," dedi Sam. "Yalnız sen gecikeceksen bize yine bildir."
- Telefonu yerine bıraktığı vakit, Lila ona, "Bir şey bulamamış değil mi?" diye sordu.
- "Daha işini bitirmemiş. Bakacağı bir yer daha var."
 - "Bir tek yer ha, oradan bir şey çıkacak mı sanki?"
 - "Ne olsa bir ümit, hem ona ne dediğimi duydun. Bir saate kadar sesi sedası çıkmazsa şerife gideceğiz."
- Kız yeis içinde, "Bir saat daha da!" diye söylendi.
- Pek hoş bir saat, pek hoş bir bekleyiş değildi bu... Her saniyesi dakikalar, her dakikası seneler gibi uzayıp gidiyordu. Sam, dükkânla arka oda arasında daha sık

gidip

gelmeye başlamıştı. Dışarıda müşterilere bir şey verir, kasaya para koyarken hiç değilse oyalanırdı.

Fakat Lila'nın sabrı tükenmeye başlamıştı artık.

Çünkü yavaş yavaş olanı biteni hissediyordu.

Bir şey olmuştu. Bir şey gelmişti Mary'nin başına. Bir şey...

- "Sam!" diye bağırdı.

Sonra koşa koşa odadan çıktı. Adam kasanın yanındaki deftere bir şeyler yazıyordu. Dönüp baktı.

Kız saatini işaret ederek, "Bir saat oldu" dedi.

- "Peki... Birkaç dakika daha sabret, olur mu? Dükkânı kapamamız, defterleri gözden geçirmemiz lâzım. Belki de bu arada telefon eder.. "

- "Ne olur, çabuk tut elini. Tahammülüm kalmadı artık."

- "Üzülme, neredeyse telefon çalacak... " Fakat telefon çalmadı . Sam ile Bob Summerfield ellerini yavaş tutup, dükkânı kapama işini mümkün olduğu kadar uzattılar. Arbogast'tan hâlâ ses çıkmıyordu.

Bob ışıkları söndürdü, gitmeye hazırlandı. Sam kasanın örtüsünü geçirdi. Arbogast'tan ses seda yoktu. Lila, "Hadi gidelim artık" dedi. "Telefon edeceği filân yok." Telefon işte o sırada çaldı.

- "Alo!.. "

- "Ben Arbogast-"

- "Ne diye bu kadar geç kaldın, hani bana söz vermiştin " Telefonun öbür ucu, "Bırak şimdi sözü" diye kesip attı. "Sana söylediğim moteldeyim, hiç de vaktim yok.. İyi dinle: Kızın izini buldum. Geçen Cumartesi burada kalmış.. "

- "Mary mi? Emin misin?"

- "Evet, eminim... Otel defterindeki el yazısına baktım, sana yazdığı zarftakinin aynı. Tabîî hüviyetini gizlemek için Jane Wilson diye sahte bir isim kullanmış... "

- "Başka bir şey buldun mu?"

- "Kullandığı arabanın tarif bendeki tarife uyuyor. Motelin sahibinden öğrendim."

- "Nasıl aldın bu malûmatı?"

- "Çalınmış bir arabanın tahkikatını yapıyormuş gibi davrandım, motel sahibi her şeyi anlattı. Tuhaf bir adam, bayağı da heyecanlıydı... İsmi Norman Bates, tanıyor musun bu adamı ?"

- "Pek tanıyorum sayılmaz."

- "Her neyse, kızın Cumartesi günü geç vakit geldiğini söyledi. Hava kötüymüş, yemek için kendi evine davet etmiş. İ cap ederse annesinin şahitlik edebileceğini söyledi."
 - "Doğru söylediğinden emin misin?"
 - "Bilmiyorum daha."
 - "Ne yapacaksın?"
 - "annesiyile konuşmak istiyorum. Yukarıda bir evleri var, kadın orada. Adam onun kimseyle konuşamayacak kadar hasta olduğunu söylüyor, ama ben yukarı katın penceresinden baktığını gördüm. Biraz tazyik ettim, "Gidip söyleyeyim de giyinsin" deyip eve gitti. Ayak sesleri duyuyorum, geliyor galiba. Her neyse ben dönene kadar siz kimseye gitmeyin.. Kapatıyorum telefonu.. "
- Sam telefonu bırakıp Lila'dan yana döndü.
- "Konuştuklarımı duydun" dedi, "biraz rahatladın mı?"
 - "Çok değil.. "
 - "Her ne ise, şimdi biraz daha beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

-9-

CUMARTESİ öğleden sonra Norman tıraş olmaya başladı. Haftada bir defa cumartesileri tıraş olurdu.

Tıraş olmayı sevmezdi hiç. Sevmemesinin sebebi de aynaydı. Aynaya baktı mı bulanık birtakım çizgiler görüyordu. Hangi aynaya baksa bulanık çizgiler gözlerini tırmalıyordu. Esas mesele gözlerindeydi. Gözleri bozulduğundan beri aynalardan nefret eder olmuştu. Küçük bir çocukken aynaya bakmaktan hoşlanırdı bile. Üzerinde hiçbir şey bulunmaksızın aynanın karşısına geçip uzun uzun kendini seyrettiğini gayet iyi hatırlıyordu. Bir defasında annesi onu öyle çırılçıplak aynanın önünde yakalamış ve elindeki ağır, gümüş el aynasının sapıyla kafasına vurmuştu. Öyle kuvvetli vurmuştu ki, Norman o tarihten beri her hatırlayışında aynı keskin acıyı kafasında hissederdi. Annesi ayrıca, insanın kendisini o vaziyette seyretmesinin de çok çirkin bir şey olduğunu söylemişti. Norman'ın aynalarla arası bozulduktan bir müddet sonra annesi onu doktora götürmüş, doktor da gözlük vermişti. Gözlük sair zamanlarda işine yarıyordu. Ama aynaya bakarken hiçbir şeyin faydası yoktu. Aynaya her bakışında hep o çizgileri görüyor, her görüşünde de başına ağırlar giriyordu.

Aynaya bakıp da ne yapacaktı zaten? Aynanın gösterdiği hayal hoş bir şey değildi ki. Şişman bir vücut, kabak bir kafa, sarkık bir gerdan, koskoca bir göbek... İnsan uzun boylu, ince, yakışıklı biri olsa belki aynada kendini seyretmekten hoşlanırdı. Meselâ Joe Amca gibi biri için aynaya bakmak bayağı zevkti. Annesi de hep demez miydi. "Erkek dediğin Joe Amca gibi olmalı!" Annesi haklıydı, Norman'ın bunu kabul etmesi lâzımdı. Ama istediği kadar yakışıklı olsun, Joe Considine'den, yahut da annesinin ısrarla hatırlattığı hitap şekliyle, "Joe Amca"dan, her zaman nefret etmişti. Ölene kadar da edecekti.. Saçmalık değil miydi annesinin ısrarı?

Joe Amca'nın akrabalıkla ne ilgisi vardı. Sadece, annesini görmeye gelip giden bir tanıdıktan ibaretti. Onu, bu moteli yapmak için çiftlik arazisini satmaya ikna etmiş ve işlerin bu hale gelmesinde başlıca rolü oynamıştı. Annesi çoğu zaman erkeklerin aleyhinde konuşurdu. "Bizi yüzüstü bırakıp kaçan adam", diye bahsettiği Norman'ın babası başta olmak üzere bütün erkeklerle verip verişti. Yalnız Joe Amca müstesnaydı. Joe Amca istedi mi, annesini küçük parmağının ucunda oynatmasını bilirdi. Hep de öyle yapmıştı zaten. Kadınları böylesine tesir altına alabilen bir erkek olmak, hattâ bizzat Joe Amca'nın kendisi olmak kim bilir ne kadar güzel bir şeydi. Ama... hakikaten güzel miydi ya! Çünkü Joe Amca çoktan ölmüştü... Ölmüş birinin yerinde olmak! Norman usturasını yüzünde gezdirirken aradan geçen zamanı hesaplamaya çalışıyordu. Yirmi seneyi geçmiş olmalıydı şimdi.. Norman o zaman basbayağı çocuktu. Şimdi ise büyümüş, koskoca bir adam olmuştu. Adam olmak, akli başına gelmek iyiydi.. Öyle olmasa, geçen hafta o kız motelde öldüğü vakit, her şeyi yoluna koyup annesini felâketten kurtarması mümkün olabilir miydi? Norman parmağını usturanın keskin kısmında gezdirdi. Ne kadar ince, ne kadar da keskindi usturanın ağzı.. Yüzünü kesmemesi için dalgınlaşmaması, çok dikkatli olması lâzımdı. Bir hususta daha dikkatli olmalıydı. Tıraşı bittikten sonra usturayı ortadan kaldırmak, annesinin gözüne ilişmeyecek bir yere saklamak lâzımdı. Çok tehlikeli bir âletti bu, annesinin elinde yine feci bir ölüm oyuncağı haline gelebilirdi.. Onun mutfağa girmesini nasıl menetmişse keskin şeylere el sürmesini de öylece önlemesi lâzımdı. Evet, bir tehlikeyi atlatmışlardı, ama bir ikincisini atlatabilecekler miydi? Annesi olup bitenler hakkında o geceden sonra tek kelâm etmemişti. O da ağzını açıp annesine bir şey dememişti tabî. Bütün hafta işler yolunda gitmişti. En iyisi böyleydi. Annesi bütün gün hiç sesini çıkarmadan pencerenin önünde oturuyor, hiç kımıldamadan

dışarısını seyrediyordu. Her halde vicdan azabı onu rahatsız ediyor olmalıydı.

Eh, böyle olacaktı tabî. Cinayet müthiş bir şeydi. Akı tam mânasıyla başında olmayan biri bile, bir müddet sonra yaptığı şeyin fenalığını idrak edebilirdi.

Norman'ı da rahatsız eden bir şey vardı. Ama vicdanı değil, düpedüz korku. Korku mahvediyordu onu.

Bütün hafta endişeyle bekleyip durmuştu. Ne zaman motelin önünde bir araba durmuşsa, oturduğu yerden korku içinde zıplamıştı. Hattâ ara sıra asfaltdan gelip geçen otomobillerden bile ürkmüştü.

Halbuki korkulacak bir şey de kalmamıştı. Geçen Pazar sabahı, odun toplamak bahanesiyle bataklığa gidip bütün izleri ortadan kaldırdıktan ve küpenin tekini bataklığa fırlattıktan sonra ortada, cereyan etmiş hâdiseye delâlet edecek hiçbir şey kalmamıştı. Ama gel de buna kendini inandır...

Salı akşamı, polis arabası gelip yazıhanenin önünde durduğu vakit Norman kalbi duruyor zannetmişti. Polis sadece telefonu kullanmak istiyordu. Ve iki dakika içinde telefon edip gitmişti. Ama ondan sonra, geç vakit uykuya dalana kadar Norman'ın kendini toplamayı mümkün olamamıştı.

Tıraşı bittikten sonra ellerini bir daha yıkayıp kuruladı. Bir haftadır çok sık el yıkar olmuştu. Sonra evden çıkıp aşağı doğru yürüdü. Son hafta esnasında fazla gelen giden olmamıştı. Norman en kalabalık geceyi hatırlıyordu.

Kulübelerden dördü dolmuş. Bir beşinci, bir altıncı gelecek diye ödü kopmuştu. 6 numarayı kimseye vermek istemiyordu. 6 numara kızın kaldığı odaydı. Uzun bir müddet, her şey mazinin külleri altında kalana kadar orayı kimseye vermemek niyetindeydi.

Norman yazıhanenin önüne vardığı sırada, çamaşırhanenin kamyoneti geldi. Haftada bir uğrar, kirli çarşaf ve havluları alır, temizlerini bırakır giderdi. Norman çarçabuk onun işini bitirdi. Sonra

dört numarayı temizlemeye gitti. Geceleyin orada seyyar satıcılardan biri kalmıştı. Odada fazla bir dağınıklık yoktu; musluk taşının kenarındaki sönmüş sigara izmaritleri ve helâdaki mecmua bu tip müşterilerin her zaman geride bırakmak âdetinde oldukları şeylerdi. Eğilip mecmuayı aldı. Uydurma feza hikâyeleriyle dolu bir zırvaydı. "Bazı insanlar da neler okur" diye düşündü. Temizliği bitince yazıhaneye döndü. Gelecek müşteri varsa motel hazırды.

Saat dörde kadar gelen giden olmadı. Masanın başında yolu seyrederek otururken canı sıkıldı. Bir müddet 4 numarada bulduğu mecmuayı karıştırdı. Sonra viski aklına geldi. Ama gelmesiyle birlikte bu düşünceyi savması bir oldu. İçmeyecekti artık, kararı katiydi. Ne zaman içki içse başlarına bir şey geliyordu. İçki demek yoktan yere mesele demekti. Dert demekti... Joe Amca içki yüzünden ölmüştü... Kendi kabahati yoktu, ama o kız öldüğü gece de bayağı içkiliydi. Şu anda bir yudumcuk ne kadar da iyi gelecekti halbuki. Ama içmeyecekti. Hayır içecekti. Hayır, hayır!.. Norman kendi kendisiyle mücadele halindeyken dışarıda bir motor sesi işitti. Eğilip baktı. Alabama plâkalı bir araba stop etmiş, içinden orta yaşlı bir kadınla bir erkek inmişti. Deftere isimlerini, "Bay ve Bayan Herman Pitzler" diye yazdılar. "Turist olmalıydılar herhalde. Norman onlara 10 numarayı verdi.

Tekrar yazıhaneye döndü ve bu defa, ilk bulduğunda alaycı alaycı elinde evirip çevirmiş olduğu mecmuaya adam akıllı daldı. Mecmuayı bıraktığı zaman saat beşe geliyordu. Masa lâmbasını yaktı.

İşte ikinci otomobil o sırada motelin önünde durdu. Yeşil bir Buick'ti ve Teksas plâkası taşıyordu. Teksas!. O kız da Teksas'tan gelmişti.

Norman ayağa kalkıp bekledi. Otomobilden çıkan adam onun bulunduğu yere doğru gelirken kendi kendine, "Tasadüf" diye mırıldanıyordu. "Basbayağı tasadüf, meraklanmaya lüzum yok." Adam gelip tam karşısında durdu.

- "Buranın sahibi misiniz?"

- "Evet, oda mı istiyorsunuz?"

- "Hayır, bazı şeyler sormak istiyorum." Norman yutkundu.

- "Cevap verebileceğim gibi şeylerse memnuniyetle yardım ederim size... "

- "Bir genç kızın izini bulmaya çalışıyorum."

Bir an içinde Norman'ın saçlarının dibinden, ayak parmaklarının ucuna kadar, her tarafı hissizleşiverdi. Kalbi de durmuş gibi geliyordu ona. Az daha bir çığlık koparıp oradan kaçacaktı. Ama zorla kendine hâkim oldu.

- "İsmi Mary Crane" diye devam etti adam. "Teksas'ın Fort Worth şehrinden. Sizin motele uğrayıp uğramadığını öğrenmek istiyorum."

Norman şimdi, biraz evvel bağırp kaçmak istediği için kendi kendine gülüyordu. Hazırlıklı değildi, ama vermesi gereken cevap gayet basitti.

Sakin bir sesle, "Bu isimde biri gelmedi" dedi.

- "Emin misiniz?"

- "Tam mânasıyla.. Buraya pek fazla insan gelip gitmez. Onun için kimin gelip kimin gittiğini gayet iyi bilirim."
- "Bahsettiğim kız, şayet buraya geldiyse, geçen Cumartesi veya Pazar akşamı gelmiş olmalı."
- "Geçen hafta sonu hava bozuktu. Hiç müşterim olmadı."
- "Tamamen emin olmak istiyorum. Aradığım kız, yirmi yedi yaşında, orta boylu, kahverengi saçlı, mavi gözlü, güzel bir kızdır. 1953 modeli bir Plymouth'la seyahat ediyordu. Arabasının rengi mavidir, sağ çamurluğunda göze kolayca çarpacak bir eziklik var. Plâka numarası... "
- Norman artık onu dinlemiyordu. Ne diye ona kızın gelmediğini söylemişti sanki. Basbayağı saçmalıktı bu. Gelip bir gece kaldığını, sonra çekip gittiğini söylemiş olsa ne beis vardı? Ama inkâr etmişti bir kere, şimdi ilk söylediğinde ısrar etmesi lâzımdı .
- "Maalesef size yardım edebileceğimi zannetmiyorum" diye söylendi.
- "Dediğiniz gibi bir kimse gelmedi buraya".
- "Söylediğim şeyler size hiçbir şey hatırlatmıyor mu? İsim üzerinde fazla durmayın, zira buraya geldiyse bile hakiki ismini kullanmış olduğunu zannetmem. Müsaade eder misiniz defterinize bir göz atayım, belki ben bir ipucu yakalarım." Norman elini defterin üzerine bastırdı.
- "Maalesef buna müsaade edemem.. "
- "Belki şimdi müsaade edersiniz?"
- Adam elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. Norman' ın ilk düşündüğü, adamın kendisine para teklif edeceği oldu. Fakat cüzdandan para değil bir hüviyet kartı çıktı.
- "Adım Milton Arbogast, Parity Mutual Kumpanyası'nın hususi dedektifiyim."
- "Dedektifsiniz demek... "
- "Evet Bay Bates, buraya mühim bir iş için geldim." Norman bir adama, bir deftere bakıyordu.
- Öteki devam etti. "Tabiî şu anda defterinize sizin rızanız olmadan bakamam, ama anlıyorsunuz, değil mi? Gidip şeriften yazılı bir müsaade getirdiğim takdirde defteri bana göstermek mecburiyetindesiniz. Bunu biliyorsunuz herhalde." Norman bunu bilmiyordu, ama pek iyi bildiği başka bir şey vardı. Ne olursa olsun, şerif gelip bu işe burnunu sokmamalıydı. Vaziyeti onun bilgisi dışında halletmek gerekiyordu.
- "Ne yapmış bu kız?" diye sordu. "Niçin arıyorsunuz onu?"

- "Mühim bir şey değil, çalınmış bir araba hikâyesi... " Norman birden bire hafifleyivermişti. Çalınmış araba neydi ki alt tarafı. Bir an için kızın çok daha mühim bir suçtan dolayı aranabileceğini düşünmüş ve akli başından gitmişti. Federal müfettişler, büyük suçlardan dolayı birinin peşine düştüler mi, her şeyin altını üstüne getirirlerdi. Ama basit bir araba çalma hâdisesinde korkulacak taraf yoktu. Defteri yabancıya itti.
- " İstedığınız gibi bakın" dedi. "Onu size vermeden önce, soruşturma için mühim bir sebebiniz olup olmadığını anlamak istemi ştim."
- Arbogast cebinden bir zarf çıkarıp defterin yanı sıra masanın üzerine koydu, sonra defteri açtı ve gözü zarfla, defterdeki isimler arasında gidip gelmeye başladı. En alttan başlamıştı, parmağı yukarı doğru gidiyordu. Bu parmağın hareketlerini endişeyle takip etmekte olan Norman onun birden durduğunu fark etti. Sonra bir sual çalındı kulağına.
- "Biraz evvel, geçen Cumartesi, Pazar günleri buraya kimsenin gelmediğini söylemişsiniz, değil mi?"
- Norman çekingen bir sesle, "Pek hatırlamıyorum" dedi. "Beki bir, iki kişi gelmiş olabilir. Ama fazla müşteri yoktu, bana kimse yoktu gibi geldi".
- "Peki bu isim nedir? Jane Wilson-San Antonio, Teksas.. Cumartesi gecesi imzalamış defteri?.. "
- "Ha, evet haklısınız.. " Norman' ın kalbi yine güm güm vurmaya başlamıştı. Dünyanın en büyük sersemliğini yapmıştı inkâr etmekle. Nasıl izah edecekti şimdi durumu. Dedektifler en akli başında cevaplardan bile şüphe eden insanlardı. Böyle birbirini tutmayan ifadeler ise... Ne cevap verecekti ona? Nasıl ikna edecekti?
- Şu anda dedektifin bir şey sorduğu yoktu. Zarfı, defterdeki imzanın yanına koymuş, dikkatle bir onu, bir ötekini tetkik ediyordu. İki yazının birbirine uyduğunu fark etmemiş olmasına imkân yoktu. Nihayet konuştu.
- "El yazıları aynı. Aradığım kızın yazdığında şüphe yok."
- "Öyle mi? Emin misiniz?"
- "Eminim tabii, hem de ispatı kolay. Siz şimdi bana doğru cevap vermeye bakın. Niçin biraz evvel bana yalan söylediniz?"
- "Yalan söylemedim, unutmuşum."
- "Hâfızanız bu kadar zayıf mı?"
- "Yo, zayıf olduğunu söyleyemem, ama unutmuşum işte... "

- "Belki hâfızanızı kuvvetlendirmekte size yardım edebilirim. Bilmiyorsanız öğrenin: Otomobil hırsızlığı devlet ölçüsünde bir suçtur. Çalınan arabanın kıymeti ne olursa olsun, mahallî hükümetlerin salâhiyetinden çıkar. Böyle bir suça, hakikatleri gizlemek suretiyle ortak olmak istemezsiniz değil mi?"

- "Suça ortak olmak mı? Nasıl ortak olabilir mişim. Araba çalmış bir kız geliyor, burada bir gece kalıp gidiyor. Bana ne bundan?"

- "Dediğim gibi, bildiğiniz şeyleri gizlemeniz yüzünden okka altına gidebilirsiniz. Şimdi söyleyin bakalım: Kızı gördüğünüz anlaşıyor. Nasıl bir şeydi?"

- "Tarifinize uyuyordu. Buraya geldiği zaman şiddetli yağmur yağıyordu. Kendisine pek dikkat etmedim. Defteri imzaladı, anahtarı verdim, odasına gitti. Hepsi bu kadar."

- "Bir şey söylemedi mi, hiç konuşmadınız mı?"

- "Havanın berbatlığına dair bir iki kelime konuştuk galiba, iyi hatırlamıyorum".

"Telâşlı bir hali var mıydı? Şüpheli bir hareketini gördünüz mü?"

- "Böyle bir şey fark etmedim. Her zaman gelip giden turistlerden biri gibiydi."

Arbogast cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı.

- "Dediğinize göre, kıza karşı herhangi bir alâka duymadınız" diye söylendi.

"Sizin için, yüzlercesi gelip giden motel müşterilerinin lâlettayın birinden ibaretti.. " Birden bire sesinin tonu yükseliyordu. "Ne diye, buraya geldiğini saklamaya teşebbüsle ona yataklık etmeye çalıştınız öyleyse?"

- "Kimseye yataklık etmeye çalışmadım."

- "Çalıştınız... Gayet iyi hatırladığınız bir şeyi unutmuş gibi göründünüz!"

- "Hayır, hakikaten unutmuştum."

- "O halde bundan sonrasını iyi hatırlamaya çalışın.. Dikkat edin şimdi: Cumartesi gecesi gelip ertesi sabah gitti demiştiniz.. Kaçta ayrıldı buradan Pazar sabahı?"

- "Bilmiyorum, ben uyanmadan gitmiş."

- "O halde buradan giderken yalnız olup olmadığını görmediniz..."

II

- "Görmedim tabî. Nasıl görebilirdim?"

- "Pekâlâ, gece esnasında kimse onu ziyarete geldi mi?"

- "Hayır."

- "Emin misiniz?"
- Evet, eminim."
- "O gece kızın buraya geldiğini başka gören oldu mu?"
- "Ondan başka müşteri yoktu. Kim görmüş olabilir?"
- "Burada ikinizden başka kimse yoktu yani?"
- "Yoktu."
- "Odasından dışarı da çıkmadı?"
- "Evet, çıkmadı."
- "Bütün gece odasında kaldığından emin misiniz? Çıkıp bir yere telefon etmiş olamaz mı?"
- "Zannetmiyorum."
- "Demek ki onun buraya geldiğini siden başka bilen yok."
- "Bunu size daha evvel de söyledim."
- "O yaşlı kadından ne haber, o da görmedi mi?"
- "Hangi yaşlı kadından bahsediyorsunuz?" Norman' ın yüreği yine ağzına gelmişti.
- "Yukarıdaki evin penceresinde gördüğüm yaşlı kadından bahsediyorum."
- "Kimse yok orada... " Fakat dedektif onun sözünü kesti.
- "Var, biraz evvel gözlerimle gördüm. Üst kat penceresinden bana bakıyordu. Kim o?"
- Çare yoktu, kabul etmesi lâzımdı. İnkâr iyi olmayacaktı.
- "Annem" diye kekeledi.
- "Anneniz de görmedi mi kızı?"
- "Hayır... Annem hastadır, buraya hiç gelmez, evden dışarı çıkmaz. Kimseyi görmedi."
- "Emin misiniz?"
- "Evet eminim, annem çok hastadır. Odasından bile dışarı çıkmaz. Kızı görmedi o. Hattâ biz evde yemek yerken... " Sustu. Ama olan olmuştu bir kere. Bu şeytan adam onu gafil avlamış, müdafaasız yerinden hücum etmişti. Dönüş yoktu artık, o sözler çıkmıştı ağzından bir kere.
- "Demek Mary Crane ile birlikte evde yemek yediniz?"
- " Şey yani, öyle doğru dürüst bir yemek değil. Bir iki sandviçle kahveden ibaret.. Her şeyi öğrenmek istiyorsunuz, bunu da bilirsiniz diye söyledim... " Hay söylemez olaydım. "Anlıyorsunuz ya" diye devam etti. "O gece müthiş yağmur yağıyordu. Fairval'den başka yemek yiyebileceği bir yer yoktu.

Orası da dünyanın yolu. Aç yatmasın diye eve götürüp iki parça şey ikram ettim, hepsi bundan ibaret."

- "Yemekte ne konuştunuz?"

- "Hiçbir şey, önemli olan bir şeyden bahsetmedik."

- "Mary Crane güzel bir kızdı.. Meselâ yemeği yedikten sonra evde, yahut da inip burada şöyle bir partimsi bir eğlence filân yapmadınız mı?"

Bu kadarı fazlaydı. Norman birden bire soğukkanlılığını kaybetti.

- "Ne biçim sözler bunlar?" diye bağırdı. "Bildiğim kadar söyledim. Gidin artık buradan!"

- "Gideceğim" dedi Arbogast. "Fazla kalmaya niyetim yok. Yalnız gitmeden evvel annenize de bir iki sual sormak istiyorum. Belki sizin unuttuğunuz birkaç şeyin cevabını da ondan alabilirim."

Norman masanın arkasından yürüyüp çıktı. Arbogast'ın karşısına dikildi.

- "Size annemin kızı görmediğini söylemiştim. Bundan başka, iyice hasta olduğunu da söyledim. Onu göremezsiniz."

- "O halde ben de gider soruşturma için yazılı bir emir getiririm." Adam onu kof tehditlerle sindirmeye çalışıyordu. Söylediği sözlerde mâna yoktu. Alt tarafı iki, üç yüz dolar kıymetinde eski bir araba için hangi emniyet makamı ona araştırma müsaadesi verirdi.

- "Gülün olmayın" dedi. "Basit bir araba hırsızlığı için kim size müsaade verir. Kime söylemeniz benim böyle bir hırsızlığa karıştığımıza inanmaz." Arbogast paketini çıkarıp bir sigara daha yaktı.

- "Korkarım ki vaziyeti tam mânasıyla anlayamıyorsunuz Bay Bates. Size daha açık söyleyeyim: Aslında çalınmış araba filân yok. Bu kız, yani Mary Crane, Forth Worth'teki bir emlâk bürosundan kırk bin dolar kaçırmış bulunuyor."

- "Kırk bin dolar mı?"

İşte şimdi dünya Norman'ın başına yıkılmıştı. Üç yüz dolarlık otomobil başka, kırk bin dolar başkaydı. Bu kadar para mevzubahis olduğu müddetçe, değil hususi dedektifler, FBI'nin bütün müfettişleri burayı uğrak yeri yapardı.

Arbogast, "Anlıyorsunuz değil mi, mesele zannettiğinizden çok daha mühim" diye devam etti. "Bu sebeple her şeyi en ince teferruatına kadar öğrenmek

istiyorum. İster müsaade edin, ister etmeyin, annenizle muhakkak konuşmak niyetindeyim."

- "Ama annemin hasta olduğunu söyledim. Zaten hiçbir şey bilmiyor. Sizi temin ederim... "

- "Ben de size söz veriyorum, onu hiç rahatsız etmemeye çalışacağım. Basit birkaç sual. Her halde böyle sessiz sedasız bir soruşturma yerine, kalkıp Fairval Şerifiyle buraya gelmemi, bir alay gürültü çıkmasını istemezsiniz değil mi?"

- "Katiyen istemem.. " Norman söylediğine karşısındakini inandırmak istemiş gibi başını yandan yana sallıyordu. "Bunu katiyen yapmamalısınız." Tereddüt ediyordu, ama artık tereddüt etmenin de faydası yoktu. Kırk bin dolar ha! Tevekkeli değil bu kadar sual sormuştu. Ona mâni olmaya çalışmak beyhudeydi. Hele böyle motelde başka müşterilerin de bulunduğu bir anda gürültü çıkması. Maazallah!.. Çaresi yoktu. Hiç çıkar yolu kalmamıştı.

- "Pekâlâ" dedi, "annemle konuşmanıza müsaade ediyorum. Ama daha evvel benim gidip ona haber vermem lâzım. Siz gider, birden bire karşısına çıkarsanız şok geçirir... " Kapıya doğru yürüdü. "Siz burada bekleyin gelen giden olur... "

Arbogast "Olur" dedi ve Norman kapıdan çıkıp gitti. Evin kapısına geldiği zaman nefes nefeseydi. Kalbi güm güm vuruyordu. Kapının önünde bir an durdu. Her şey mahvolmuş, iş çıkmaza girmişti. Ne kadar tedbirli hareket etmiş, annesini kurtarmak için ne tedbir almışsa faydası olmamıştı. Şu hale Norman artık kendi başına bir çare bulamayacağını biliyordu.

Eğer bu durumun bir hal çaresi varsa, bunu ancak annesi bilirdi. Ondan başka kurtuluş yolu yoktu.

İ çeri girdi, merdivenleri çıktı, annesinin kapısını itti. Olanı biteni ona sakın sakın anlatmak niyetindeydi, ama bunda muvaffak olamadı. Onu pencere önündeki iskemlesinde her zamanki gibi oturur gördüğü an bütün sinirleri boşanıvermişti. Dizlerinin önüne çöktü ve hıçkıra hıçkıra sayıp dökmeye başladı. Söyledikleri sona erdiği vakit annesi sakın bir sesle.

- "Pekâlâ" dedi. Hiç mi hiç heyecanlanmamıştı. "Sen şimdi kendini toplamaya bak. Ben her şeyin icabına bakarım."

- "Anneciğim" diye inledi Norman, "onunla bir dakikacık konuşsan, bir şey bilmediğini söyleyen her şey bitecek. Buradan gidecek, bir daha da gelmeyecek."

- "Yanılıyorsun çocuğum. Kırk bin dolar az para değil.. Böyle kolayca atlatamayız. Bugün gitse de, yarın yine gelecek. Hattâ belki başkaları da gelecek. Niye bunu bana daha önce söylemedin?"
- "Bilmiyordum ki, seni temin ederim bilmiyordum."
- "Sana inanıyorum. Ama o inanmaz. Ne sana ne bana inanır. Hepimizin bu işte ortak olduğumuzu zanneder. Yahut da kıza parası için bir şey yaptık zanneder. Anlıyorsun değil mi?"
- "Anne... " Norman gözlerini yumdu. "Ne yapacaksın?"
- "Evvelâ kalkıp giyineceğim. Ziyaretçimiz var, değil mi ya? Onu böyle karşılamak olmaz. Sonra da gidip banyodan bir şey alacağım. Sen gidip Bay Arbogast'a söyle, buraya gelsin."
- "Olmaz, söylemem. Onu buraya getiremem. Şayet şeyi düşünüyorsan... " Annesinin ne düşündüğünü, ne yapacağını biliyordu. Ama elinden bir şey gelmezdi artık. Yerinden bile kımlıdayamıyordu. Bayılsa, kendini kaybetse diye dua ediyordu. Ama bu bile ne işe yarayacaktı ki!

Birkaç dakikaya kadar Arbogast aşağıda, yazıhanede beklemekten bıacak, kalkıp kendi başına buraya gelecekti. Gelip kapıyı vuracak, cevap alamayınca içeri girecek. Ve..

- "Anne, beni dinle."

Ama onu dinleyen yoktu. Kadın banyoya gitmişti bile. Giyinmiş, hazırlanmıştı.

Sonra merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenlerin yarısındayken kapı vuruldu.

İşte oluyordu, Arbogast gelmişti... Norman bağırarak, içeri girmesine mâni olmak istedi. Fakat boğazından en hafif bir ses bile çıkmadı.

Sonra annesinin seslendiğini işitti. Neşeli neşeli, "Bir dakika geliyorum" diye bağıırıyordu.

Annesi kapıyı açtı ve Arbogast içeri girdi. Kadına baktı ve bir şey söylemek üzere ağzını açtı, aynı zamanda da başını biraz havaya kaldırdı. İşte annesinin beklediği buydu. Kolunu havaya kaldırdı ve Norman onun elinde pırıl pırıl bir şey gördü. Bu parlak şey ileri geri gidip geliyordu. O parlaklık, aynen aynalarda gördüğü çizgiler gibi gözlerini kama ş t ı rdı

Norman gözlerini yumdu. O parlak şeyin ne olduğunu biliyordu. Annesi usturayı bulmuştu. Bulmuş ve kullanmıştı!...

NORMAN, orta yaşlı adama gülümsedi.

- "Buyurun, anahtarınızı" dedi. "Ben de artık burayı kapatıp eve gideceğim." Adamın yanındaki kadın:

- "Bu kadar erken mi kapatacaksınız?" diye hayret içinde sordu.

- "Biraz yorgunum, hem de bundan sonra müşteri geleceğini zannetmiyorum."

- "Ama Cumartesi gecesi... "

- "Cumartesi gecesi, ama saat ona geldi."

- "On mu, aman Allahım, ne kadar geç olmuş. Yürü Homer." Kadın önde, adam arkada çıkıp gittiler.

Evet, on olmuştu. Tam dört saat geçmişti. Ne kadar da çabuk! Yazıhaneden çıkmadan önce son bir yudum viski içmek istiyordu canı. Saat altıdan beri kaç defa içtiğini hatırlamıyordu. Ama olan olmuştu bir kere. Hem zaten o şeyin evde, kapı önündeki halıya sarılı olarak yattığını bile bile burada beklemeye başka türlü tahammül edemezdi. Başka çaresi yoktu. Holdeki halının uçlarını cesedin üzerine çekmiş, onu öylece kapattıktan sonra buraya inip havanın kararmasını beklemeye başlamıştı. Annesine, hiçbir şeye elini sürmemesini katî bir şekilde tembih etmişti. Onun, dediğini yapacağına inanıyordu. Sıkı sıkı tembih ettiği üzere, pencereden kimseye gözükmeden, yatağında uslu uslu

yatacaktı.. Ama Norman kapıyı onun üzerine kilitlemeyi de ihmal etmemişti. Yazıhaneden çıktı. Arbogast' ın yeşil Buick'i hâlâ orada, gelip ilk park ettiği yerde duruyordu.

Bir an o arabaya atlayıp uzaklara kaçmayı düşündü. Ama ne faydası vardı bunun? Kimse izini bulmasa, geçimini temin etmenin yolunu bulsa bile, bu evden, annesinden uzak olacak olduktan sonra yaşamının ne اهمیyeti vardı.

Saçma düşünceleri bırakması lâzımdı şimdi. Yapılacak mühim işi vardı. Müşterisi bulunan 1 ve 4 numaralara doğru şöyle bir göz attı. Perdeleri kapalıydı. Yürüyüp Buick'e girdi ve Arbogast' ın cebinden almış olduğu anahtarla motoru çalıştırdı. Eve doğru yol alırken annesinin odasından gözlerini ayırmıyordu. Işık yoktu; yatıyor olmalıydı.

Bütün gücüyle halının uçlarını kavradı ve onu arabanın arka tarafına yerleştirdi. Halı gittikten sonra holde, annesinin işlediği cinayete dair hiçbir iz kalmamış oluyordu. Tekrar şoför mahalline geçti.

Arabayı bataklığın aynı noktasına atmadı tabiî. Ve bu defa işi gayet çabuk bitirdi. Tecrübe sahibiydi artık ne olsa... Yalnız, otların üzerinde oturup onun batmasını beklerken yine son derece heyecanlı, son derece sabırsızdı. Buick daha ağır arabaydı, daha çabuk batması gerekir gibi geliyordu insana. Ama o son "plop" sesini işitmesi milyonlarca sene sürdü! İşte, gitmişti artık. O kız ve arabasının bir yerine sakladığı kırk bin dolar gibi, Buick de ortadan yok olmuştu... Nereye saklamıştı kız acaba parayı? Çantasında değildi, valizlerinde de değildi. Her halde arabanın gözlerinde filân bir yerdeydi... Arabayı çamura atmadan önce her tarafına bakması lâzımdı. Böyle yapmış olsa parayı bulurdu her halde. Ne var ki o

gece bir yere bakacak halde değildi. Paranın mevcudiyetinden haberdar olmuş olsa bile aramazdı.

Ne yapacaktı parayı? Hem zaten almış olsa, muhakkak ki bu dedektif gündüz gelip onu sorguya çektiği zaman kendini ele verirdi. İnsanın bir suçu, bir korkusu olursa, numara yapması güçtü. Şu anda bile müteşekkir olması gereken bir şey varsa kendi suçsuzluğuydu. Evet, annesinin yaptıklarını örtbas etmek için bir sürü haltlar karıştırmıştı. Ama bu başka, suçun doğrudan doğruya kendisine ait olması başkaydı.

Eve doğru yürürken, ertesi gün kendi arabasıyla yine buraya gelip izleri yok etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama bu, yapması gereken öteki mühim işin yanında hiç sayılırdı. Annesine göz kulak olması lâzımdı.

Buraya yine birisi gelecek ve dedektifin izini arayacaktı. Şu bilmem ne Mutual Kumpanyası herhalde adamının ortadan kaybolmasını hiç hareketsiz karşılayacak değil. Sonra, parası çalınan Emlâk Bürosu vardı. Kimse kırk bin doların peşini öyle kolay bırakmazdı. Ama gelsinlerdi, Norman hazırdı artık. Bu dedektif gibi gafil avlayamayacaklardı artık onu. Onlara söyleyeceği şeyi âdeta ezberlemişti. Her kim gelirse gelsin aynı şeyi tekrarlayacaktı. Annesi de artık, pencereden ötekine berikine gözükerek işleri bozamayacaktı. Zira evde olmayacaktı. Bunu da katî bir şekilde kararlaştırmıştı Norman. Şayet gelip evi aramak isteyecek olurlarsa kimseyi bulamayacaklardı orada.

Eve girdi, hızlı adımlarla merdivenleri çıktı, annesinin odasına girip elektrik düğmesini çevirdi. Annesi yatağın içindeydi, ama uyumuyor, gözlerini devirmiş ona bakıyordu.

- "Neredeydin Norman?" diye sordu. "Ne kadar merak ettim, bilemezsin."

- "Nerede olduğumu, ne yaptığımı biliyordun anne, bilmiyormuş gibi numara yapma?"
 - "Her şey yolunda mı?"
 - "Evet, merak etmene lüzum yok... " Durdu, derin bir nefes aldıktan sonra, "Anne" dedi, "senden bir şey istiyorum. Şöyle bir hafta kadar bu odadan çıkman lâzım".
 - "Neymiş o? Ne dedin?"
 - " Şöyle bir hafta veya daha uzun bir müddet için bu odadan başka bir yere gitmen lâzım geldiğini söyledim."
 - "Aklını mı kaybettin sen, benim yerim burası."
 - "Biliyorum, bütün bütün buradan çık git demiyorum. Sadece bir müddet için... "
 - "Hiç böyle saçma şey işitmedim."
 - "Saçma değil anne, anlamaya çalış. Biliyorsun, bugün bu eve biri geldi."
 - "Ne var bundan bahsedecek şimdi!"
 - "Bahsetmemiz lâzım.. Er geç başkaları da gelecek çünkü, soruşturma yapacaklar. İşte bu gelecek olanların, buradan geldikleri gibi gitmelerini de istiyorum."
 - " İ yi ya, gelirlerse aşağıdan savarsın."
 - "Ya evi araştırmak isterlerse?"
 - " İ stesinler, delil bulamayacaklar ki."
 - "Seni de bulamayacaklar anne... " Norman yutkundu, ama kararını değiştirmemişti. "Dediğimi yapacağım. Sırf senin kendi iyiliğin için. Sonra ne oluyor biliyorsun. Herkesin iyiliği için artık kimsenin seni görmesini istemiyorum... "
 - "Ne yapmayı kararlaştırdın bakalım. Bataklığa mı atacaksın beni de?"
 - "Anne, ne biçim söz o!"
- Annesi birden bire gülmeye başladı. Gülmeye devam ederse bu işin sonunun neye varacağını Norman anlamıştı. Bir hafta önce olsa, şimdi yapacağı şeye katiyen cesaret edemezdi. Ama bu bir hafta evveldi, şimdi işler değişmişti. Annesi artık basbayağı bir hasta değil, tehlikeli bir deliydi.
- "Sus" dedi, "beni dinle... Seni aşağı, meyve mahzenine götüreceğim.. "
 - "Mahzene mi, imkânı yok gitmem."

- "Gideceksin. Her şeyi hazır ettim. Orada senin için bir yatak hazırladım, ışık var, yemeğini de muntazam getireceğim."
- "Gitmeyeceğim işte... "
- "Gideceksin ve tekrar dışarı çıkmada hiç tehlike kalmayıncaya kadar orada oturacaksın. Kapının üzerine de Kız ilderililerden aldığımız battaniyeyi örteceğim. Değil senin kapının ardında bulunduğunu, orada bir kapı olduğunu bile anlayamayacak kimse... Haydi kalk... "
- "Yerimden kımıldamaya hiç niyetim yok... "
- "O halde seni ben götürürüm... "
- "Hele bir elini sür!"

Fakat Norman' ın, kimseyi dinleyecek hali yoktu. Eğilip onu sıkıca yakaladı, kaldırdı. Arbogast'tan çok daha hafif, taşınması çok daha kolaydı. Aynı zamanda, beklemediği bu muamele kadını öyle şaşırtmıştı ki, direnmeye, debelenmeye bile teşebbüs etmedi. Mahzendeki yatağın üzerine bıraktığı zaman kadın hâlâ o şaşkınlığın içindeydi. Fakat Norman içeri dışarı gidip ona lüzumlu öte beriyi getirmekte olduğu sırada çenesi açıldı.

- "Hapsediyorsun beni buraya" diye sızlanıyordu. "Buna düpedüz hapsedmek derler. Beni artık hiç sevmiyorsun. Sevseydin beni buraya kapatır mıydın?"

Norman durdu, dönüp annesinin gözlerinin içine baktı.

- "Seni sevmeseydim eğer nerede olurdun şimdi, biliyor musun?" dedi. "Tımarhanede olurdun." Son sözleri söylerken dönmüş, kapıyı kapatıp çıkmıştı. Acaba annesi söylediklerinin mânasını idrak edebilmiş miydi? Kulak kabarttı, içerden bir ses geliyordu:

- "Evet haklısın, her halde tımarhanede olurdum. Ama herhalde yalnız ben değil!.. "

-11-

SAM VE Lİ LA arka odada Arbogast'tan haber bekliyorlardı. Telefon her an çalabilirdi. Ama caddeden gelen Cumartesi akşamının normal gürültülerinden başka ses seda yoktu odada. Sam durmadan, öteden beriden bahsederek kızı oyalamaya uğraşıyordu.

- "Her halde sizin Fort Worth'da cumartesileri da başka olur. Baksana buranın bile hali başka. Bütün gençler bu gece gemi azıya alır."

- "Sam, saat dokuz oldu. Niye hâlâ gelmedi bu adam?"

- "Açıktın, değil mi? Yemeğe gidelim istersen... "

- "Yemeği bırak şimdi, nerede kaldı dersin?"
 - "Kim bilir, belki mühim bir ip ucu elde etti de onunla meşgul oluyor."
 - "Bize bir telefon edebilirdi, ne kadar merakta olduğumuzu biliyor."
 - "Birazcık daha sabret, neredeyse gelir."
 - "Sabrım kalmadı artık... " Lila iskemleyi itip ayağı fırladı. "Hiçbir zaman onu dinlememeliydim. Daha ilk günü polise söylemem lâzımdı... Bir haftadır, "bekle"den başka lâf işitmedim. Önce Bay Lowrey, sonra Arbogast, şimdi de sen... Çünkü hepiniz parayı düşünüyorsunuz, kardeşimi düşünen yok. Benden başka Mary için endişe eden yok!"
 - "Yanlış düşünüyorsun" dedi Sam, "Mary için neler hissettiğimi biliyorsun."
 - O halde nasıl oluyor da burada oturup duruyorsun, niye bir şeyler yapmıyorsun?"
- Masanın üzerinden çantasını alıp yürüdü.
- "Nereye gidiyorsun?"
 - "Şerife gidiyorum. Her şeyi söyleyeceğim, tahammülüm kalmadı artık."
 - "Gitme, önce buradan telefon edelim. Hem Arbogast gelince bizi burada bulması lâzım."
 - "Geleceği filân yok onun. Bir şey bulduysa bile onun peşinden kim bilir nerelere gitmiştir."
- Lila'nın sesi asabiyetten titriyor, dişleriyle habire dudaklarını ısırıp duruyordu. Sam onu kolundan tuttu.
- "Otur" dedi "ben şerife telefon edeyim".
- O odadan çıktığı zaman Lila bitkin bir vaziyette iskemleye çöktü. Kulak kabartıp dükkândan gelecek sesleri dinledi.
- "Alo, burası Sam Loomis'in aktar dükkânı, ben Sam... Şerif Chambers'le konuşmak istiyorum... Nasıl, ne dediniz?.. Hayır, hiçbir şey işitmedim... Nerede, Fulton'da mı?.. Ne zaman gelecek... Evet, anlıyorum... Yoo, hayır, bir şey yok, kendisiyle konuşmak istemiştım de... Dinleyin beni, şayet gece yarısından önce dönerse lütfen söyler misiniz beni arasın... Evet, burada, dükkânda olacağım... Teşekkür ederim." Sam telefonu bırakıp arka odaya doğru yürüdü.
 - "Ne dedi? Ne oluyor?" diye sordu Lila.
 - " Şerif yerinde yoktu... " Kısa bir tereddüdü takiben devam etti. "Bugün, akşam üzeri Fulton'daki bankaya hırsızlar girmiş. Chamber ve diğer

polislerin hepsi yollara dağılmışlar, soyguncuların peşindeler. Tevekkeli değil, bu gece şehirde herkes bir yana koşuşuyor. Ben de her zamanki Cumartesi gürültüsü zannediyordum... Konuştuğum adam şerifin muavini Paterson'du, ondan başka kimse yok."

- "Peki, ne yapacağız şimdi?"

- "Ne yapalım, beklemekten başka çaremiz yok. Korkarım ki şerifi yarın sabahdan önce görmemizin imkânı yok."

- "Ama hiç düşünmüyor musun, ne oldu kardeşime?.. Allahım, ne yapacağız!"

- "Sana daha evvel de söyledim Lila, en az senin kadar üzülüyorum. Ama yapacak fazla bir şey yok... İstersen motele telefon edip Arbogast' ı soralım". Genç kız başını salladı.

Sam yine dükkâna geçti. Biraz sonra Lila da onun yanına gitti. Telefon operatöründen motelin numarasın ve sahibinin ismini soruyordu.

- "Norman Bates öyle mi?" dedi. "Peki, teşekkür ederim". Telefonu kapayıp açtı ve numaraları çevirmeye başladı... Uzun uzun beklediler.

- "Tuhaf şey, cevap veren yok."

- "Öyleyse ben de oraya kendim giderim."

- "Hayır gitmeyeceksin" kolunu kızın omzuna koymuştu. "Ben gideceğim. Sen burada bekle. Bakarsın ben yokken Arbogast çıkagelir".

- "Ne oldu ona dersin Sam?"

- "Bilmiyorum, gidip bakayım. Herhalde bir şey öğrenmek mümkün olur. Merak etme, en fazla bir saat içinde dönerim." Gidip gelmesi bir saat bile sürmedi. Çünkü yollarda arabasını yıldırım hızıyla sürmüştü. Dükkânı terk edeli daha kırk beş dakika ancak olmuştu ki, Lila kapının açıldığını ve genç adamın içeri girdiğini gördü. Heyecanla ona koştu.

- "Ne oldu?"

- "Anlayamadım, çok tuhaf.. Her taraf kapalıydı. Motelin yazıhanesinde bile ışık yoktu. Üst tarafta bir ev vardı, orada da ışık yoktu. Kapısına gidip uzun uzun çaldım, cevap veren olmadı. Evin yanında bir garaj gördüm, kapısı açıktı ve içinde araba filân yoktu".

- "Ne oldu Arbogast'a?"

- "Bilmem, arabası görünürlerde yoktu. Başka iki otomobil vardı, ama birinin plâkası Alabama, birinin Illinois".

- "Nereye gitmiş olabilir ki, buraya gelmediğine göre?"

- "Bilmem, ama benim aklıma bir şey geliyor. Belki Arbogast, Mary'nin nereye gittiğini, yahut da onun gibi bir şey öğrendi ve hiç vakit kaybetmeden peşinden gitti. Belki de Norman Bates'le ikisi birlikte gittiler".

- "Sam, hiçbir şey bildiğimiz yok, hep kendi başımıza tahmin yürütmeye çalışıyoruz. Vaziyeti anlamamız lâzım. Deli olacağım yoksa!".

- "Bir şey yemen de lâzım. Bak.. " Elindeki kese kâğıdını kıza doğru uzattı. "Gelirden yolda durup bir şeyler aldım. Gel odaya gidip de yiyelim şunları".

Yemekleri bittiği zaman saat on biri gösteriyordu. Sam, "Hadi sen şimdi otele gidip yat", dedi "Bu gece uyuyup dinlenmen lâzım. Her halde yarın ötelere berilere gitmemiz icap edecek. Eğer Arbogast gelir, yahut telefon filân ederse ben gelip seni uyandırırım".

- "Halini anlamıyor değilim, ama kendine hâkim olman lâzım. Üzülüp durmakla eline hiçbir şey geçmeyecek. Hem iyi şeyler de düşün. Eğer tahmin ettiğim gibi Arbogast, Mary'nin izini bulduysa, bakarsın sabaha kalmadan iyi haberi aliveririz".

Fakat Pazar sabahına kadar hiçbir iyi haber alamadılar... Saat dokuzda Lila dükkânın kapısını vurdu.

- "Bir şey var mı?" diye sordu. Ve Sam' ın sıkıntılı sıkıntılı başını sallaması üzerine devam etti. "Ben bir şey öğrendim: Arbogast dün sabah giderken otelle hesabını kesmiş!". Sam bir şey demedi, şapkasını aldı ve çıkması için kıza kapıyı işaret etti.

Pazar sabahının bu erken saatinde Fairval sokaklarında kimsecikler yoktu. Gitmekte oldukları yer, şehrin mahkeme binası, dört tarafı çimenlikle kaplı, ufacık bir yerdi. Pazar olduğu için

mahkeme kısmı kapalıydı, ama şerifin bürosu açıktı. Kapıdan girip merdivenleri çıktılar ve şerif muavininin odasına girdiler.

- "Günaydın Sam".

Masanın ardında oturan ufak tefek adamın polislikle hiç alâkası yok gibi gözüküyordu.

- "Günaydın Bay Paterson", diye mukabele etti Sam. " Şerif buralarda mı?"

- "Hayır... Bankanın soyulduğunu biliyorsun değil mi? Dünden beri onun peşindeydi... Washington'dan FBI ajanları geldi de bu sabah biraz nefes alabildi".

- "Nerede ş imdi?"

- "Buralarda, şehirde yani... Dün gece çok geç geldi. Yahut da bu sabah erken saatlerde geldi demek lâzım.. "

Adam lâfı uzattıkça Sam' in sabırsızlığı son haddine varıyordu.

- "Benim söylediklerimi anlattın mı kendisine?"

Birdenbire adamın yüzü allak bullak oldu. Kabahati yakalanmış bir çocuk tavsıyla, "Hay Allah" diye söylendi. "Tamamen aklımdan çıktı. Dün akşamdan beri öyle telâş içindeyiz ki ne yapacağımızı bilemiyoruz. Tabii bugün buraya gelir gelmez söylerim".

- "Ne zaman gelecek?"

- "Öğle yemeğinden sonra zannediyorum.. Şimdi kilisededir herhalde."

- "Hangi kilisede?"

- "Katolik kilisesinde".

- "Pekâlâ, teşekkür ederim".

- "Ne yapmayı düşünüyorsun. Adamı vaazın orta yerinde-" Sam döndü, kapıya doğru yürüdü. Lila da peşindeydi tabî, sözlerinin üst tarafını işitmediler.

Aşağıda, sokakta "Ne biçim yer, ne biçim polis bunlar?" dedi Lila. "Bir tarafta bankalar soyuluyor, insanlar kayboluyor, şerif kilisede vaaz dinlemekte.. Kilisede

dua ederek hırsızları yakalayacağını mı zannediyor?" Sam bir şey söylemedi. Yan yana yürüyorlardı.

- "Nereye gidiyoruz?"

- "Kiliseye".

Fakat, muavinin korktuğu gibi, şerifi vaazın ortasında yerinden kaldırmaları icap etmedi. Kilisenin bulunduğu sokağa sapacakları sırada, köşeyi dönen bir grupla karşılaştılar.

- "Hah" dedi Sam, "işte şerif". İki orta yaşlı çiftti işaret ettikleri. Uzun boylu adama doğru gidip "Günaydın şerif" dedi, "sizi arıyorduk".

- "Günaydın Sam Loomis. Nasılsın?"

- "Teşekkür ederim.. Şerif size Bayan Crane'yi tanıtmak isterim. Miss Lila Crane. Fort Worth'tan geliyor".

- "Günaydın küçük hanım. Tanıştığımıza memnun oldum". Genç kızın içinin yağları eriyordu.

- "Ben de" diye kekeledi.

Şerif, "Bay Loomis hep sizden bahseder durur" dedi, "Benim de sizin gibi güzel bir nişanlım olsa aynı şeyi yaparım herhalde".

- "Yanılıyorsunuz, Sam' in bahsettiği ben değilim. Ablamdan bahsetmiş olmalı".

Sam, " Şerif" diye müdahale etti, "size nişanlım Mary Crane'den bahsetmek istiyoruz. Mühimdir. Yazıhanenize gidebilir miyiz?"

- "Tabiî, tabiî, buyurun gidelim. Bir dakika" Karısına döndü, "Sen arabayı alıp eve git Sarah, ben Sam Loomis'in işini gördükten sonra gelirim. Ben gelmeden hazırlama yemeği". Yazıhanede şerifin kendilerine gösterdiği yere oturduktan sonra Sam başından başlayıp hikâyeyi bütün teferruatıyla anlattı. Arada sırada şerif onun sözünü kesip sualler soruyordu. Bu yüzden anlatması tam yirmi dakika sürdü. Bir müddet sessiz kaldılar, sonra şerif Chambers, "Anlamadığım bir nokta var" dedi. "Bu Arbogast dediğiniz adam niye bana gelip durumu anlatacağına, kendi başına işlere kalkıştı?"

- "Bunu size izah ettim zannediyordum. Ortada kayıp bir para var. Polis işe karışmadan para bulunduğu takdirde, mahkemelere filân düşülmeden işin kapanacağını ümit ediyordu. Onun için size gelinmedi".

- "Size hüviyet kartını gösterdi diyorsunuz, öyle mi?"

- "Evet" diye bu defa Lila cevap verdi. "Sigorta Kumpanyasının adamıydı. Kız kardeşimin izini buraya kadar tespitte muvaffak oldu. Yani motele kadar demek istiyorum. Yalnız motelde onun izini bulduğunu bile haber verdiği andan beri o da ortada yok. Halbuki bize geleceğini söylemişti". Chambers, Sam'a döndü. "Siz motele gittiğiniz zaman kimseyi göremediniz, öyle mi?"

- "Hiç kimse yoktu ortada".

- "Burası tuhaf. Moteli işleten Norman Bates'i tanırım.. Motelden pek ayrılmaz, bir-iki saatliğine Fairval'e geldiğini bile gören yoktur. Bu sabah onu aradınız mı?"

- "Hayır".

- "Pekâlâ, ben bir arayayım, bakalım ne diyecek?" Elini uzatıp telefonu aldı. Sam, "Ona paradan bahsetmeyin" dedi, "Yalnız Arbogast'ı sorun, bakalım ne diyecek?"

- "Sen bana bırak, nasıl hareket etmek lâzım geldiğini bilirim". Santrala bir şeyler söyledi, beklemeye başladılar... İki dakika geçmeden telefon çaldı.

- "Alo.. Bay Bates? Evet, ben şerif Chambers.. Bir şey sormak istiyorum. Burada bazı kimseler var, Milton Arbogast adlı birini arıyorlar. Evet, Fort Worth'lu; Teksas'tan.. Parity Mutual diye bir kumpanyanın hususi dedektifi..

Nasıl, ne yaptı? Haaa... Ne zamandı bu?.. Ne dedi?.. Ehemmiyeti yok, bana söyleyebilirsiniz. Evet, biliyorum.. Nasıl?. Bir daha söyleyin bakayım? Nereye gittiğini söyledi mi?. Evet, anlıyorum.. Hepsi bu kadar.. Hayır, mesele yok..

Hepsi bu kadar, sormak istediğim başka bir şey yok.. Evet, teşekkür ederim Bay Bates".

Telefonu yerine koyup ikisinin de yüzüne ayrı ayrı baktı.

- "Sizin adam Chicago'ya gitmişe benziyor!"

- "Chicago'ya mı?"

- "Evet... Mary Crane'nin gideceğini söylediği yer Chicago'ymuş.. Dostunuz Arbogast benim üzerimde pek becerikli bir adam intibai bıraktı. İşini bilen birine benziyor".

- "Ne demek istiyorsunuz? Norman Bates ne dedi size?"

- "Arbogast dün akşam motelden telefon ettiği vakit size ne dediyse onları söyledi. Küçük hanımın kardeşi geçen Cumartesi gecesi motelde kalmış, ama kendi ismini kullanmamış. Deftere adını Jane Wilson diye yazmış, San Antonio'dan geldiğini söylemiş ve Chicago'ya gitmekte olduğunu ağzından kaçırmış". Lila, "Başka birinden bahsediyorlar" diye atıldı, "Mary olamaz bu. Mary'nin Chicago'da bildiği hiç kimse yok.. Ömründe oraya bir defa bile gitmedi".

- "Bates'in dediğine göre dostunuz Arbogast, Jane Wilson'un Mary Crane olduğundan eminmiş. El yazısını bile kontrol etmiş. Chicago lâfını duyar duymaz da başka sual sormadan, oradan çıktığı gibi arabasına atlayıp gitmiş."

- "Bütün bunlar gülünç... Mary, Chicago'ya bile gitmiş olsa, ondan bir hafta evvel yola çıkmış bulunuyor. Bu kadar zaman sonra ona nasıl yetişecek, Chicago'da nereye gittiğini nasıl bulacak?"

- "Belki neredede bulacağını biliyordu. Belki bildiklerinin hepsini size söylemedi. Belki kız kardeşinizin tasarladığı plândan haberi vardı?"

- "Bizim bilmediğimiz neyi bilebilir ki?"

- "Bu adamların sağı solu hiç belli olmaz. Mamafih ben onun, kızıdan ziyade üzerindeki parayla ilgili olduğunu zannediyorum. Allah bilir, parayı eline geçirdikten sonra, eğer hakikaten sigorta şirketi hesabına çalışıyor idiyse bile, onların semtine bir daha uğramayıp ortadan kaybolmayı tercih edecektir".

- "Yani Arbogast'ın sahtekâr olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"
- "Benim bildiğim kırk bin dolar dünyanın parası.. Sonra Arbogast'ın, size geleceğini söylediği halde böyle birden bire ortadan kaybolması insanın aklına her şeyi getiriyor. Dün otelle ilişkisini kestiğini söylemiştiniz, değil mi? Eğer kafasında kendi çıkarına bir plân olmasaydı gelip beni durumdan haberdar etmesi lâzım gelmez miydi? Hem size de söz vermiş".
- Sam, "Bir dakika şerif" diye onun sözünü kesti. "Kestirme tahminlerle neticeye varmaya çalışıyorsunuz. Elinizde, bu Norman Bates denen adamın söylediklerinden başka delil yok. O herhangi bir sebeple yalan söylemiş olamaz mı?"
- "Niye yalan söylesin? Beni kandırmaya kalkışmadı, her şeyi düpedüz anlattı. Kızın oraya geldiğini saklamadı, Arbogast'ın geldiğini saklamadı. Değil mi?"
- "Dün gece ben motele gittiğim zaman neredeymiş?"
- "Uyuyormuş, nerede olacak? Ben de öyle tahmin etmiştim zaten... Bakın, beni iyi dinleyin. Norman Bates'i tanırım. Pek öyle şeytan fikirli, yalan söyleyecek tabiatla bir insan değildir. Ona inanmamak için ortada hiç sebep yok. Hem sonra ayrıca dostunuz Arbogast'ın yalanını da yakalamış bulunuyorum".
- "Yalanını mı? Ne yalanı?"
- "Dün gece motelden telefon ettiği zaman size neler söylediğini bana anlattınız. Bunu hatırlıyorsunuz, değil mi? İşte daha o zaman, kızın peşi sıra Chicago'ya gitmeyi tasarlamıştı ve sizi mümkün olduğu kadar fazla oyalamak, hemen peşine düşmenize mâni olmak için yalan söyledi."
- "Ne yalan söyledi ki şerif?"
- "Size ne dedi? Eve gidip Norman Bates'in annesiyle konuşacağını söyledi, değil mi?"
- "Evet."
- "İşte yalanı burada. Norman Bates'in annesi yok!"
- "Yok mu!?"
- "Yirmi seneden beri yok.. Yirmi sene önce öldü... Sen hatırlamazsın Sam Loomis, o zamanlar küçücük bir çocuktun. Şehirde epey dedikodusu olmuştu. Bu moteli, Joe Considine diye bir adamla birlikte yaptırmışlardı. Kadın duldu, Considine denen adamla birlikte... " Bir ara Lila'ya bakıp tereddüt etti. ".. anlıyorsun ya, birlikte yaşıyorlardı. Nedense evlenmediler. Belki de Considine'nin, geldiği yerde terk edilmiş bir karısı, ailesi filân vardı.

Neyse burasını hiçbir zaman öğrenemedik. Sonra bir gece ikisi de ölü bulundular. Striknin içip intihar etmişlerdi. Onları bulup bizi haberdar eden Norman'dı . O zamanlar gencecik bir çocuktı. Hâdise sinirlerini bayağı bozduğu için birkaç ay, kendini toparlayıncaya kadar, hastanede yatması icap etti. Cenazede bile bulunacak hali yoktu. Çok zaman geçti aradan, her şeyi tam hatırlayamıyorum tabîî. Ama emin olduğum bir şey var. Norman Bates'in annesi yirmi sene önce öldü. Çünkü ben de onun cenazesinde bulunanlar arasındaydım!"

SAM VE Lİ LA yemeği birlikte, otelde yediler.

İ kisinin de ağzını bıçak açmıyor, lokmalar boğazlarından güçlükle iniyordu.

Lila bir ara, "Arbogast' ın bize hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmasına hâlâ bir mâna veremiyorum" dedi. "Mary'nin hakikaten Chicago'ya gitmiş olduğuna da inanmıyorum". Sam içini çekti. "Ama şerif Chambers inanıyor. Sonra kabul etmemiz gereken bir şey daha var: Arbogast bize yalan söyledi. Norman Bates'in annesiyle konuşmaya gittiğini söylediğini gayet iyi hatırlıyorum. Bunun yalan olduğunu kabul etmemiz lâz ı m."

- "Evet, bunu izah etmek imkânsız. Fakat bu Chicago hikâyesine de aklım ermiyor. Arbogast Mary, hakkında, bizim kendisine söylediklerimizden başka ne biliyordu ki?"

Sam elindeki çatalı bırakarak, "Kendi kendime düşünüyorum da" diye söylendi, "acaba hangimiz Mary hakkında zannettiğimiz kadar şey biliyorduk. Benim nişanlım, senin ise öz kardeşindi, birlikte yaşıyordunuz. İkimizin de, bu parayı alıp kaçmasına inanacağımız gelmiyor, ama hakikaten de bu; almış işte... "

- "Evet" dedi Lila, "buna artık ben de inanıyorum. Parayı aldı. Fakat bunu sırf kendisi için yaptığını zannetmem. Sana yardım etmek istedi herhalde; gelip senin borçlarını ödemene yardım etmek istedi."

- "Öyleyse niye bana gelmedi? Böyle bir şeyi kabul etmezdim tabîî, paranın çalınmış olduğunu bilmesem bile ondan yardım kabul etmedim. Ama o bunu bilmiyordu ve benim yanıma gelmek üzere yola çıktı. Çıktı, ama nereye gitti bu kız? Niye bana gelmedi?"

- "Geldi!" Lila'nın gözleri acayip bir ışıkla parlıyordu. "Yani o motele kadar geldi demek istiyorum. Şerife de söylemeye çalıştım... Motele kadar geldiğini biliyoruz. Arbogast yalan söyledi diye ille onu kötüleyip bu Norman

Bates denen adamı tutmakta mâna yok. Birinin yalan söylemesi ötekinin söylememesini icap ettirmez. Belki o da yalan söylüyor. Telefonla konuşup kapatmakla iş biter mi? Niye şerif gidip onunla bizzat konuşmuyor, biraz sıkılamıyor onu?" , - "Dur şimdi biraz. Şerife de hak vermek lâzım. Gidip onu sıkılamak için elinde sebep yok ki... Bilhassa böyle ufak yerlerde, herkesin birbirleriyle merhabası olan şehirlerde polislerin biraz tedbirli davranması gerekir. Şimdi gidip de yok yere Norman' ı sıkıştırırsa, lâf herkesin ağzına düşer, şerifin kredisi bozulur. Ne dediğini işittin, Norman' ı çocukluğundan beri tanıyor. Şüphe edilecek biri olsa, merak etme, bizim söylememize kalmadan kapısına damlardı".

- "Ama onun tuhaf bir adam olduğunu söyledi."

- "Alt tarafı, annesi öldüğü zaman biraz sarsılmış, o kadar. O da yirmi sene evvel".

- "Annesi... Beni en çok bu düşündürüyor. Arbogast bizi oyalamak için yalan söylemek isteseydi bile, böyle saçma bir şey icad etmezdi. Niye bu anne yalanını uydurdu anlayamıyorum. Belki yalan değildi."

- "Herhalde o anda başka bir şey aklına gelmediği için öyle dedi."

- "Bu iş o kadar basit değil. Şerif yanılıyor. Arbogast bize yalan söylemedi. Diyelim ki, bizim peşine düşmemizi istemiyordu. O halde niye bize telefon etti? Hakikaten kırk bin doları kendi hesabına ele geçirmek istemiş olsaydı, bize

telefon edip moteli öğrenmemize meydan vermeden gideceği yere giderdi". Elindeki peçeteyle oynayıp durarak Sam'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Bilmem, ama benim aklıma başka bir şey geliyor".

- "Söyle bana Sam, Arbogast sana motelden telefon ettiği vakit ne dedi? Tam olarak ne kelimeler kullandı?"

- "Ne hakkında?"

- "Norman Bates'in annesi hakkında... "

- "Yanılmıyorsam, otomobille motele gittiği sırada, kadının yukarıdaki evin penceresinden kendisine baktığını söyledi.. "

- "Belki yalan söylemiyordu?"

- "Nasıl yalan olmaz? Şerifin ne dediğini duydun. Norman Bates'in annesi yirmi sene önce ölmüş."

- "Bates yalan söylüyordu. Belki Arbogast pencereden bakan kadını teşhiste hata etti. Norman Bates ona annesinin hasta olduğunu, kimseyle görüşemeyeceğini söylemiş, o ise görmekte ısrar etmişti, değil mi?"

- "Evet, ama ben hâlâ bir şey anlamıyorum."

- "Sen anlamıyorsun, ama Arbogast anlamıştı. Mesele şu: Motele gelip de arabasından indiği vakit gözü evin penceresine ilişmiş ve orada birini görmüştü. Norman Bates, gördüğü kimsenin annesi olduğunu söylüyordu, ama Arbogast şüphelenmişti. Mary de olabiliirdi bu gördüğü. Onun için, her kim ise, onunla konuşmakta ısrar etmişti... "

- "Lila, olabilir mi böyle bir şey?!"

- "Niye olmasın? Mary'nin izi buralara kadar geliyor ve o motelde son buluyor. Ortadan kaybolmuş iki kişi var... Her şey mümkündür."

- "Haydi gidelim", Sam.

- "Nereye gidiyoruz?"

- " Şerife."

Chambers'i evinde buldular, yemeğini bitirmek üzereydi adam. Lila'nın anlattıklarını dinlerken, eline geçirdiği kürdanla dişlerini karıştırıp durdu.

- "Bilmem ama" dedi, "ille orayı araştırmamı istiyorsanız bir şikâyet dilekçesi yazıp imzalamanız lâzım".

- "Ne isterseniz imzalarım" diye cevap verdi Lila. "Yeter ki siz gidip her tarafı gözden geçirin".

- "Yarına kadar bekleyemez miyiz? Sizi atlatmak istiyor değilim. Banka soyguncularına dair bir haber bekliyorum da. Her an beni aramaları mümkün". Bu defa Sam atıldı:

,- "Hayır, bekleyemeyiz. Bu mesele zannettiğinizden daha mühim şerif. Mesele para meselesi değil, bu kızın kardeşi bir haftadan beri kayıp. Ne olduğunu bilmiyoruz, hayatı tehlikede olabilir. Hattâ.. "

- "Pekâlâ, pekâlâ, anlaşıldı. Yazıhaneye gidip kâğıdı hazırlayalım, imzalayın, sonra icabına bakarız. Ama bana kalırsa vakit kaybediyoruz. Norman Bates'in cinayet işleyecek bir insan olmadığına eminim çünkü... " "Cinayet" kelimesi şerifin ağzından basbayağı bir kelime olarak çıkmıştı. Sam da işitmişti onu, Lila da. Üçü birlikte evden çıkıp şerifin yazıhanesine doğru yürümekte oldukları sırada ondan başka düşündükleri şey yoktu.

Daha sonra Chambers gidip de yalnız kaldıkları vakit ikisinin de zihni hep bu kelimeyle meşguldü.

Şerif öğleden sonra geç vakit döndü. Odaya girip, ikisinin de yüzüne ayrı ayrı baktıktan sonra:

- "Size söylemiştim" dedi. "Boşuna telâşa kapıldınız. Ortada şüphelenecek bir şey yok."

- "Neler yaptınız şerif?"

Şerif masanın ardındaki koltuğa çöktükten sonra ağır ağır anlatmaya başladı.

- "Oraya gittiğim zaman Bates meydanda yoktu, biraz sonra döndü.

Koruluğa, odun toplamaya gitmiş. Araştırma müsaadesini göstermeme bile lüzum kalmadı, her tarafa istediğim gibi bakmakta serbest olduğumu söyleyip anahtarları elime tutuşturdu".

- "Her tarafa baktınız mı?"

- "Baktım tabî. Motelin bütün odalarına girip çıktım, evi de üst katından bodrumuna kadar gezdim. Bir Allahın kulu yok, şüpheyi çekecek bir tek işaret yok. Zaten size söylemiştim. O eve yirmi seneden beri Bates'ten başka giren olmadı."

- "Yatak odasına iyice baktınız mı?"

- "Evet... İ kinci katta, vaktiyle annesinin kullanmış olduğu bir yatak odası var. Orayı aynen muhafaza etmiş, hiçbir şeyi değiştirmemiş... Size dediğim gibi, Norman Bates biraz tuhaf tabiatlıdır. Ama benim bildiğim, o evde kim yirmi seneden beri tek başına yaşamış olsa, az bir şey tuhaflaşırdı... " Sam, "Arbogast' ın bana söylediklerinden bahsettiniz mi ona?" diye sordu.

"Pencerede annesini görmüş olduğunu demek istiyorum."

- "Evet... 'Yalan söylemiş' dedi. Sizi bilmem, ama benim Norman'dan yana hiç şüphem yok. Böyle olmakla beraber onu biraz sıkılamaya çalıştım. Söyledikleri hep aynı şeyler ve bana kalırsa ona inanmamakta hiç sebep yok".

- "Ben inanamıyorum" dedi Lila. "Arbogast' ın, Bates'in annesini görmesi şeklinde bir yalan uydurması hiç mâna ifade etmiyor".

- "Bir daha gördüğünüz vakit -görürseniz şayet- kendisine sorup öğrenirsiniz. Kim bilir, belki de pencerede bir hayalet görmüştür."

- "Annesinin öldüğünden yüzde yüz emin misiniz?"

- "Daha evvel de söyledim size, cenazesinde bizzat bulundum.. Daha ispat mı istiyorsunuz? Ne yapayım yani, mezarını açıp da kemiklerini mi

çıkarayım? Hem size bir şey söyleyeyim mi, boşuna konuşuyoruz artık. Ben elimden ne geliyorsa hepsini yaptım. Evi yukarıdan aşağı aradım. Kız kardeşiniz orada yok. Arbogast yok. Anlıyorsunuz değil mi? Bundan başka bir şey yapmama imkân da yok artık.. "

- "Peki biz ne yapalım şimdi?"

- "Bu Arbogast' ın çalıştığı şirketin merkeziyle temasa geçin. Belki Chicago meselesinde ip ucu olabilecek bir şey söylerle. Mamafih bugün Pazar, yarın sabahtan önce onlarla konuşmanıza imkân yok."

- "Evet, haklısınız.. " Lila kendi kendine konuşur gibiydi. "Sizi bu kadar zahmete soktuğumuz için özür dilerim."

- "Özür dilemenize lüzum yok. Benim vazifem bu. Değil mi Sam?"

- "Evet Şerif. Yapabileceğiniz başka bir şey olsa yapardınız, bundan eminim". Sam ayağa kalktı. "Haydi, gidelim Lila". Kapıdan çıkarlarken Chambers arkalarından, "Bana kalırsa siz bu Chicago yönünde takibe başlayın" diye bir tavsiyede bulundu.

Biraz sonra ikisi, kaldırımında yan yana yürüyorlardı. Güneş epey alçalmış, öğle vaktinin parlaklığından eser kalmamıştı. Sam bir ara, "Dükkâna gidiyoruz değil mi?" diye sordu. Kız, hayır mânasına başını salladı.

- "Otele mi?"

- "Hayır."

- "Nereye gidiyoruz öyleyse?"

- "Seni bilmiyorum" dedi Lila, "ama ben o Bates denen adamın moteline gidiyorum".

-13-

NORMAN onların gelmekte olduğunu biliyordu. Bunu daha, arabayı görmeden çok önce hissetmişti.

Kim olduklarını, neye benzediklerini bilmiyordu. Hattâ kaç kişi olduklarından da haberi yoktu. Ama geleceklerini biliyordu. Bunu, dün gece yatağa girdikten sonra birinin gelip kapıyı yumruklamaya başladığı an idrak etmişti. Kapıya güm güm vurulurken o yatağın içinde büzülmüş, hattâ sesleri daha az duysun diye yorganı başına çekmişti. Allahtan ki yabancı, her kimse, fazla ısrar etmemiş, çekilip gitmişti. Herkes için iyi olmuştu bu... Norman için, annesi için ve.. O yabancı için! Ama biliyordu. Son ziyaret değildi bu. Başkaları da gelecekti. Belki aynı kimse defalarca gelecekti. Onların

gelmesine mâni hiçbir kuvvet yoktu. Meselâ o gün öğleden sonra şerif Chambers âniden ortaya çıkmıştı.

Chambers'in çok hâtırası vardı Norman'ın üzerinde. Onu görmek, yirmi yıl evvelki kâbusu bütün şiddetiyle yeniden canlandırmıştı. Fakat hayat buydu işte. Geçmişin korkularından bütün bütün kurtulmanın imkânı yoktu. Mühim olan Norman'ın onu kolayca atlatmış olmasıydı. Yirmi sene evvel nasıl atlatmışsa, bugün de öyle kolayca başından savmasını bilmişti. Onun her sorduğuna sakın sakın cevap vermiş. Motelin anahtarlarını eline kuzu kuzu teslim etmiş, hattâ evi aramasına bile göz yummuştu. O derece soğukkanlıydı ki, şerif moteli dolaşmakta olduğu sırada o yine bataklığın kıyısına dönmüş ve şerifin boşuna boşuna evde aramakta olduğu izleri yok etmek işine bile devam etmişti. Annesinin sessizliğini muhafaza etmiş olması büyük şanstı. Şerif bodruma bakmakta olduğu sırada bağırıp çağırırsa, gürültü çıkarmış olsa, başları hakikaten derde girmiş olurdu. Ama Norman onun böyle bir şey yapmayacağından emindi. Hem sonra şerif annesini arıyor değildi ki. Onun seneler önce ölüp gömüldüğünü zannediyordu.

Evet, şerifi bal gibi atlatmış, onu oyuncak etmişti elinde. Ama bununla iş bitmiyordu. Başkaları gelecekti!

Şerif Chambers buraya kendiliğinden gelmemişti. Birileri göndermişti onu. Arbogast'ı ve kızı bilen başkaları vardı. Şerifi buraya onlar göndermişti. Dün gece kapıyı yumruklayan yabancıyı onlar göndermişti. Ve...

Ve yarın öbür gün kendileri de gelecekti. Bunun önüne geçmenin imkânı yoktu!

Bunu düşündükçe Norman'ın aklına delice şeyler gelmeye başlıyordu... Kaçıp buradan gidebilirdi. Mahzene inip, başını annesinin kucağına koyar, uzun uzun ağlayabilirdi. Ama... Bunlar saçma düşüncelerdi. Bir yere gitmeyecekti. Bir yere gitmeyecek, burada onların gelmesini bekleyecekti. Şerifi nasıl başından savdıysa onları da atlatmanın bir yolu olmalıydı. Fakat böyle tek başına beklemek o kadar kolay değildi. Alabama plâkalı araba sabah erkenden gitmiş. İllinois'liler de öğle vakti motelden ayrılmışlardı. Böyle tek başına oturmak kolay değildi. Yine içkiye ihtiyacı vardı. Bir yudum alsa kalbinin hızlı hızlı atmasını önleyecek, ikinci bir yudum da ihtiyacında olduğu cesareti verecekti.

Elini uzatıp şişeyi yazıhanenin gözünden çıkardı. Bu, bir ay evvel

oraya konmuş olduğu şişelerin ikincisiydi.

O kadar fena sayılmazdı. Her ne kadar içkili olmak başına dert getiriyorsa da, şimdi artık korkmanın mânası yoktu. Nasıl olsa annesi bodrumda, kilit altındaydı. Annesi aklına geldiği vakit, "Biraz sonra gidip ona yiyecek bir şeyler hazırlamalı" diye düşündü.

İlk iki yudum pek iyi gelmişti. Acaba bir üçüncü yudum alsa mı ydı ? Ne kadar da ihtiyacı vardı buna!

Şişeyi başına dikip uzun uzun içti. Çünkü onların geldiğini görmüştü. Sakinleşmesi lâzımdı ve viskiden başka onu sükûna kavuşturacak şey olmadığından da emindi. Gözlerini kapıya çevirip içeri girmelerini bekledi. Önden adam girdi. Basbayağı, alelade bir adamdı.. Sonra.. Aman yarabbi, kalbi duracak gibi oldu Norman' ın... Kızı görmüştü! Parmakları gevşedi, bacakları titremeye başladı. Kız geri gelmişti.. Bataklıktan çıkmış, geri dönmüştü! Hayır, hayır, olamazdı böyle bir şey... "İyi bak" dedi kendine... Bir saniye evvel kızın başı, arkasından vuran güneş ışığının halesi içindeydi.. Ama şimdi, içeri girdiği için, yüzü daha iyi seçilebiliyordu. Saçının rengi başkaydı, gözleri başkaydı. Ve öteki kadar iri yapılı değildi. Kardeşiydi. O kızın kardeşiydi.

Evet böyle olması lâzımdı.. Jane Wilson mu, veyahut hakiki ismi her ne ise o kızın izindeydiler. Önce o dedektif peşine düşmüştü, şimdi de kardeşi. Böyle olması lâzımdı. Annesinin böyle bir durumda ne yapacağını biliyordu. Ama Allahtan ki artık, her istediğini yapacak bir serbesti içinde değildi o. Norman' ın, şerife söylediği şeyleri bunlara da tekrarlaması ve ne kadar tazyik altında kalırsa kalsın, ondan başka şey söylememesi lâzımdı. Kendini toplayıp, "İyi akşamlar" dedi, "hoş geldiniz... " Yabancı, "Bir oda istiyoruz" diye mukabele etti.

- "Hay hay.. İki kişiliklerin gecesi on dolardır. Şurayı imzalayın ve lütfen ücreti peşin verin".

Defteri onlara doğru itti ve adamın bir an için tereddütte kaldığını fark etti. Norman' ın kendisine ters gelen deftere yazılan isimleri yukarıdan aşağı okumak hususunda tecrübesi vardı. Senelerden beri aynı şeyi göre göre alışmıştı artık. Yabancı, deftere isimleri yazarken göz ucuyla onu seyrediyordu. Bay ve Bayan Sam Wright, independence, Missouri. Yalandı bu, pis yalancılar. Onu kandırmaya çalışıyorlardı. Sahte isim kullanıyorlardı. Aynen o kız gibi...

Sonra gözü kıza ilişti. Adamın yazdığı isme bakmıyordu. Gözü defterdeydi, ama daha yukarılarda dolaşıyordu. Kardeşinin ismini arıyordu herhalde. Sonra bir ara adamın kolunu sıktı. Aradığı yazıyı bulmuştu galiba. Norman, "Size bir numarayı veriyorum" dedi.

- "Nerede bu oda?" diye sordu kız.

- "Sıranın öbür ucunda".

- "Altı numarayı veremez misiniz?"

Altı numarayı istiyordu ha! Defterde, kardeşinin hangi odada kaldığını görmüştü, orayı istiyordu.

- "Altı numara sıranın ilk başında" dedi, "ama orada rahat edemezsiniz. Zira soğutma tertibatı bozuktur. Daha yaptıramadım".

- "Hava o kadar sıcak değil... Hem sonra altı rakamı bize daima şans getirir. Değil mi sevgilim?"

Pis yalancı, göz göre göre yalan söylüyordu. Onu kandırabileceğini zannediordu.

- "Madem istiyorsunuz orayı veririm". Altı numaranın anahtarını alıp onlara doğru uzattı. Ona oyun oynadıklarını zannediyorlardı, pis yalancılar. Aka kimin kime oyun oynadığını anlayacaklardı. "Gidin bakalım altı numaraya, bir şey bulabilecek misiniz? Hem orada olmanız daha iyi. Hiç değilse ne yaptığınızı seyredebilirim!.. " Evet, duvardaki deliği bu maksatla açmamıştı, ama şimdi çok işine yarayacaktı. İyi ki altı numarayı istemişlerdi. Ne vardı bunda korkacak? Oradaki bütün izleri yok edeli çokook olmuştu. Onlar çıktıktan sonra şişesini alıp upuzun bir yudum daha çekti. Memnundu, işler, tahmin ettiğinden de iyi gidiyordu. Şişeyi yerine bırakıp duvardaki resmi itti ve gözünü deliğe uydurdu.

İlk önce kimseyi göremedi tabii, zira henüz yatak odasındaydılar. Fakat onların etrafta dolaştıklarını ve ara sıra söyledikleri şeyleri işitiyordu. İkisi birlikte bir şey arıyorlardı. Sanki burada bulunduğunu yüzde yüz bildikleri bir peşin peşindeydiler. Adamın, "... Bulabilecek miyiz acaba?" dediğini işitti. Kız, "Bir şey olmalı," diye cevap verdi, "muhakkak bulacağız, eminim buna..."

Yine adamın sesi: "... Ne yapacağımızı biliyor olsaydık işler kolaydı... En iyi... benim onunla konuşmam lâzım... Gözünü korkutursam belki ağzından kaçırır."

Norman gülümsedi. Hayır korkutamayacaktı onu. Hele böyle her şeyi duyduktan sora hiç. "Arayın her tarafı alçaklar, arayın yalancılar. Niye yatağı

kaldırmıyorsunuz? Her tarafa bakın!" Norman birden irkildi. Paranın peşinde miydiler acaba? Ne arıyorlardı ki! Her neyse, şu anda kuvvetli olan kendisiydi.

- "... Anlıyorsun, değil mi, elimize ufak bir delil geçirebilsek, onunla tehdit edip ağzından lâf alabiliriz." Şimdi kız banyoya doğru geliyordu. Adam?.. Evet, o da geldi. Kapı önünde durdu.

- "Bana kalırsa vakit kaybediyoruz, burada bir şey bulamayız. Onunla konuşmak en iyisi."

Şimdi kız Norman'ın görüş sahasından çıkmıştı. Banyoya gitmiş, o tarafta bir şeyler yapıyordu. Banyo perdelerinin hışırdadığını işitti. Aynen kız kardeşi gibi sinsi, onun gibi şeytandı. Ne yapıyordu banyoda acaba? Norman onu görmeyi ne kadar isterdi.

- "... Bir şey yok."

İçinden gülmek geldi Norman'ın. "Bir şey mi bulacağını zannediyordun ya. Enayi mi var burada. Orada senin işine yarayacak bir şey olsa şimdiye kadar bırakır mıydım!" Kızın artık banyodan çıkması lâzımdı.

Fakat hâlâ oradaydı. Bir takım acayip sesler geliyordu banyodan.

Adam, "Ne yapıyorsun orada?" diye sordu. Ne yapıyordu hakikaten?

- "Banyonun arkasına bakıyorum. Hiç belli olmaz, belki buraya s ı k ı ş m ı ş bir şey vardı r... "

Bir saniye sonra kız meydana çıktı. Norman onu görüyordu şimdi. Aynanın önünde durmuş, elinde bir şey tutuyordu. Ne vardı elinde?

- "Sam küpe bu. Onun küpesi... Mary'nin küpesinin teki!"

- "Emin misin?"

Yalan söylüyordu. Bir şey bulmuş olamazdı. Yalan söylüyordu! Kız konuşuyordu yine. "Eminim tabî, geçen sene doğum gününde ben alıp ona hediye etmiştim. Dallas'ta bir kuyumcudan almıştım. Bilmez olur muyum?" Norman şimdi kızın elindeki parıltılı şeyi görüyordu.

- "Banyo yaparken düşürmüş olmalı. Kim bilir belki de başka bir şey... Sam, ne oluyorsun?"

- "Bilmem" dedi adam, "muhakkak bir şey olmuş... Şuraya bak, görüyor musun? Sanki... Kurumuş kan lekesi gibi."

- "Hayır.. olamaz, değil!"

- "Herhalde değildir. Hep kötü düşünmeyelim".

İkisinin de Allah cezasını versin. Hay onlara vermez olaydım şu odayı...

Konuşmaya devam ediyorlardı.

- "Sam, o eve girmemiz, her tarafı kendi gözümüzle araştırmamız lâzım".
- "Fakat bizim buna hakkımız yok. Şerifin vazifesi bu."
- "Bize inanmaz. Bulduğumuz küpeyi bile göstersek inanmaz. Alt tarafı banyo yaparken düşürmüş der geçer".
- "Belki hakikaten de öyle oldu... "
- "Söylediğine inanıyor musun Sam? Hakikaten inanıyor musun buna?"
- "Hayır, inanmıyorum. Fakat ne düşüneceğimi de bilemiyorum. Bu küpe, işin içinde ille de Bates'in parmağı olduğunu ispata yetmez ki. Bana kalırsa şerifin işi bundan sonrası, ona haber vermemiz lâzım".
- " Şerif bir şey yapamayacak, bunu biliyorum. Ne desek kâr etmeyecek. Onu ikna etmek için daha kuvvetli deliller bulmamız lâzım. Ve bu delilleri de o evde bulacağımızdan eminim".
- "Olmaz, çok tehlikeli".
- "O halde gidip bunu Bates'e gösterelim. Belki gafil avlar, ağzından bir şey alırız".
- "Bana alamayız gibi geliyor. Eğer hakikaten bu işin içinde parmağı varsa, bizim tehditlerimize kulak asmayacaktır. En akıllıca iş şimdi doğruca şerife gitmek "
- "Ya Bates şüphe ederse. Bizim gittiğimizi görünce muhakkak şüphelenir".
- "Telefon ederiz".
- "Telefon onun yazıhanesinde, bizi duyar... Dinle Sam, en iyisi sen burada kal, onu oyala, ben gidip şerifi getireyim".
- "Öyle mi yapalım dersin?"
- "Başka çaremiz yok. Gel... "

Delğin önünden çekildiler, Norman artık onların sesini de duymaz oldu.

Kımıldamıyor, orada öylece taş gibi duruyordu. Kız gidecek, şerifi getirecekti. Bunun önüne geçmenin imkânı yoktu. Daha doğrusu vardı, ama Norman'ın elinden gelmezdi. Annesi serbest olsa kolayca yapabilirdi bu işi. Ama değildi, mahzende kilitliydi o. Ama, o kız gidip de kanlı küpeyi şerife gösterdiği vakit işler çatallaşacaktı. Şerif gelecek ve annesini aramaya başlayacaktı. Bu defa daha dikkatli bir araştırma yapacaktı muhakkak. Bulabilir miydi acaba onu?

Yirmi senedir şerifi annesi hususunda kandırmıştı. Ama şimdi... Şimdi işler değişiyordu. Acaba aradan bu kadar zaman geçtikten

sonra şerif Chambers nihayet, Joe Considine'nin öldüğü o kâbuslu gece olup bitenlerin farkına varacak, hâdisenin üzerine kapanan esrarı çözecek miydi?

Dışarıdan sesler geliyordu. Norman aceleyle duvardaki resmi düzeltti ve şişeye koştu. Fakat artık bir yudum bile alacak vakit kalmamıştı. Altı numaranın kapısı kapanmıştı. Kız arabaya gidiyor, adam buraya geliyordu. Gelip bir şeyler söyleyecekti. Ne diyecekti acaba? Ama Norman bundan ziyade şerifin ne yapacağını merak ediyordu. Belki Fairval mezarlığına gidecek, mezarı kazdırmaya başlayacaktı. Sandukayı açıp da onun boş olduğunu gördüğü vakit her şeyi anlayacaktı.

Annesinin ölmediğini öğrenecekti. Hiçbir zaman ölmemiş olduğunu. Kalbi güm güm vuruyordu, gözleri kapıdaydı. Bir, iki saniye sonra kapı açıldı. -14- KAPIDAN içeri girmekte olduğu sırada Sam, "Şu anda gök gürlese de arabanın motor sesini bastırır" diye dua ediyordu içinden. Sonra gözleri, masanın ardında duran Bates'e ilişti. Bulunduğu yerden, arabayı da, Lila'nın gideceği istikamette yolu da görmemesinin imkânı yoktu. Onun için saklamaya çalışmaması lâzımdı.

- "Bir müddet burada kalmamda beis var mı?" diye sordu. "Karım şehre gidiyor. Sigarasız kaldı da, gidip alacak. Norman, "Eskiden burada bir otomatik sigara makinesi vardı" dedi. "Ama müşteri azaldıktan bir müddet sonra kaldırıp götürdüler". Bunları Sam'a söylüyordu, ama gözleri onun omzunun üzerinden öteye, pencereden dışarı bakıyordu. Nereye baktığı belliydi. Otomobili seyrediyordu.

- "Bu havada o kadar yolu gidip gelmesi epey sürer. Keşke burada sigara olsaydı da size verebilseydim. Birazdan da yağmur başlayacak gibi gözüküyor".

Sam, oradaki kanepeye ilişirken sordu. "Sık sık yağar mı buralarda?"

- "Eh, bazen başladı mı uzun uzun yağar".

Sam, alkol kokusunu işte o sırada fark etti ve gözü de aynı anda, masanın üzerindeki şişeye ilişti. Norman onun neye baktığını derhal fark etmişti.

- "Viski ister misiniz?" diye sordu. "Ben kendime bir bardak koymaya hazırlanıyordum". Sam tereddüt etti.

- "Bilmem ki..."

- "Bir bardak için benimle".

Masanın gözünden iki bardak çıkardı. Onlara viski koyarken, kendi kendine konuşur gibi izahat veriyordu.

- "Her zaman içmem, ara sıra bir bardak iyi geliyor. İş esnasında içmek doğru değil, ama hava bozuyor. Sizden başka kimsenin geleceğini zannetmem artık. Onun için içmekte beis yoktu".

Bardaklardan birini masanın ucuna doğru itti. Sam onu almak için yerinden kalktı.

Dışarıda hava birden bire kararmış yağmur başlamıştı. Yazıhanenin içi bayağı loştu. Ama Norman Bates ışık yakmaya hevesli gibi gözüküyordu henüz.

Sam yine yerine otururken göz ucuyla saatine baktı. Lila gideli sekiz dakika olmuştu. Yağmur yağıyordu, ama Sam onun her şeye rağmen arabayı olanca hızıyla süreceğinden emindi. Yirmi dakikada gitse, yirmi dakikada gelse, daha en az 45 dakika bu odada, bu adamla oturması lâzımdı. Bu kadar zaman neden bahsedecek, nasıl oyalayacaktı onu?

- "Burada ara sıra yalnızlık çekiyor olmalısınız" diye söylendi.

- "Evet, bazı çok yalnızlık hissediyorum".

- "Ama ne olsa mesleğiniz ilgi çekici. Her gün değişik insanlar tanırıyorsunuz".

- "Müşteriler gelir, yatar giderler. Onlarla pek ilgilenmem. Bu meslekte uzun müddet çalıştıktan sonra insan etrafına karşı ilgisini ister istemez kaybediyor".

- "Çoktandır bu işte misiniz?"

- "Yirmi sene kadar oldu. Yani bu motel işi demek istiyorum. Benim ise bütün ömrüm burada geçti".

- "Bütün işi tek başınıza mı çeviriyorsunuz?"

- "Evet".

Norman yerinden kalktı.

- "İçkiniz bitmiş". Şişeyi aldı. "Biraz daha koyayım". Sam'a doğru yürüdü.

- "Doğrusunu isterseniz, içeyim mi içmeyeyim mi diye düşünüyorum".

- "Korkmayın canım, karınıza söylemem".

Sam'ın bardağına viski koyup döndü, yine masanın arkasındaki yerine geçti. Şimdi ara sıra gök güremeye başlamıştı, ama şimşek çakmıyordu. Yahut da ışığı pencerelerin bulunduğu istikametten gelmiyordu. Uzun müddet sessiz kaldılar. Sam çeşitli düşüncelere dalıp gitmişti. Sonra birden aklını başına topladı. Buraya, Norman Bates'i oyalamaya gelmişti. Konuşması, bir şeyler söylemesi lâzımdı.

- "Haklıymışsınız yağmur hakkında" diye söylendi. "Bayağı şiddetli yağıyor".
- "Yağmur gürültüsü hoşuma gider" diye cevap verdi Norman. "Bazen uzun uzun oturur dinlerim. Bayağı heyecan verici bir sestir".
- "Bilmem, ben hiç hususi surette dinlemedim. Herhalde siz burada yalnız başınıza oturmaktan kendinize meşguliyetler icad ediyorsunuz".
- "Bilmem... Pek öyle meşguliyet icad etmeye ihtiyacımız yok".
- "Nasıl, ne dediniz? " İhtiyacımız" dediniz yanılmıyorsam. Burada yalnız değil misiniz? Ben sizden başka kimse yok zannediyordum...

II

- "Moteli yalnız başıma işletiyorum. Ama tek sahibi ben değilim. İkimize ait, yani annemle bana demek istiyorum". Sam'ın elleri öylesine titremeye başlamıştı ki, az daha viski yerlere dökülecekti. Parmaklarını sıkmaya çalışarak:
- "Bilmiyordum" diye kekeledi.
- "Bilmiyordunuz tabii, kim biliyor ki!" Norman'ın sesi ve gözlerindeki ifade esrarlı bir havaya bürünmüştü. "Evden dışarı çıkmaz, kimseye gözükmez. Herkes de onu öldü biliyor". Sam'ın kalbi küt küt atıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ama karşısındaki adam onun bir şey söylemesine lüzum bırakmadan devam etti.
- "Burada sizin zannettiğinizden daha çok hareket ve canlılık var. Meselâ yirmi sene önce, annem ve Joe Considine Amca zehir içtikleri zaman görecektiniz buranın halini. Gelip gidenin haddi hesabı yoktu. Ben şerife telefon ettim ve bir sürü insan geldi. Annem bir not bırakıp her şeyi ifşa etmişti. Bana bir sürü sualler sordular, ama cevap bile veremedim. Çünkü o günlerde bayağı hasta olmuştum. Anlıyorsunuz değil mi, o kadar heyecan üzerine insanın aklını başında tutması mümkün olmuyor... Beni alıp hastaneye götürdüler, uzun zaman hastanede kaldım. Ben dönene kadar iş işten geçmiş gibiydi. Ama yine de bir şeyler yapmam mümkün oldu."
- "Bir şeyler mi?"

Norman bir ara sessiz kaldı. Oda şimdi, artık Sam'ın onu iyice göremeyeceği kadar karanlıklaşmıştı. Ama bardak ve şişenin gürültüsü onun yine içtiğini anlatmaya yetiyordu.

- "Biraz daha ister misiniz?"
- "Hayır, daha bardağımdakini içmedim".
- "İçin canım, ne olacak. Ne güzel konuşuyoruz işte.. " Kalkıp geldi, Sam'ın bardağına yine viski koydu.

Tekrar yerine geçtiği zaman eski sakın sesiyle anlatmaya devam etti. "Annemi alıp eve getirdim. Ne kadar heyecanlı bir

şey,
düşünün bir kere. Gece vakti mezarlığa gitmek ve çıkarıp annemi eve getirmek. Tabutun içinde o kadar uzun zaman kalmıştı ki, önce onu hakikaten öldü zannettim.

Fakat
ölmemişti, ölemezdi zaten... Ölmüş olsa, bulunduğu yerden bana seslenir, kendisini çıkarmam için ısrar eder miydi?

"Onu tekrar hayata döndürmek zor değildi. Bilhassa benim gibi, ne yapması gerektiğini bilen biri için... Çok çeşitli yollar vardır. Bazıları bu işi büyü telâkki eder, bazılarına göre ise tıbbın bir koludur. O kadar çeşitli şey okudum ki, ben bile ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum

ve onu yaptım. Hem de mükemmelen... Hayat dediğimiz şey, elektrik gibi, tabiatta mevcut diğer kuvvetler gibi nereden geldiği, sebebi meçhul bir kuvvettir. Aynen bir odayı aydınlatıp karartan bir elektrik düğmesi gibi açılıp kapanabilir. Elverir ki bunun için ne yapmak gerektiğini bilin. Ben tabîî bunu biliyordum, onun için vazifemi kolayca başardım " Bir an durdu, "Beni anlıyorsunuz, değil mi?"

- "Tabîî, konuşmanız bayağı ilgi çekici."

- "Bilmem, belki sizi ilgilendirir diye düşündüm. Hem sizi, hem de o genç hanımı ilgilendirir diye düşündüm... " Bir an sustu. "O hakikatte karınız filân değil" dedi. "Yanılmıyorum değil mi?"

Sam, "Ne demek istiyorsunuz" diye kekeledi.

Norman içinden gülüyordu. "Beni gafil avlayıp ağzımdan lâf alacaktın ha! Bak insanı nasıl faka bastırır, lâfı ağzından nasıl alırlar?"

- "Görüyorsunuz ya" dedi yüksek sesle, "sizin zannettiğinizden daha çok şey biliyorum".

- "Ne demek istediğinizi anlayamıyorum Bay Bates."

- "Ama ben sizi anlıyorum. Beni sarhoş zannediyorsunuz, değil Belki yavaş yavaş olmaya başlıyorum, ama buraya

geldiğinizde değildim. Meselâ banyonun arkasında o küpeyi bulduğunuz ve genç hanımı şerife gönderdiğiniz zaman katiyen sarhoş değildim".

- "Fakat... "

Sam ne diyeceğini şaşırılmış, tam mânasiyle paniğe kapılmıştı.

- "Oturun oturduğunuz yerde" dedi Norman, "telâş edecek bir şey yok.

Basın ben telâş ediyor muyum? Ortada biçimsiz bir durum olsa ederdim halbuki. Hem sonra öyle bir vaziyet olsa bütün bunları size anlatır mıydım? Bakın burada sakın sakın oturdum, size hikâyeler anlattım ve genç hanımın arabaya bindiğini, arabasını hareket ettirip bir miktar gittiğini, sonra da durduğunu sakın sakın seyrettim".

- "Durduğunu mu?"

Sam dönüp pencereden baktı, karanlıktan başka bir şey göremedi.

- "Arabanın durduğunu ruhunuz bile duymadı, değil mi? Size söylemiş olduğu gibi şerife gittiğini zannediyorsunuz herhalde... Fakat unutmayın, onun da bir beyni, kendine göre düşündüğü şeyler var. Size orada, küpeyi bulduğunuz zaman ne dediğini hatırlayın. Gidip evi kendi başınıza aramanızı söylemişti, siz de razı olmamıştınız. Sizi ikna edemeyeceğini anlayınca kandırmayı akıl etti. Şerife gidiyormuş gibi yaptı, ama gitmedi. Arabadan çıkıp eve gitti. Etrafı karıştırmaya başladı. Şimdi de orada; evde! Bir şey

arıyor ve bulmaya çalışıyor. Kim bilir, belki de bulur. İnsan aradığını bulur bazen!"

Sam, "Bırak beni" dedi, "gideceğim buradan".

- "Sizi tutmuyorum ki. Bir içki daha ister misiniz? Yalnız size daha söyleyeceklerim var. Bilmek istersiniz diye düşünüyorum. Hanım kız şimdi annemi bulmuş olmalı. Onunla karşı karşıya olduğunu zannediyorum".

Sam ayağı fırlamıştı. Fakat iki adımdan fazla atamadı. Kafasında sert bir acı hissetti, son hissettiği şey de bu oldu. Gözleri kararıp yere yuvarlandı.

Asırlar geçmiş gibiydi ve her şey koyu bir karanlığın içine gömülüydü.

Müthiş başı ağrıyor ve karanlığın, ıstırabın ortasında birisi onu sallıyor, sallıyordu. Bu sallanma onu kendine getirmekteydi yavaş yavaş.

Gözlerini açtı ve bir çehre görür gibi oldu. Her kim ise, biri onu sarsıp duruyordu. Çehre gittikçe şekillendi ve yavaş yavaş akli başına gelmekte olan Sam, şerif Chambers'i tanır gibi oldu.

- " Şükür Allaha" dedi, "Lila hakkında yalan söylüyordu demek Gelip sizi buldu demek... "

Şerif onu dinlemiyor gibiydi. Onun da söyleyecekleri vardı.

- "Yarım saat kadar önce otelden telefon aldım" diye anlatıyordu. "Dosunuz Arbogast'ı arıyorlardı. Otelden ayrılmış, fakat valizini almamış. Sizi bulursam bir şey öğrenirim diye düşündüm. Dükkânda bulamayınca buraya gelmeyi düşündüm. İ yi ki gelmişim... "

Biraz kuvvetini toplamıştı Sam, yattığı yerden kalkmaya çalışarak, "O halde Lila gelip size haber vermedi" diye söylendi.

- "Kimse gelmedi bana, sadece otelden telefon ettiler." Sam ayağı fırladı, fakat şerif onu durdurdu.

- "Neler oluyor burada, söyle bana Sam?"

- "Kafama vurduktan sonra eve gitmiş olmalı. İkisi de oradalar şimdi. O ve annesi!.. "

- "Kimin annesi?"

- "Norman Bates'in."

- "Onun annesi öldü."

- "Hayır ölmedi. Hayatta... İkisi de orada evdeler. Allahım Lila da orada!"

O sırada gök gürledi. Fakat gök gürültüsüne karışan bir başka ses var gibiydi. Kulak kabarttılar. Lila feryat ediyordu!..

-15-

YAĞMUR, Lila evin kapısına vardığı sırada başlamıştı. Etrafına şöyle bir bakındı, sonra cevap gelmeyeceğini bildiği halde, kapıyı vurmaya başladı. Kafası, bin bir çeşit düşüncenin hercümerci içindeydi. Kimsenin Mary'ye aldıracağı yoktu... Bay Lowrey parasının peşindeydi tabii. Arbogast, Kumpanyasını müşkül bir durumdan kurtarmak için gelmişti buralara. Şerif Chambers'in ise hiçbir şeyi umursadığı yoktu. Fakat Sam. İşte Lila en çok ona içerliyordu. Kaybolan kimse nişanlısıydı. Fakat bu bile onu tam manasiyle harekete getirmeye yetmiyordu. Şimdiye kadar hep onun, Lila'nın çekiştirmesiyle hareket etmişti.

Kapıya bir defa daha vurdu ve dinledi. Boş evin içindeki akislerden başka cevap veren olmadı. Zaten, hızlı hızlı yağan yağmurun gürültüsü, fazla bir şey duymasına imkân vermiyordu. Açılacağından ümitli olmamakla beraber kapının tokmağına el attı. Hayret, tokmak dönüyordu. Kapı açılmıştı. Bir adım atıp holde durdu. İçerisi dışarıdan da karanlıktı. Duvarlarda bir yerde elektrik düşmesi olmalıydı.

Elleriyle duvarı yoklaya yoklaya düğmeyi buldu, çevirdi. Etrafına bakındı. Duvar kâğıtlarından portmantoya, kenarda duran battal koltuğa ve holün kokusuna kadar her şey, geçen asırdan kalma bir hava taşıyordu. Kısaca düşünüp kararını verdi: Alt katla meşgul olmayacaktı şimdi, burasını en sona bırakacaktı. Arbogast yukarı kat penceresinde birini görmüştü.

Önce yukardan başlamalıydı. Merdivenleri aydınlatacak ışığın düğmesini bulamadığı için yarı karanlıkta, tırabzana tutuna tutuna çıkmaya başladı. Tam merdivenlerin üst başına varmıştı ki yakınlarda bir yere yıldırım düştü. Eski evin her tarafı ayrı sallandı ve gafil avlanan Lila bir an için korkudan nefesi kesildi zannetti. Kendini toplamaya çalıştı. Korkacak bir şey yoktu ki... Birkaç adım attı ve elektrik düğmesini eliyle koymuş gibi bulup çevirdi.

Üç kapı vardı... En baştakine yürüdü. Banyoya açılıyordu bu kapı. İçeriye girmeden şöyle bir bakındı. Ne tuhaf yerdı burası. Her şeyden, pejmürdelik değil, ama bir eskilik, bir kûhilik akıyordu. İkinci kapıdan içeri başını uzattı. Bir yatak odasıydı burası. Bir erkeğin yatak odası. Norman Bates'in olmalıydı. Her ne kadar karyola çocuk karyolası kadar ufak idiyse de, buranın ona ait olduğunu anlamamanın imkânı yoktu. Çocukluğundan beri burada yatmış olmalıydı.

Köşede eski moda, ufak bir yazı masası gözüne çarptı, araştırmaya ilk olarak oradan başladı. Masanın sağ tarafındaki gözlerden en üsttekinde boyunbağları, kirli mendiller duruyordu. İkinci gözde gömlekler, üçüncüsünde iç çamaşırları vardı. En alttaki ise, ne olduğu belirsiz birtakım entarilerle doluydu. Neden sonra Lila bunların gecelik olduğunu anlayabildi. Allahım, ne yerdı burası. Topuyla müzeye gönderilecek öteberi doluydu. Sonra gözüne duvardaki resimler ilişti. İkiisi de aynı ufak çocuğa aitti. Birinde ufak bir midilli beygirinin önünde duruyordu, ötekine ise mektep kıyafeti ve iki arkadaşıyla beraber gözükmekteydi... Norman Bates'in çocukluğuna ait olmalıydılar. Dolaba asılı elbiselerin ceplerini çabuk çabuk araştırdı.

Mendillerden başka eline geçen olmadı.

Bakabildiği son yer, köşedeki kitaplıktı. Ama Lila orada da ip ucuna benzer bir şey bulamayacağından emindi. Yarabbi ne kitaplardı bunlar! Bazılarını eline alıp açmasıyla kapaması bir oluyordu. Pornografi edebiyatının en düşük

numuneleriydi çoğu. Adi kapaklı, ciltsiz, eski şeyler, çoğunun arasına, eskilikten köşeleri yuvarlanmış, buruşuk âdi resimler s i k i ş t i r i l m i ş t i .

Odada bakacağı şey kalmamıştı. Bir şey eline geçirememişti, ama Norman Bates hakkındaki şüpheleri iyice kuvvetlenmişti. Böyle bir odada yatan, bu gibi âdi kitaplar okuyan bir insandan her şey umulurdu. Tekrar hole çıktı ve etrafı dinledi. Damı şiddetli şiddetli döven yağmur tanelerinin gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu.

Üçüncü odaya girip düğmeyi çevirdi. Burası da bir yatak odasıydı. Şerifin, bu oda hakkında söylediklerini hatırlıyordu. Ama yine de böyle bir manzarayla karşılaşacağını ummamıştı. Tepedeki ampulden dökülen ölgün ışığın aydınlattığı dünya, bu garip garip kokan oda, Lila'nın doğduğu tarihten bile çok evveline ait, acayip bir dünyaydı... Duvar kâğıtları, oymalı iskemleler, dört tarafından dört burma direk yükselen battal karyola, yerdeki koyu kırmızı halı, her şey en az elli sene evveline aitti.

Ve bununla beraber odada bir canlılık vardı.

Evin öte taraflarına benzemiyordu. Eşyalar eski olmakla beraber tertemizdiler. Yerlerde bir damla toz yoktu. Her şey intizamlı, tahta kısımları pırıl pırıl cilâlıydı. Yalnız koku... öyle bir kokuydu ki bu, insanın içini buruyor, mumyalar müzesindeymiş gibi bir his içinde kalmasına sebep oluyordu.

Evet, tarih müzesinden bir sahneydi bu.

Yalnız... Evet, yalnız insana öyle geliyordu ki, daha dün bu odanın penceresinden bir kadın dışarısını seyretmiş, yahut da şu yaldız çerçevesi aynanın önünde saçlarının topuzunu çözmüştü. Duvardaki gömme dolaplardan birini açtı. Bir sürü kadın elbisesi, intizam içinde yan yana asılı duruyordu. Bir çeyrek asır evvelinin modasını aksettiren, dantelâlı geniş etekli, korseli elbiselerdi bunlar. Dönüp yatağa yürüdü ve tam başucunda durdu. Her nedense yatak örtüsü, odanın diğer kısımları kadar muntazam serilmiş değildi.

İçine tuhaf bir his geldi ve örtüyü çekip açtı. Yastığın orta yerindeki çukurluk, yatağın ortasına isabet eden buruşuklar, burada daha dün akşam birisinin yatmış olduğunu gösteriyordu. Eskiden değil, çok yenilerde biri geceyi burada geçirmişti. Buruşuklar o kadar keskin, öylesine taze duruyordu.

"Hayalet diye bir şey yok" diye söylendi kendi kendine. Ama bu oda kullanılmıştı. Bates yatmamıştı her halde. Çünkü onun kendi yatağı bozuktu. O değil, ama başka biri. Meselâ dün pencereden bakan kadın. Mary idiyse acaba şimdi neredeydi? Neredeydi Mary?

Sonra birden aklına geldi. Şerif Chambers ne demişti. Norman Bates'in korulukta odun topladığını söylememiş miydi? Odun ocak için toplanırdı. Ocağı yakmak için. Allahım! Olabilir miydi? İliklerine kadar ürperdi. Ama araması, bulması, Mary'ye ne olduğunu her şeye rağmen öğrenmesi lâzımdı. Ocak olsa olsa bodrumdaydı. Döndü merdivenlerden aşağı koşa koşa inmeye başladı. Evin açık kalan kapısından içeri rüzgâr ve yağmur doluyordu. Aşağı inen merdiveni keşfetmesi zor olması. Tam merdiven başında da elektrik düğmesi vardı. Lila yavaş yavaş aşağı inerken gök yine olanca kuvvetiyle gümbürdedi. Fırın bodrumun köşesindeydi; eski usul, koskoca, demir bir fırındı... Lila önce yerinden kımıldayamadı. Bir an için delilik ettiğini düşündü. Buraya tek başına gelmekle delilik etmişti. Ya hakikaten fırının içinde, kafasından geçenlerin doğruluğunu gösteren bir ize rastlarsa o zaman ne olacaktı? Yere düşüp bayılmamak, dönüp buradan çıkabilmek için gerekli kuvveti kendinde bulabilecek miydi? Ne olursa olsun. Mary için gelmişti buraya. Kendi öz kardeşi için. Yürüyüp elini uzattı, fırının kapağını açtı. İçeride ne kül, ne ateş, hiçbir şey göremedi. Buz gibi soğuktu ve son kullanıldığından beri temizlenip aylar ayı kendi halinde bırakılmışa benziyordu. İçine sular serpildi. Korktuğuna uğramamıştı hiç değilse. İşte tepesindeki gürültüyü o zaman işitti. Biri yukarıda, holde yürüyordu. Yağmurun sesi, uzaktan gelen gök gürültüsü değildi bu. Biri yukarıdan geçmişti. Sam mıydı acaba? Onu aramaya mı gelmişti? O olsa bağırıp ismini çağırılmaz mıydı?

Sonra bodruma inen merdivenlerin başındaki kapının kapandığını işitti. Sam değildi bu, o olmuş olsa kapıyı niye kapasındı? Kulak kabarttı. Ayak sesleri üst kata çıkan merdivenlerde kaybolup gitmişti. Buraya tıklılıp kalmıştı, çıkış yolu yoktu. Saklanabileceği bir yer bile yoktu. Birisi aşağı inse, ilk bakışta mahzenin her tarafını kolayca görebilirdi. Lila biliyordu. Az sonra buraya birisi gelecekti. Kafası süratle işlemeye başladı... Her kim gelecekse bu merdivenlerden inecekti. Bir an için onun gözüne çarpmayacak bir yer bulup gizlense, belki bir fırsatını bulup merdivenlere hamle eder, kendini yukarı atmanın yolunu bulurdu. En güzel yer merdivenin altıydı. Oraya sinip üzerine bir şey örtse? Ama ne örtecekti? Duvardaki battaniye işte o zaman gözüne ilişti. Hemen koşup çekti aldı onu. Ve kapı o zaman meydana çıktı. Kapı!.. Demek buradan bir başka yere geçiliyordu.

Saklanmak için güzel bir yerdi orası. Ve artık düşünerek geçecek zaman kalmamıştı. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyordu. Lila kapıyı çekip açtı.

Ve o müthiş çığlığı işte o zaman attı.

Girdiği yerde, duvara bitişik kerevetin üzerinde yatan ihtiyar kadını, yüzündeki binlerce buruşuğu ve gözlerindeki, bu dünyaya ait olmayan ifadeyi görmüş, avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Sonra da güç belâ, "Annesi!" diye mırıldanabilmişti.

- "Evet!"

Fakat bu ses, çukura atmış, oyuk gözlerin altındaki kuru ağızdan gelmiyordu. Ses geriden, bodruma inen merdivenden geliyordu. O çehrenin durduğu yerden.

Lila dönüp baktı. Şişman, biçimsiz bir vücuttu bu. Üst üste giyilmiş iki elbisenin, bir erkek ve bir kadın elbisesinin ardındaki biçimsiz vücut... Pudralı, beyaz bir yüz. Sapık ruhlu bir ressamın fırçasından çıkmışa benzer bir resim... Bir maske... Merdivenlerin başından kendisini seyrediyordu. Ne kadın, ne erkek sesine benzeyen bir ses, "Ben Norman Bates'im" dedi. Sonra Lila kalkan bir el gördü. Bu elin tuttuğu bir bıçak, loşluğun içinde şimşek gibi parıldadı.

Genç kız bir feryat daha kopardı. Fakat gözleri kararırken, tam yere düşüp kendini kaybedeceği esnada merdivenin üst başından birinin, kendisine yaklaşmakta olan canavarın üzerine atmaca gibi çullandığını fark etti. Belki rüya görüyordu. Ama belki de görmüyordu. Sam Loomis'ti merdivenin en üstünden atlayan!.. İkisi birlikte bodrumun zeminine yuvarlandılar. Lila artık feryat etmiyordu, kendini kaybetmişti çünkü. Fakat mahzenin içi kadınca feryatlarla çınliyordu. Çılgın bir kadının, nöbet anında kopardığı vahşi, kadınca çığlıklar. Bu çığlıklar Norman Bates'in boğazından çıkıyordu.

-16-
OTOMOBİLLERİN bataklıktan çıkarılması işi tam bir hafta sürdü. Fairval itfaiye teşkilâtının imkânları böyle güç bir işi başarmaya kâfi gelmediğinden, civar şehirlerden yardım istemek zorunda kalınmış, fakat neticede muvaffak olunmuştu. Parayı, zarf içinde, otomobilin eldiven gözünde buldular. Ne tuhaftır, üzerine bir damla çamur bile sıçramamıştı. Vinçler, bataklığın kenarında çalışırken, diğer yandan Fulton'daki bankayı soyanlar da yakalanmıştı. Fakat gazeteler onlardan ancak tek sütunluk ufak bir haber

halinde bahsedebildi. Fairval'in haftada bir çıkan gazetesinin birinci sayfası baştan başa

Norman Bates hâdisesine ayrılmıştı. AP ve UPI enternasyonal haber ajansları tam kadroyla işin peşindeydiler. Televizyon şirketleri de kameralarıyla Fairval'e gelmişlerdi. Tahayyöl kudretlerine mâkul bir hudut tanımayan muhabirler Norman Bates'i Amerikan efkârına çeşitli şekillerde tanıtmaya başladılar. Kimine göre o, senelerden beri moteline gelen müşterileri kasap gibi doğrayan bir manyaktı. Kimi ise tepedeki evi bir hortlak ve hayaletler yuvası olarak lânse ediyordu... Emniyetteki dosyalar bir bir çıkarıldı ve iki nesilden beri o havalide işlenip de faili bulunmamış cinayetlerin Norman Bates'in eseri olup olmadığı araştırıldı. Gazetelerden biri "Teklif Ediyoruz!" başlığı altında, acayipliğin son raddesine vardı: Kaç milyon dolara mal olursa olsun, koskoca bataklığın toptan kurutulmasını ve içinde başka ceset bulunup bulunmadığının araştırılmasını istiyordu! Başka bir gazete de onun, ilmî bir etüt konusu yapılması lâzım gelen "Üç Ruhlu Adam" olduğunu ilân ediyordu.

şerif Chambers birçok muhabirlere beyanat verdi. Gelecek şerif seçimleri yaklaştığı için, mahalli gazetelerin birinci sayfalarında çıkan her resim yeni yeni taraftarlar kazandırıyoru. Keyfine payan yoktu.

Fairval'de herkes, neredeyse Norman Bates'in yakın akrabası olup çıkmıştı. Tanımaz olurlar mıydı, hepsi tanıyordu onu. Kimi onunla aynı sınıfta okumuş, kimi askere beraber gitmişti. şüphelenmişler miydi? Tabii, tabii.. Onun o esrarengiz motelde senelerden beri tek başına ne haltlar karıştırdığını seziyorlardı, ama ellerinden bir şey gelmemişti. Hatta yaşlılar yirmi sene evvelki intihar hadisesinin altında bile bir bit yeniği sezmişlerdi, onlara aldıran olmamıştı. Federal polis işe el koyduğu an motel işletmeye kapatılmıştı. Halbuki açık tutulmuş olsa, sırf merak saikasıyla ve sonradan, "O müthiş cinayetlerin işlendiği yerde ben de kaldım" diyebilmek için yüzlerce kişi akın edecekti. Ama polisler motelde gece gündüz nöbet tutuyor, vazifeli olanlardan gayrısını o civara bırakmıyorlardı.

Sam Loomis'in dükkânına gelip gidenler de birden bire rekor teşkil edecek bir seviyeye yükselmişti. Sam çoğu zaman dükkânda bulunmadığı için, bir çift vida veya bir kutu boya almak bahanesiyle dükkâna gelenlere meşhur hikâyeyi Bob Summerfield anlatıyordu. Anlata anlata ezberlemiş, kurulmuş bir gramofon edası gelmişti sesine.

Norman Bates'in tıbbi muayenesine memur edilmiş olan Doktor Nicholas Steiner'in hâdise hakkındaki raporunu tanzim etmesi tam on gün sürdü. Sam onunla görüşmeye gitti ve dönüşünde, Fairval oteline uğrayarak öğrendiklerini bütün teferruatıyla Lila'ya anlattı.

- "Olup bitenleri tam mânasıyla hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz herhalde" diye başladı. "Doktor Steiner'in söylediğine göre adamın ağız ından müspet lâf almak kabil değilmiş. Ancak tıbbî bir tahminde bulunabiliyor ve bunun da hakikatten pek farklı olmadığından emin".

"Doktorun dediğine göre her şey Norman'ın çocukluk günlerinde başlıyor. Annesine, normal bir çocuktan çok daha fazla düşkünmüş ve haşin tabiatlı bir kadın olan annesinin tam mânasıyla yumruğu altında büyümüş.

Aralarında, ana-oğul münasebetlerinin haricine çıkan bir sapıklık olup olmadığını Doktor Steiner kestiremiyor. "Çok muhtemeldir" diyor ama daha kati konuşamıyor... " Sam bir an durdu, sonra,

- "Kadın elbisesi giyip gezen erkekler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

- "Bilmem... Böyleleri olduğunu duydum, ama fazla bir şey bilmiyorum".

- "Doktor Steiner'in dediğine göre bu gibi kimselerin ille homoseksüel olması icap etmezmiş. Tabii bu demek, Norman böyle değildi demek manasına gelmiyor, ama doktor pek ihtimal vermiyor. Her neyse, Norman öteden beri annesi gibi olmak istermiş. Ve içinde bir başka taraf da annesinin kendinden bir parça olması temayülündeymiş... " Sam bir sigara yaktı.

- "Mektep seneleri ve askerlikten ihracı üzerinde fazla durmayacağım.

Doktor uzun uzun anlattı, ama bunların fazla ehemmiyeti yoktu.. Norman on dokuz, yaşlarında filanken annesi onun hiçbir zaman dış dünyada kendisine bir mevki temin edemeyeceğini anlamış. Belki de onun kendisinden kopup gitmesini istememiş. Kasten onun büyümesine mani olmuş. Bu işlerin hakikatte nasıl geliştiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz... Norman'ın kuşları, sincapları ilaçlayıp doldurmak, acayip kitaplar okumak gibi itiyatlar kazanması bu devreye rastlıyor. Joe Considine de işte bu senelerde ikisinin hayatına karışıyor.

"Doktor Steiner, Norman'ın ağzından lâf almakta çok zorluk çekmiş. Ama en fazla bu Considine hususunda cevapsız kalmış. Aradan yirmi sene geçtiği halde Norman hâlâ ona karşı en derin nefreti hissediyor ve ismi geçtiği vakit kendini kaybeder gibi oluyormuş. Fakat Steiner, şerif Chambers'e sormak ve eski gazete koleksiyonlarını karıştırmak suretiyle bu mevzuda âzami bilgi sahibi olmuş.

"Considine buraya geldiği vakit kırk yaşının üzerindeymiş, Norman'ın annesi ise 39 yaşında bulunuyormuş. Çok zayıf ve oldukça çirkin bir kadınmış. Ama hali vakti yerindeymiş. Norman'ın babası, ikisini yüzüstü bırakıp bir daha gelmemecesine kaçtıktan sonra, sahip oldukları araziye tamamen kendi üzerine çevirtmeye ve bu sayede oğluyla kendi geçimini temine muvaffak olabilecek kadar da becerikliymiş... İşte Joe Considine bugünlerde kadının etrafında dolaşmaya başlamış. Kocasını kendini bırakıp kaçtığı için kadının içinde bütün erkeklerle karşı bir kin varmış. Bu bakımdan Considine'nin onu elde etmesi kolay olmamış. Ama neticede onu kendisiyle evlenmeye razı etmiş. Aynı zamanda çiftlik arazisinin bir kısmını satıp, ele geçecek parayla bir motel yaptırmayı da kararlaştırmışlar. O zamanlar yeni yol olmadığından, eski yolun üzerinde bayağı trafik varmış ve motel de kısa zamanda iyi para getirmeye başlamış.

"Başlangıçta bu motel işi genç Norman'ın üzerinde pek fena bir tesir yapmamış. Fakat sonra günün birinde annesi ona, Joe Considine ile evlenmeye karar verdiklerini söyleyince tepesi atmış. "Daha doğrusu bu iş çok çirkin şartlar altında cereyan etmiş... Bir gün Norman, hiçbir şeyden habersiz annesinin yatak odasından içeri girdiği vakit onların ikisini biçimsiz bir vaziyette görmüş... "Aklını tamamen yerinden oynatan hâdiselerin en mühimi bu diyor Doktor. Her şey bir an içinde mi olup bitmiş, yoksa gördüğü şeyin tesiri altında yavaş yavaş mı normalden uzaklaşmaya başlamış, bu da kolay cevap verilemeyecek suallerden biri. "Fakat netice olarak neler cereyan ettiğini biliyoruz. Kahvelerine striknin zehiri koymak suretiyle onları cezalandırmış!.. " Lila, "Ne korkunç şey" diye mırıldandı. - "Korkunçtan da fena. Yer yer insanın inanacağı gelmiyor... Striknin zehirlenmesi insana müthiş sancı verirmiş. Son dakikaya kadar akli başında kalırmış insanın ve çektiği bütün ıstırapı hissedermiş... Norman anlaşılan onlar son nefeslerini verinceye kadar seyretmiş ve Doktorun tahminine göre, ne olduysa işte bu anlarda olup bitmiş...

"Annesinin yazısını kolayca taklit ederek onun ağzından bir intihar notu yazmış. Gerek bu satırların yazılışında, gerekse taşıdıkları manada şüpheyi çekecek birçok şey varmış. Ama nedense şüphe etmek kimsenin aklına gelmemiş ve hâdiseyi, Norman'ın plânladığı şekilde, intihar diye kabul etmişler.

"Norman'ın sinir buhranları içinde bulunduğu derhal teşhis edildiği için kendisini hastaneye koymuşlar. Ama tıbbın bu şubesinde bugün bildiklerimizi o zamanki hekimler bilmediğinden, yahut da ondan şüphe etmek kimsenin aklına gelmediği için, Norman' ı derin bir tetkike tabi tutmamışlar. Tutsalarmış, onun ruhi bünyesinde hasıl olmakta olan değişikliği daha o zaman teşhis mümkün olabilirmiş. "Annesinin ölümüne, cinayet kendi elinden çıktığı halde, bir türlü inanmamış. Onun kaybına katlanamayacağı için Norman yavaş yavaş kendini annesinin yerine koymaya başlamış. Yahut da, daha doğrusu, kendi benliğinin bir kısmı annesi haline gelmiş .

- "Hadiseden iki ay kadar sonra, kâfi derecede kendini topladığı kanaatine vararak onu hastaneden çıkarmışlar... "

- "Annesini mezarından hemen mi çıkarmış?" diye sordu Lila.

- "Öyle olması lâzım... Ya hemen, yahut da birkaç ay sonra... Her ne ise, bu işleri bildiğinden, onu mumyalaması zor olmamış".

- "Anlaşılabilecek şey değil. Madem kendisini annesi zannediyordu, o halde cesedi neden çıkarmak lüzumunu hissetti."

- "Bu iş zannettiğin kadar basit değil... Doktor Steiner'e göre Norman' ı n iki değil, tam üç şahsiyeti var. Doktor bunları üç isimle kaydediyor. Birincisi Norman: Annesini delice seven, ona haddinden fazla düşkün, bedenen büyümüş, fakat zihnen çocuk kalmış bir varlık. Sonra ikincisi ki, Doktor buna Norma diyor: Ölmesine hiçbir zaman müsaade edilemeyen Anne... Üçüncü karakter ise Normal... Yani günlük işleri çeviren, lüzumu oldukça dış dünyadan insanlarla temas eden, motel müşterilerine servis yapan adam... Tabii bu üç şahsiyeti tam manasıyla birbirinden ayrı düşünmek doğru değil. Hepsinde diğerlerinden parçalar, müşterek taraflar var. Ama zaman zaman bir tanesi ön plâna çıkarak ötekileri sindiriyor. "Hastaneden çıktığı devrede hâkim olan karakter, normal olanıymış. Fakat vicdan azabının ve anneye duyulan karşı konulmaz ihtiyacın tesiriyle onu mezardan çıkarmış. Kadının vücut olarak evdeki mevcudiyeti onun vicdan azabını bir nebze azalt ı yormuş .

"Zamanla başlamış ona hakikaten etli canlı bir insan muamelesi göstermeye. Her sabah yatağından kaldırıyor, yıkayıp giydiriyor, pencere önündeki iskemlesine oturtuyor ve yemek zamanları yemeğini önüne getiriyormuş. Tabii onu başkalarına göstermemeye

de azami dikkat etmiş. O kadar sene zarfında da bu işi muvaffakiyetle başarmış.

Lila, "Dehşet o evde değil" diye söylendi. "O adamın kafasının içinde!"

- "Steiner'in dediğine göre ana-oğul zaman zaman uzun konuşmalarda bulunuyorlarmış. Anne Norman sualler soruyor, çocuk Norman cevap veriyormuş. Anne azarlıyor, çocuk isyan ediyormuş. Ve büyümüş Norman, bu gibi hallerde kaçılıp sığınılacak üçüncü şahsiyet olarak meydana çıkıyormuş... Kısaca, aynı anda üç muhtelif hayat yaşıyormuş!.. Garip geliyor insana, ama seneler senesi bu üçüzlü mevcudiyetini sessiz sedasız ve başkalarına tehlikeli olmaksızın devam ettirebilmiş. Ta ki-"

Sam tereddüt içinde durakladı. Cümlelerin arkasını Lila getirdi.

- "Mary ortaya çıkana kadar böyle devam etmiş, değil mi? Sonra, o geldiği zaman bir şey olmuş ve Mary'yi öldürmüştü!.. " Sam, "Annesi öldürmüştü" diye düzeltti. "Doktorun Norma diye isimlendirdiği Ana şahsiyet öldürmüştü onu. Ne olduğunu bilmediğimiz bir durum çıkmış ortaya ve Norman paniğe kapılmış. Tehlike ve çaresizlik hallerinde üçlü varlığa hâkim olan Anne şahsiyeti vaziyeti eline almış ve o yapmış bunu... "

- "Demek oluyor ki, Doktor Steiner onun akli muvazeneden tamamen mahrum olduğu kanaatinde. Raporunu da bu şekilde verecek herhalde... "

- "Evet, öyle yapacak."

- "Onu muhakeme etmeyecekler demek."

- "Sana onu anlatmak için bütün bunları söylüyorum. Muhakeme edilemeyecek. Akli muvazenesi hâkim huzuruna çıkamayacak kadar bozuk. Hiçbir şekilde mesul değil yaptıklarından".

- "Üzülüyorum zannetme. Böylesi daha iyi". İ kisi de uzun müddet sustular. Sonra yine kız konuştu:

- "Biliyor musun, ne kadar tuhaf?" dedi. "Ondan katiyen nefret etmiyorum.

Bu işte hepimiz üzüldük, hepimizin acısı

oldu. Fakat en fazla ıstırap çeken, en acı tecrübeleri geçiren o zavallının ta kendisi. Ne kadar acı bir şey!" Sam ayağa kalktı.

- "Neyse, her şey itmiş oluyor artık, "dedi. "Unutmaya çalışacağım hepsini".

- "Hepsini unutabilecek misin?"

- "Bilmem... Gayret edeceğim." Ve böylece bu hikâyenin sonu gelmiş oluyordu. Yahut da sonuna yakın bir yeri

HAKİ Kİ son az daha sonra ve sessiz sedasız geldi. Ufak, çıplak bir odada bitti her şey. Bir müddetten beri birtakım seslerin, mırıltı tonunu aşmayan bir yeknesaklıkla kavga ettikleri odada.

Üç ses vardı: Kadının sesi, adamın sesi ve çocuğun sesi. Bu sesler o kadar uzun bir zamandan beri birbirlerini itham etmişler, didiklemişler, odayı öylesine sessiz bir şamataya boğmuşlardı ki, neticede ikisi susup da yalnız biri kaldığı vakit etraf birden tenhalaşmış gibi oluverdi.

Eriyip birleşme gibi bir şey olan bu durum âdeta mucizevi bir süratle vuku buldu.

Adam yok olmuştu, çocuk yok olmuştu. Sadece anne vardı artık. Zaten hiçbir zaman ondan başka kimse olmamıştı. Kadın çok memnundu.

Şu anda geçmişe baktığı zaman, her şeyin upuzun ve çirkin bir rüyadan ibaret olduğunu görebiliyordu. Olup bitenler bir rüya idi ve rüya olduklarını bilmek içine huzur veriyordu. Bu rüyada kötü bir çocuk vardı. Bu çocuk sevdiği adamı zehirlemiş, hattâ kendini de zehirlemeye teşebbüs etmişti. Bu rüyanın bazı yerlerinde bir kırmızılık ve arkasından moraran çehreler vardı. Bir başka yerinde, gece vakti mezarları kazan bir hayal vardı. Ama her şey hayaldi. Kötü çocuk ölmüş, herkes ölmüştü. Ve hepsi bir rüya idi.

Bir de kötü adam vardı. O güzel kızı bu kötü adam öldürmüştü. Bir başka adamı daha öldürmüştü. Hem de bu suçları ona atmak istemişti. "Annem öldürdü" demişti. Yalancı! O -kendisi- hareketsiz bir cisimden ibaretti.

Nereye konulursa orada kalıyor, alınıp bir başka yere götürülünceye kadar yerinden kıpırdamıyordu. Cinayet işleyebilir miydi hiç?

İnsanın kendi kendine böyle bir durum yaratması başka şeydi, buna inanması başka şey?

İnsanın kendi inanması başkaydı, başkalarının da ona inanması yine başka. Kendisinin inanması lazımdı. Herkesin de inanması lâzımdı. İ spat etmek lâzımdı onlara hareketsiz, zararsız bir cisim olduğunu. Bir cisim kendi kendine hareket edemezdi. Çıplak bir odada bir iskemleye oturtulduğu takdirde kılı bile kıpırdamadan ta ebediyete kadar oturduğu yerde dururdu. Eğer o şimdi, hiç kımıldamadan burada oturup durursa kimse ona bir şey yapamazdı. Kimse cezalandıramazdı onu. Burada hiç kımıldamadan durduğu takdirde suçsuz olduğunu herkes anlayacaktı.

İskemlenin üzerinde taş gibi oturdu. Nefes aldığı bile belli değildi. Sonra bir sinek gelip sağ elinin üzerine kondu. İ stese elini sallayıp sineği kovabilirdi. Ama kovmadı.

Öylece durup bekledi. Sinek hiç gitmesin ve biri bakıp görsün istiyordu. Görsün de anlasınlardı. Bir sineği bile incitmekten çekinen tehlikesiz, masum bir insandı o!..

- S O N -